

Меггі Ферн

*Зараз
показують*

темний роман жахів

LIBRARY.T

Авторка Келлі Мосс, вона же Меггі Ферн.
Представляє вам дебютний самостійний роман із нової серії горор-
романів «Жахи та серцеїди»

Книга 1

Зараз показують

Шановні читачі!

Цей переклад та редакція — аматорські й виконані виключно на волонтерській основі. Відповідно до закону про авторські права, прошу вас не поширювати книгу в інтернеті. Якщо ж ви вирішите поділитися перекладом на своєму читацькому каналі, будь ласка, вкажіть посилання на перекладача, яке прикріплене у розділі «Переклад».

P.S. Я не буду прохати вас видалити книгу зі свого носія, адже добре розумію бажання збирати книжечки, які так мило полюбилися серцю. Але якщо забажаєте це зробити, то і стримувати вас не буду — із зрозумілих причин.

Дякую за розуміння та підтримку!

УВАГА!

Ця книга темна, дуже темна. В ній описуються події та ситуації, які можуть бути емоційно важкими або тривожними для деяких читачів. Будь ласка, читайте з обережністю.

Детальний перелік потенційно тривожних тем у цій книжці:

- Детальний опис сексу.
- Ненормативна лексика.
- Напружений жах — жанр, де тривожні події розвиваються одна за одною, з детальним описом напружених сцен.
- Підняття тем насильницької близькості.
- Втрата дитини (не між головними героями).
- Опис спогадів про сексуальну травму дитини.
- Посттравматичний стресовий розлад.
- Детальний опис фізичного насилля та психічних захворювань.

Що б ви зробили, якби вас затягло в альтернативну реальність, немов створену з ваших найгірших кошмарів?

Боролися б? Тікали? Кричали? Чи вмерли?

Я спробувала все це, перш ніж він знайшов мене.

Здавалося, ось він, порятунк. Він і справді був порятунком. Але лише доти, доки не перестав ним бути.

Ми — єдині живі в цьому світі жахів. І він подбав про це. Він і я проти всіх.

Як він так довго виживав у цьому пеклі? Пристосувався до життя серед привидів, монстрів та інших тварюк, які я навіть не можу описати?

Легко. Він просто такий же зіпсований, як і все це лайно, що намагається його вбити.

Я просто хочу знайти вихід. Вибратися з цього клятого світу. Не дихати цим важким, згуслим повітрям і не бути поруч з таємничим, зеленооким чоловіком, що застряг тут зі мною.

Що йому потрібно? Не знаю. Але одне можу сказати точно: монстр, що колись був моїм порятунком, здається, зовсім не хоче мене відпускати.

«Зараз показують» — це темний роман жахів. У ньому описані події та ситуації, які можуть стривожити деяких читачів.
Читайте з обережністю.

**Ця книга — вигадана історія автора. Світ, описаний у ній,
перекладений із повним збереженням автентичності, так, як його
бачать персонажі історії.**

Translation of LiBraRy.T.

[@library_ti](https://twitter.com/library_ti)

ПЛЕЙЛИСТ

[Mr.Kitty — After Dark](#)
[Payale Royale — Tonight is the Night I Die](#)
[Boxout \(Remix\) — I Just Want to Be the One You Love](#)
[Seether — The Gift](#)
[Get Scared — Don't You Forget the Sun](#)
[I Prevail — Hurricane](#)
[Pierce the Veil — King For a Day](#)
[Tame Impala — One More Hour](#)
[Bring Me the Horizen — Can You Feel My Heart](#)

Посилання клікабельні!
(Також окремих трек прикріплений до відповідного розділу)

*«Ця книга присвячена всім, кого принижували.
Кого ображали ті, хто вважав, що має на це право, змушуючи вас
почуватися нікчемними.
Але це не так.
Ви не нікчема.
Те, що ви тут, лише доводить, наскільки важливими ви завжди були.»*

ЗМІСТ

1. [Речі, про які я шкодую](#)
2. [Сон, що мені наснився](#)
3. [Жінка, яку я врятував](#)
4. [Питання, які я ставила](#)
5. [Правила, яких ти дотримуєшся](#)
6. [Нескінченний кошмар](#)
7. [Наступний корок](#)
8. [Знайоме-незнайоме місце](#)
9. [Найдовші дні в світі](#)
10. [Нормальність цього всього](#)
11. [Приховані речі](#)
12. [Правила Кая](#)
13. [Продовження: Приховані речі](#)
14. [Новий погляд](#)
15. [Люди, які нам потрібні](#)
16. [Найкращий-найгірший кошмар](#)
17. [Монстр у тобі](#)
18. [Кінотеатр Халмонт... знову](#)
19. [Антракт](#)
20. [Дівчина і монстр](#)
21. [Смерть монстра](#)
22. [Титри](#)
23. [Отже...](#)
24. [Епілог: Повернення.](#)
25. [P.S.](#)

РЕЧІ, ПРО ЯКІ Я ШКОДУЮ

ДЗЕНЬ!

Я здригаюся від різкого звуку. Черговий спалах сповіщення розриває затишний спокій вітальні, під повтори якогось дурнувато-ситкому по телевізору. Моя шкіра немов палає під пронизливим поглядом Джоша, але я вперто витріщаюся на екран. Він не ведеться на мою зацікавленість. Анітрохи. Джош знає, що я ненавиджу ситками. Його погляд пронизує мою бліду шкіру немов тисячами гострих уколів.

Будь ласка, перестань на мене так дивитися, я більше не можу це витримувати.

Шморгаю носом і витираю шмарклі рукавом свого безрозмірного худі з логотипом штату Джорджія.

— Лікс... — шепоче Джош, з обережністю, ніби нормальний тон спровокує ще одну хвилю сліз та жалю до себе.

Цілком можливо. Здається, плач — це відповідь моєї психіки на все... майже на все. Я завжди була такою, принаймні, скільки себе пам'ятаю. Боже, як я це ненавиджу. Ненавиджу, що так легко плачу, і тому мені хочеться заплакати ще більше.

Просто дивовижно.

Ми вже чотири години варимося в моєму розпачі. Я одночасно здивована та вдячна, що Джош не поділився якоюсь надихаючою цитатою, що завжди сидить в його голові під цим скуйовдженим пшеничним волоссям.

Ще одна сльоза котиться по обличчю. Я не реагую. Який сенс? Ми обоє знаємо, наскільки ця ситуація паскудна, і що я сама в усьому винна. Відповідальність, і все таке інше, ще ніколи не здавалася такою жахливою. Ненавмисна помилка, що змінила моє життя, все одно помилка, яка волає на все горло про відповідальність, яку я відчайдушно не хочу приймати.

ДЗЕНЬ!

Будь ласка, просто залиш мене в спокої.

— Звичайно, я за те, щоб ти ігнорувала цього мудака, але—

— Я знаю. Просто... просто не хочу чути його дурний голос. Не сьогодні. Ніколи. — Різко перебиваю та втомлено схиляюся до нього, спираючись чолом на його м'язисті груди.

— Лікс, — наполягає Джош, стискаючи мене в обіймах, а потім відтягує назад за плечі, позбавляючи свого затишного тепла, і дивиться на мене суворим поглядом.

Я мовчу, бо знаю, шанс на те, що він відступить — нульовий. За такі лайно-шоу потрібно відповідати. Цього разу не його битва, і від думки, що тепер я сама по собі, в животі зав'язується тривожний вузол.

Це мій безлад, і мені його прибирати. Розумію це, просто... в мене немає сил. Я хронічно емоційно виснажена.

— Не можна все так просто кидати напризволяще. Хоч раз постій за себе! Я не завжди буду тут, щоб допомогти тобі.

Він має рацію. Знаю. Гірке нагадування про ті крихти часу, що залишилися для нас разом, лише сипле сіль на відкриту рану.

Не хочу мати нічого спільного з Крістіаном Фордом, але в мене немає вибору — щонайменше в понеділок ми так чи інакше зустрінемося. На мить уявивши, яку катастрофічну істеріку влаштує мама, якщо я кину коледж через *інтрижку*, моє серце стискається, важко відпрацьовуючи кожен удар.

Зненацька диван здається занадто тісним. Я відсуваюся і рвучко вихоплюю телефон з купи розкиданого паперу на чорному журнальному столику. Джон стурбовано спостерігає за мною. Цілих два слова, написані на сьогоднішній лекції, глузливо майорять серед хаосу. Я навіть не заморочувалася з завданням. А який сенс? Знала, що не виконаю. І що він зробить? Завалить мене?

Сумніваюсь.

Ми застрягли разом до самого випуску. На жаль.

Я глибоко вдихаю, пропускаючи повітря крізь легені, затримую його та шумно видихаю. Вмикаю телефон й тупо витріщаюся на екран: п'ятнадцять непрочитаних повідомлень і три пропущені дзвінка. Осіннє листя живих фонових шпалер плавно обтікає настирливі

сповіщення. Я бажаю, щоб вони зникли, випарувалися, загубилися з листям у вихорі.

Але нічого не зникає.

Екран гасне, і я зустрічаюся з власними припухлими очима. Ще одна норовлива думка підкрадається — **я хочу, щоб понеділок ніколи не настав.** Краще б я ніколи не зустрічалася з ним. Не вступала сюди. Краще б він так і не дістався до мене. Я майже... хочу згорнутися калачиком та померти. Це набагато легше, ніж увесь цей біль у грудях. Страх перед майбутнім. Якими будуть наслідки мого невігластва? Те, чим завжди було моє життя... страждання і сльози.

Розблоковує екран. Шлунок стискається. Мене нудить від кожного повідомлення, яке дедалі гірше попереднього.

Крістіан: Не драматизуй. Зустрінемося сьогодні ввечері, все владнаємо.

Крістіан: Давай поговоримо про це.

Крістіан: Візьми, бляха, слухавку, Фелісіті.

Крістіан: Дозволь мені пояснити.

Крістіан: Зустрінемося у закусточній. Я буду там до другої.

Іскри роздратування розпалюються зсередини, і я починаю гніватися:

— Так, на хрін все це, — бурмочу собі під ніс, зриваюся на ноги та крокую до своєї маленької спальні.

Чудово розумію, що ця впевненість — не більше, ніж мильна бульбашка. Вогонь і праведна злість швидко виснажують мене, знесилюють моє і так кволе тіло, тому все здається надто безнадійним. Не те щоб я не хотіла дати йому відсіч. Хочу. Просто сумніваюся у здатності стояти перед ним як впевнена в собі людина, не розплакавшись і не кинувшись навтьоки.

Крістіан Форд не заслуговує моїх сліз, але він їх отримує.

Я роздаю свої сльози так, наче вони нічого не варті, ніби весь світ має право на частинку мене. Конфронтація¹ — не моя фішка, але ось я в ній, готуюся до свого найгіршого кошмару.

— А ось і моя дівчинка! — Джош переможно скидає кулаки вгору, вигукуючи мені в спину.

Зачиняю за собою двері, сподіваючись, що всі ці паскудні емоції, які гризуть зсередини, чарівним чином випаруються зі сходом сонця.

Що прихильність до абсолютно безглузлого почуття рішучості вирве біль з грудей.

Дістаю телефон і набираю відповідь, видаляючи та знову друкуючи сім варіацій одного й того ж повідомлення.

Ти знову все ускладнюєш.

Я: Можеш пояснити, якщо хочеш, але це прощання. Якщо ти хоча б спробуєш щось зробити, я піду.

.....

Крістіан: Дякую.

Нахмурюючись, витріщаюся в екран: за три місяці, відколи *професор* Форд перевівся до нашого коледжу, я жодного разу не чула від нього подяки, а тим паче мені. Серце загрозово стискається від такого жесту. Боже, він настільки жахливий, що мене вражає навіть цей елементарний акт вихованості.

Це низько, навіть для тебе, Фелісіті.

Втягую тремтячий подих і розправляю плечі перед дзеркалом у повний зріст на дверях спальні.

Схоже, коли тебе ловлять на такій огидній брехні, це зробить будь-кого трохи поступливішим.

Закочую очі, роздивляючись безлад на голові з розпатланого білявого волосся та припухлість під своїми блакитними очима, шукаючи хоч краплинку сили. Хоч клаптик. Будь-що, за що можна зачепитися. Зі стогоном зніжковіло відводжу погляд; щоки палають від сорому.

Я така ідіотка, що майже заслуговую на звання «Головна дурепа року». Вічно наївна² дитина, така довірлива та... нужденна. Він побачив мій відчай. Самотню, сором'язливу дівчинку з єдиним другом, що завжди сиділа одна на заняттях у класі. Він використав це проти мене. Маніпулював так майстерно, що я вибачалася за кожную завдану мені біль *ним*. І як остання дурепа, я їла брехню, якою він мене годував, прямо з долонь. Жодного разу не засумнівалася. Він говорив, що не запрошує мене на справжні побачення та наполягає на зустрічі за два містечка від нашого, бо не може дозволити, щоб колеги побачили нас разом. Краще зустрітися там... заради безпеки. В занедбаній забігайлівці, на довбаному краю світу.

Звичайно, це здавалося надмірним. Ми дорослі люди. Але я захоплювалася тим, як сильно він дбав про свою кар'єру. Бляха. Я захоплювалася ним, чорт забирай.

Хмикаючи собі під ніс — боже, яка ж я дурепа — плескаю холодною водою на обличчя та рвучко збираю брудне волосся в неохайний пучок на маківці. Невпинно прокручуючи думки в голові, відчуваю, як вогник люті всередині зростає, аж поки не перетворюється на живу, дихаючу істоту. А власна провина тільки підкидає дров у розпалене багаття.

Спочатку я була приголомшена, коли жінка підійшла до робочого столу Крістіана і обійняла його. Потім ревнувала, коли вона нахилилася для поцілунку. Поцілунку, який він, бляха, зустрів на півдорозі без жодних вагань. Короткий, ніжний, сповнений чогось такого, чого я ніколи не бачила від нього раніше. Крістіан не ніжився зі мною. Агресію, жорстокість та часто біль, з якими він трахав мене, я виправдовувала як пристрасть. Терпіла навіть тоді, коли він лякав мене. Крістіан запевняв, що тільки я його розумію, що лише я могла дати йому те, що було між нами. Я єдина, з ким він міг поділитися цією особливою *прихованою* частиною себе. Єдина — кому він довіряв.

Брехня.

Він трахав мене, як повію, за яку вважав. Того, хто не заслуговує на ніжність.

А коли я побачила обручку на її пальці та те, з якою любов'ю та прив'язаністю вони розмовляють, все почало ставати на свої місця.

Гарна, елегантна і, безумовно, його дружина.

Дружина, якої він присягався, що нього немає.

Я намагалася сидіти спокійно та сприйняти все як доросла людина, але не змогла. Сльози защипали очі, і я зірвалася з місця, вибігаючи з класу, неначе вилаяна дитина.

Все в моєму житті стрімко летіло в прірву. Вже на етапі випускних іспитів, намагаючись залишитися притомною, як і будь-який інший студент, мені *подзвонила мама*. Не те, щоб кожна наша розмова була особливо приємна, але звістка про те, що у тата четверта стадія раку, була, безперечно, найгірша.

Поки що.

Це було вже друге потрясіння; перше сталося тиждень тому, коли мій найкращий друг, ще з дитячого садочка, сказав, що кидає навчання та повертається додому. Джош вирішив, що найкраще місце для нього та його майбутнього — будівельна компанія брата. Я, як завжди, поставилась з розумінням, і оком не моргнула. Він сказав, що його батьки запропонували оплачувати другу частину оренди, поки я не підберу щось інше. Я відмовилася, гордість не дозволила. Мені хотілося порадіти за нього, так, як він завжди радів за мене, незалежно від того, наскільки незначним було моє досягнення. Але просто *не можу*. Я ніколи не була одна. По-справжньому. Не без хоча б однієї підтримуючої руки. Мої батьки ледве можуть оплатити свої рахунки, не кажучи вже про мою орендну плату, не те щоб я просила їх про це. Боронь Боже, дати мамі ще одну причину капати мені на мозок.

Я завжди відчувала, що професор Форд, *Крістіан...* побачив у мені щось. Щось, що привернуло його увагу. І як виявилось — була права. Він дійсно побачив у мені щось. *Побачив мене*. Голі кістки того, ким я є. Слабкості... усі до одної. Побачив сором'язливу, самотню дівчину, готову до використання.

Джошу знадобилося менше години, щоб знайти її на Facebook. Дивлячись на неї та трьох дітей, приниження здавалося дурницею, порівняно з тим, що вона б відчувала, якби зрозуміла, чому я вибігла з класу в сльозах. Я не гідна плакати.

Якби я тільки знала, тільки спромоглася глянути, то зупинила б це ще три місяці тому, до того як він мене трахнув. До того, як спаскудив моє тіло дотиками. Я тижнями ходила з цією дурнуватою посмішкою та хибним відчуттям близькості. Прикривала синці, закривала очі на всі червоні прапорці³, адже він звернув на мене увагу. Кожного, бляха, разу, коли секс заходив надто далеко, він ігнорував безпечне слово, яке ж сам мені й дав.

Я вибачалася, що не розуміла його краще, що була недостатньо гарна. Це було так природно, що я навіть не замислювалася над цим.

Джош попереджав, що заводити роман з моїм професором природоохоронної біології — жахлива ідея, і він виявився правий. Він й гадки не мав, наскільки *правий*. Він завжди правий. Мій маяк — з нескінченними надихаючими цитатами та завжди такою теплою підтримкою. І він поїде за два тижні.

Я зриваю з себе заплямований соплями та сльозами худі, надягаю старий темно-зелений у чорну смужку светр і легінси, на яких ще залишилася котяча шерсть з останнього візиту додому. Краще здохнути, ніж знову наряджатися для Крістіана. Востаннє дивлюся на себе в дзеркало і промовляю єдину обітницю.

З мене досить бути ганчіркою. Вперше в житті я збираюся постояти за себе. Я буду сильною, навіть якщо доведеться прикидатися.

[Mr.Kitty — After Dark](#)

Перекопати Джоша відпустити мене саму виявилось легше, ніж я очікувала. Можливо, це через те, що вже майже перша ночі, і він був напівсонний, коли я сказала, що йду.

Я вдихаю на повні груди, намагаючись, хоч і марно, вгамувати нерви. Ігноруючи тривожну нудоту в животі, підіймаю голову від прохолодного вікна автобуса. Крізь розмите від мого дихання скло спостерігаю за наближенням до автобусної зупинки в цьому жахливому, ненависному містечку. Тьмяне світло напівзгорілого вуличного ліхтаря — єдине, що освітлює велику гравійну парковку. Ну, здебільшого гравій та неабияка купа сухої трави, недопалків і речей, які не маю надто великого бажання роздивлятися — додаткові огидні прикраси.

Підіймаюсь до виходу та незворушно проходжу повз водія. Його обізнаний погляд проводить мене, як зазвичай, висаджуючи в тому самому занедбаному містечку Халмонт. Шиплячий звук пневматичних дверей запечатує мою долю, а коли вони зачиняються, забирають з собою мій шанс на втечу. Ще трохи — і я розвернуся, грюкну в двері й благодатиму впустити назад. Важко проковтую клубок сліз. Це все надто складно для мене, здається таким великим, що я не зможу впоратися.

Хоча, не те щоб у мене залишився вибір. Задні вогні автобуса стають все дедалі меншими й меншими, віддаляючись з кожною секундою, полишаючи тільки один шлях — вперед.

Не відриваючи погляду від облупленої червоної фарби на стінах закускової «Стара хижка», прямую через парковку. З кожним кроком гравій хрумтить під ногами. Пронизливий холод пробігає по хребту, змушуючи мене тремтіти. Ця мерехтлива стара вивіска тільки додає моторошності цьому місцю. Ідеальний майданчик для фільму жахів, тільки за мною не женеться чоловік у масці, перетинаючи сусіднє пшеничне поле, з гострим мачете в крові моїх сексуальних, напівоголених подружок. Я збираюся розірвати палкий роман зі своїм слизьким професором з коледжу.

Запах сигаретного диму насичує прохолодне нічне повітря, хоча на вулиці нікого немає. Лише кілька автомобілів стоять порожніми. Перевожу погляд на прилеглий мотель з такою ж назвою і внутрішньо здригаюся від відрази. Згадую ніч, коли він привіз мене сюди, нашу *першу* ніч разом. Крісіан не лише трахнув мене, зігнувши над столом, де надщерблене дерево хиткого столу вгризалось мені в шкіру. Я пам'ятаю внутрішній вигляд цього брудного мотелю занадто добре; таргани, які розбіглися при ввімкненні світла, досі викликають мурахи по шкірі майже так само, як і *він*. Ми сміялися над розбитими батареями та заляпанними простирадлами, а потім він вивів мене на вулицю і трахнув у своїй машині, всього за кілька метрів від того місця, де я зараз стою.

— Агов!

Я ледь не вистрибую зі шкіри, обертаюся і бачу, як симпатична худорлява брюнетка тупотить у мою сторону. Вона жбурляє в мене недопалок, і я рвучко відскакую, щойно палаючий кінець зачіпає рукав светра.

Якого хріна?

Шлунок стискається від жаху, коли усвідомлення б'є мене прямо в горло, позбавляючи голосу. Роззявивши рота, я кидаю погляд на відчинені дверцята залишеного позашляховика. Ще кілька хвилин тому я думала, що він порожній. Водійські дверцята відчинені, а звук ключа запалювання «*динь-динь-динь*» — можливо, один з найтривожніших у моєму житті. Верхнє світло салону ввімкнуте, і три

пари широко розплющених оченят спостерігають за своєю матір'ю. Вона підходить так близько, що наші носи майже стикаються. Запах цигарок і вина з її рота посилює нудотне відчуття.

Вона привела дітей...

Палаючий погляд місис Форд не відпускає, не даючи жодної миті для перепочинку від її гніву.

— У тебе вистачило сучого нахабства з'явитися на зустріч з ним! — волає вона, і її голос зовсім не схожий на той м'який та елегантний, що був сьогодні.

Відкриваю рот, щоб заперечити, сказати, що це не так, але слова завмирають на язиці. Сльози щипають мені очі, тоді як її залишаються сухими. Благаю їх зупинитися. Це вона заслуговує на сльози, не я. Але вона не плаче, а я плачу.

— Що?! Нема чого, бляха, сказати?! Дурна! Маленька! Шльондро! — кричить вона, обов'язково наголошуючи кожному образу, ніби я надто тупа, щоб зрозуміти інакше.

— Ти хоч уявляєш, як зруйнувала нашу сім'ю? — її слова ріжуть мов скло. Звісно, уявляю. Але я ніколи цього не хотіла. Знову дивлюся на дітей у салоні, і почуття провини ще сильніше гризе мене зсередини.

— Я не знала, — випалюю і миттєво шкодую про це.

Вона кидається вперед і б'є мене долонею по обличчю. Ляпас жалить, і я шоковано відступаю, прикладаючи руку до палаючої щоки.

— Ти з глузду з'їхала?! Я й гадки не мала, що він одружений! — кричу у відповідь. — Я прийшла попрощатися з ним!

Вона насміхається:

— Так, аж поки знову не розсунеш ноги. Я бачила ті збочені безбожні речі, що він витворяв з тобою на тих огидних відео!

Відео?

Почуття провини швидко поступається місцем гніву та приниженню... Він заприсягся, що не буде записувати. Обіцяв. Стиснувши кулаки, підступаюся на крок до неї, але поглядом перебігаю до дітей, на задньому сидінні позашляховика. Маленький хлопчик посередині вже впадає в істерику. Розтискаю кулаки. Руки тремтять, і, хоч я глибоко вдихаю, це мало допомагає.

— Послухайте, ви не зобов'язані мені вірити, але мені шкода. Ваші діти плачуть, давайте—

Вона плює мені в обличчя, перебиваючи. Я відсахуюся, відчуваючи тепло її слини, що стікає по шкірі. Огида піднімає хвилю нудоти до самого горла. Відвертаюсь й витираю обличчя, поки вона знову волає:

— Тримай моїх, бляха, дітей подалі від свого блядського рота та тримайся, суко, подалі від мого чоловіка!

Широкими кроками вона тупає назад до машини, а з мене вириваються сльози, стікаючи по щоках. Нерухомо спостерігаю, як вона грюкає дверима за собою. Більше за все мені хочеться втекти звідси, бути будь-де, тільки не тут. Але я залишаюся на місці, скута шоком, злістю та гострим соромом. Вона рвучко драйвує, і задні колеса позашляховика обсипають мене гравієм. Я скрикую, коли дрібні камінці вриваються в тіло. Серце калатає, дихання стає надто швидким і поверхневим, наче легені не встигають за потребами тіла.

Обертаюся та бачу трьох офіціанток, які витріщилися на це видовище з дверей закускової. Шок миттю зникає, а приниження пропікає до самих кісток. З розчарованим криком кидаюся бігти тротуаром, сама не розуміючи навіщо і куди. Все, чого хочу, — забратися якомога далі від цієї дурної забігайлівки та цієї дурної парковки. Тікаю, як завжди, коли все стає надто реальним.

Повз мене пропливають занедбані, забиті дошками будинки. Їхні похмурі силуети зміщуються із ще вцілілими зачиненими крамницями. Я біжу. Тупотіння ніг об розбитий тротуар безлюдних вулиць відлунює в тишині ночі. Зненацька зачіпляюся за вибитий бетон і лечу вперед, колінами скрегочучи по асфальту. Легені горять, бік зводить від болю, а кожен м'яз в тілі кричить зупинитися. Підводжусь й очищаю бруд з долонь. Схоже, найбільше постраждало ліве коліно, в добряче пошматованих легінсах. Вперше вирішую озирнутися, роздивляючись порожні центральні вулиці Халмонта. Кульгаючи, крокую вперед, ледь стримуючи спокусу зателефонувати Джошу. Визнати поразку.

Але не дзвоню.

Зізнатися чесно, я навіть не хочу додому. Якщо це взагалі можна так назвати, враховуючи, що я маю з'їхати наприкінці місяця. Про Uber не може бути й мови, це точно не по кишені. Я ледь встигаю між

заняттями та додатковими змінами в продуктовому. Не дай Боже, якщо мені колись знадобиться більше часу на сон або їжу.

Загубившись у власних думках, я й не помітила, як у полі зору з'явився старий кінотеатр Халмонт. Дивно, що він взагалі ще відкритий, попри майже пусту парковку.

І це місто.

Халмонт — це місце, куди приїжджають, щоб займатися всіма тими ганебними речами, які не дозволяють собі доглянуті міста та поселення. Схоже, саме тому він привіз мене сюди. Я була тією ганебною річчю, яку він намагався тримати в тіні своєї блискучої особистості.

Стримуючи відчуття тривоги, що здійснюється в шлунку, шкутильгаю до великої старої будівлі. Втомлено спираючись на потерту металеву ручку головних дверей, я із зусиллям відкриваю їх та проходжу всередину. Підліток за касою з підозрою дивиться на мене. Ймовірно, він спостерігав за кінцем моєї маленької істерики на тротуарі.

— Один квиток, будь ласка, — бурмочу під ніс, відводячи погляд, і здійснюю очі лише тоді, коли наштовхуюся на тишу.

Я ж можу витратити сім баксів, так?

— На що? — він швидко відвертається, вдаючи, що зайнятий паперами перед собою.

Я навіть не поцікавилася, що показують. Відступаю і намагаюся розгледіти освітлену вивіску над кабінкою, але швидко кидаю це діло. Через туман не виплаканих сліз нічого не можу прочитати.

— Здивуй мене.

Простягаю кредитку, доки він надзвичайно повільно возиться з чимось за стійкою. Ще двоє дітей спостерігають за мною з-за снєк-бару, з протилежного кінця великого вестибюля. Червонію від зніяковіння. Можна було б повернутися назад до закускової, випити содової та дочекатися автобуса за меншу суму, ніж коштує цей квиток, але до біса все це. Я більше ніколи не повернуся в ту прокляту забігайлівку.

— Четверта зала, — оголошує хлопець, просовуючи квиток.

Закочую очі, побачивши фільм, який він обрав. Мало не прощу інший, але стримуюся. Все одно я тут не заради розваг.

Починаю обходити стійку й зупиняюся.

— Ей, а чому ви так пізно працюєте?

Дівчина з яскраво-синім волоссям, зібраним у недбалий хвіст, стогне, переминаючи ганчірку в руках:

— Менеджер сказав, що нам потрібно більше відвідувачів, тому він вирішив влаштувати нічні сеанси. Але єдині, хто ходить так пізно, — це наркомани та любителі потрахатися в кінозалах.

Стискаючи губи, киваю та прямую мляво освітленим зеленим коридором. Споглядаючи за кожним кроком, як черевиками ступаю по брудному червоно-оксамитовому килиму, відчуваю жагуче бажання розвернутися й піти назад.

І куди? Сидіти в темряві в довбаній дупі світу під назвою Халмонт? Ні. Це все одно, що добровільно завітати на канал ID⁴.

Після короткої зупинки в жіночому туалеті, де я вмилася чудно пахучим милом з дозатора, нарешті всідаюся на місце в середині залу. Не дивно, що я абсолютно одна. Дякувати Богу, що тут немає ні наркоманів, ні любителів потрахатися. Хоча в будь-яку іншу ніч це було б весело, певною мірою. Ті, що трахаються, звичайно, а не наркомани.

Ковзаючи пальцями по потертих червоних сидіннях, роздумую: люди, котрі сиділи тут до мене, зазнали стільки ж лайна, як і я? Поглядом простежую темно-фіолетові лінії, намальовані на двоколірній стіні, яка, схоже, не оновлювалася ще з дев'яностих. Основний екран злегка пошматований знизу. Як тільки розпочинається показ трейлерів, у мене по шкірі пробігають мурахи. Намагаюся зосередитися, але здаюся. Двічі звіряю розклад автобуса — близько третьої ночі. Тричі перевіряю будильник на телефоні. Закидую ноги на сидіння, обхоплюю коліна руками та починаю дивитися початок самопроголошеної найкращої романтичної комедії року.

Еге ж, саме те, що потрібно сьогодні.

Важко ковтаю, відчуваючи, як підкрадається тривога, розповзаючись вздовж хребта так, що волосся на потилиці стає дибки. Дивне, наелектризоване відчуття усвідомлення пронизує мене від маківки до п'ят. Різко обертаюся, неначе хочу спіймати когось позаду, і... закриваю очі — звичайно, там нікого немає, я все ще одна. Бути на самоті в порожньому занедбаному кінотеатрі — це доволі моторошно.

Облизую губи, намагаючись не зважати на спрагу. Запах попкорну пробивається крізь закладений ніс, і те, що долітає до мене, збурює шлунок. Я вже думаю повернутися назад у фойє, але залишаюся на місці.

Чим довше сиджу, порожнім поглядом втупившись у екран, тим сильніше опускаються повіки. Голова стає непомірно важкою, і я схиляюся, опираючись на коліна. Втома накриває, попри відчайдушні зусилля вператися їй. Зрештою, я ганебно програю битву. Кожна тривожна сирена в моїй голові кричить, що не варто засинати тут, доки одна, але тілу байдуже. Я виснажена.

Я тільки закрию очі. На одну хвилю. У мене все одно встановлений будильник.

СОН, ЩО МЕНІ НАСНИВСЯ

Сновидіння стрімко переходить від атмосфери сопливого романтичного фільму до чогось набагато зловісного. Чудернацьке кафе в містечку, де я сиджу разом з вродливим темноволосим чоловіком навпроти, раптом зникає. Різкий та тривожний перехід, навіть за стандартами сну.

Мій погляд нервово метушиться довкола, розглядаючи похмурий, темний ліс, що неначе прагне поглинути мене цілком. Голі дерева, серед давно опалого й гниючого листя, стоять, мов похмурі стражі. Їхні сухі скелети гілок майже не пропускають місячне сяйво. Густий туман чіпляється за гомілки, огортаючи все навколо моторошним, задушливим серпанком. Ступаю по мертвому листю, і мій черевик безшумно ковзає по землі. У мене миттю проноситься тривожний холодок по спині.

Це яюсь... неправильно.

Оглядаюся назад, в очікуванні побачити щось ще, окрім себе, що маячить між темними дуплами дерев, але нічого немає. Принаймні, я нічого не бачу. Від цього стає ще тривожніше. Налітає пронизливий вітер. Я міцно обіймаю себе за плечі, дорікаючи собі, що не взяла куртку. Хоча не пам'ятаю, щоб на вулиці було так холодно.

Вітер продовжує дути, гойдаючи гілля. Вони б'ються й труться одна об одну, але не видають жодного звуку. Хмурюся. Ані шелесту, що мав би порушити глуху тишу. Серце калатає сильніше. Знову озираюся назад, і відчуття чужого погляду, що ковзає по моїй шкірі, викликає непереборне бажання скинути її.

Надто тихо.

— Агов?! — вигукую, і паніка підіймає свою огидну голову.

Мій голос... його не чути.

Ступаю вперед, пальцями стискаючи светр. Знаю, що повинна залишатися на місці — це перше, чому вчать: якщо загубився в лісі,

залишайся на місці й чекай на допомогу. Логікою розумію, що це безглуздо, але не можу зупинитися. Перш ніж усвідомлюю це, мої непевні кроки переходять у спринт. Паніка взяла верх. Мої тихі крики та ридання беззвучно тонуть у глухому лісі. Крижаний вітер кусає до кісток. Пробираючись між дерев, я навіть не помічаю, коли волосся розплуталося з зачіски й тепер дико розвівається по обличчю, жалячи мені шкіру. Несамовито озираюся, благаючи побачити хоч якийсь натяк на життя в лісі — птахів, тварин, розбуджених з гнізд моїм відчайдушним бігом. Під ногами нічого не хрустить, жодного звуку, жодного, бляха, клацання гілки. Знову озираюся. Страх штовхає переконатися, що я одна, навіть без будь-яких натяків, що за мною хтось стежить.

Нічого немає, але я все одно когось відчуваю.

Тиша тягнеться, як і мій біг. Гадки не маю, як довго й далеко я пробігла. Коліна тремтять, бік нещадно ниє, а легені горять. Зупиняюся й падаю в листя, жадібно втягуючи повітря через пересохле горло, що тріщить та палає на кожному колючому вдиху. Повзу назад до струмка, що бачила нещодавно. Знову дорікаю собі, цього разу за те, що, перелякавшись, у паніці пробігла далі, не зупинившись раніше. Беззвучно зітхаю з полегшенням, як тільки помічаю кришталево чисте джерело. Навіть у сні не ризикнула б пити застоюну воду. Наповнюю долоні, не переймаючись далі про якість, та з зусиллям ковтаю. Гнила, в'язка рідина потрапляє в рот, і я давлюся густою масою, виблювуючи все назад. Серце завмирає. Навіть пульсуючий стукіт у вухах не пробивається крізь оглушливу тишу. З жахом дивлюся вниз. Прозора мерехтлива вода, що донедавна відбивала слабке місячне світло, тепер більше схожа на смолу, яка скупчується і булькає навколо каміння. Сморід гниття та сірки вдаряє мені в ніс, доки я відчайдушно намагаюся витерти рот і руки.

Так і сиджу там, здригаючись від нападів сухої нудоти. У мене не залишилось нічого, попри всі зусилля виштовхнути ще хоч щось з ями шлунка. Ридаючи, відповзаю назад, доки не наштовхуюся на великий, широкий дуб. Відчуття, що за мною спостерігають, не покидає. Обіймаю себе за плечі. Мене всю трусить від виснаження та страху. За стандартами кошмарів, це, безумовно, в трійці лідерів, і я зовсім не в захваті від цього. Зажмурююся, благаючи сон забрати мене.

Будь-що.

Якщо засну, то зможу прокинутися, забратися на хрін з цього моторошного кінотеатру та повернутися, бляха, додому. Тремчу, вкриваючись крижаними мурашками по всьому тілу, але змушую себе не розплющувати очей — вітер та відчуття чужих поглядів пробирає колючим холодом до кісток. Не знаю, як довго сиджу, як сильно плачу, і коли саме провалююся в сон. Знаю лише, що відчуваю вдячність, нарешті засинаючи.

Зі стогоном перевертаюся на бік. Моя бідна спина безжально ние, а ноги кричать від болю, як тільки кров приливає до онімілих кінцівок. Спираючись на руки у високій сухій траві, натикаюся на маленькі, колючі цурупалки, і змучений, хриплий зойк виривається з мого пересохлого горла.

Я на вулиці?

Скоринка від сліз та шмарклів немов склеїла мені повіки, а яскраве, палюче сонце миттєво засліплює зір

Мені спекотно. Надто спекотно.

Страх розливається по венах. Серце шалено гупає. Я не сплю? Це надто боляче для сну. Де я, чорт забирай?

Встаю на тремтячих ногах, що ось-ось загрожують підкошитися. М'язи сіпаються від втоми. Восанне я почувалася так, коли Джош записав мене на п'ятимильний⁵ благодійний забіг рік тому.

Минулої ночі... вода. Я все ще відчуваю гнилистий присмак у роті.

— Агов! — вигукую, і мій зазвичай ніжний голос звучить хрипло й іржаво. *Мій голос.* Радісно скрикую, почувши його. Б'ю ногою по землі, насолоджуючись тріскотінням сухої трави під підошвою. Але полегшене збудження миттю розсіюється через клубок усвідомлення, що провалюється глибоко в шлунок.

Це не сон.

А минула ніч? Все в мені кричить «ні», — все було до біса реальним! Але логіка диктує навпаки. Це не може бути правдою. Це нереально. Але, чорт забирай... це правда. Це реальність.

Падаю на землю й намагаю телефон. Надто спекотно. Сонце жарить так сильно, що здається, ніби в мене нутроці зараз згорять на хрін. Стягую светр. Чорний бюстгальтер — єдине, що прикриває мені груди, але нехай всі, бляха, йдуть до біса. Вони можуть витріщатися на все, що завгодно, аби тільки я повернулася додому та випила, чорт забирай, води. Тремтячими руками розблоковую екран і останній клаптик надії вислизає разом з відсутністю стовпчиків зв'язку. У горлі тріщить, а шкіра горить під палючим сонцем. Я одна. Без захисту.

Моє дихання прискорюється разом із серцебиттям. Кров з шаленою інтенсивністю перекачується по венах, відбиваючи звук — «вах-вах-вах» у вухах, — незручний, але такий бажаний після годин оглушливої тиші. Відчуття, ніби повітря критично не вистачає, в носі щипає від сліз, а гіркий присмак розпачу тисне на груди. Але сльози так і не з'являються. Напевне, я надто зневоднена, щоб плакати. Усвідомлення тяжкості мого становища приходить швидко і жорстко.

Я загубилася Бог знає де й абсолютно одна. Поняття не маю, як тут опинилася і чи хтось шукає мене.

Відганяю ці панічні думки. Звісно, мене шукає Джош. Він, напевно, до біса наляканий. Ми ділимося геолокацією через телефон, тож це лише питання часу, коли мене знайдуть.

9-1-1 працює, якщо немає зв'язку, так? Пам'ятаю, що десь чула це. Боже, будь ласка, нехай це не просто якась маячня. Ввожу номер і підношу слухавку до вуха. Серце завмирає — на тому кінці дроту лише безперервне гудіння. Після півтисячі невдалих спроб панічна істерика здавлює мене у своїх задушливих обіймах. Між риданнями та душевними муками я майже не помічаю, як тріскотливе дзижчання комах у полі... стихло.

Волосся на потилиці стає дибки, а по розпеченій шкірі, попри спеку, пробігає хвиля холодних мурах. Піднімаюсь з землі. Завмираю. Прислухаюся. Шурхіт ззаду пробуджує знайоме занепокоєння в душі. Помічаю, як щось вагоме й живе зсуває високу траву довкола мене, і страх миттю проноситься тілом. Я ледве вдихаю, а змучені м'язи

напружуються, готові рвонутися бігти будь-якої секунди. Обережно відступаю на кілька кроків.

Раптова, пронизлива біль вибухає у щиколотці і я несамовито верещу, розриваючи задушливу тишу своїм криком. Опускаю погляд і з жахом дивлюся на скелетну, обтягнуту гнилою плоттю руку, що вчепилась в мені в ногу. Кістлявими, гострими, мов голки, пальцями вона розриває шкіру до крові, утримуючи мене в жорсткій хватці. У відповідь на мій болісний крик відлунює хрипке стражденне виття від... нього? Неї?

Воно.

Це людина, або принаймні була... думаю. Його немичне тіло обтягнуте темною, брудною шкірою, потрісканою і грубою, немов старий ремінь. Я падаю, і ривком вириваю щиколотку з хватки, як ще дві кістляві руки хапають мене за волосся. Сухі, маленькі, мов камінці, очі без повік дивляться прямо на мене. Я замахуюся та з усієї дурі б'ю його ногою в обличчя, як той, що позаду, впливається своїми голчастими пальцями мені в плече. Задушливий, гнилий запах насичує гаряче повітря. Удалині лунає ще більше шороху, за яким слідують надривні, болісні стогони. Розмахуючи руками, мов навіжена, я вириваюся, видираючи жмут волосся, і підвожуся на ноги.

— Палаюча шкіра, палаюча шкіра, — хрипло стогнуть вони.

Я знову біжу, рятуючи своє життя. Гострий біль у грудях, кривава рана на плечі та травмована щиколотка сповільнюють, але я не здаюся. Шурхіт наближається. Попри свої трухляві тіла, вони наздоганяють. Оглядаюсь назад і верещу — їх стало більше. Набагато більше. Вони хаотично тягнуться руками до мене, рухаючись швидше, ніж мали б.

— Палаюча шкіра, палаюча шкіра.

— Досить, будь ласка! — ридаю.

Світ довкола стрімко темніє, занурюючись в загрозовий сірий морок, а випалена сонцем земля затягується важкими хмарами. Попереду видніється кінець поля. Адреналін вливається в кров, вмикаючи тіло на повну потужність. Я прискорююся. Біжу чимдуж, дряпаючи собі живіт високою травою.

Драпаю швидше, ніж могла б у такому побитому стані.

Кричу від різкого, гострого болю, врізаючись в щось. Опускаю погляд і бачу натягнуту огорожу з колючого дроту. Тоненькі шипи

вп'ялися мені в шкіру, і кров уже просочує тонку тканину. Тихенько скиглячи, я тремтячими руками здираю його з ніг, шматочками дроту розриваючи легінси.

— Палаюча шкіра... Палаюча шкіра...

Прогинаюся, розтягуючи верхівку огорожі так високо, наскільки можу, і перелізаю на інший бік. Продовжую бігти, подалі від поля, як раптом, висока трава круто переходить у потрісканий асфальт. Я б ніколи не побачила дороги відтіля. Нарешті сповільнююся, озираюся через плече, і... відчуваю нудоту — поле, з якого я щойно вибралася, зникло, ніби його ніколи й не було. Нічого не розуміючи я хапаюсь за голову та сильно тягну за волосся.

Що, в біса, зі мною відбувається?

Спотикаючись, нахиляюся, і хвилі сухої блювоти вивертають мій шлунок. Тримаючись за живіт, намагаюся стримати болісні судоми, доки вони катують моє і без того змучене тіло. Заспокоюючись, завмираю. Прохолодний вітерець обдуває спітнілу спину. По шкірі проносяться колючі мурашки, а я тупо витріщаюся на поранену щиколотку, де гострі пальці прорвали шкіру, намагаючись збагнути, що зі мною відбувається.

Це ж не насправді, так? Цього не може бути. У мене нервовий зрив. Що, в біса, тут, відбувається?

Нерішуче оглядаю місцевість і на повному автопілоті кульгаю вперед, слідуючи дорогою. Вмовляю себе протриматися ще трохи: якщо знайду когось, все буде гаразд, дорога означає цивілізацію, цивілізація означає допомогу. Знайоме занепокоєння знову підкрадається, і я озираюся, вдивляючись позад себе. Я не одна. Відчуваю це так впевнено, як і сонячний опік на шкірі. Але не наважуюся покликати те, що спостерігає за мною. Намагаючись хоч трохи сховатися від прохолодного вітру, обіймаю себе за плечі. Бо, як остання дурепа, залишила телефон разом зі светром на полі. Ідіотка.

Зараз день — це все, що можу сказати, але важкі, темні хмари та розкоти грому на небі нервують мене. Тут небезпечно. Невидимий погляд проводить мене стежити, доки я наосліп кульгаю по центру широкої дороги. Зазвичай я не ходжу як довбень посеред шосе, але щось підказує мені — машин тут точно не буде.

Цю догадку підтверджує ліс обабіч дороги, де густий, щільний туман клубочиться між деревами. Він простягається до схилу та зависає там, неначе примарна стіна стримує його. Моя логіка намагається примиритися з реальністю: де б я не опинилася, знайомі правила тут не діють.

Спотикаюся і відчуваю запаморочення. Світ навколо похитується, але надія спалахує в грудях, стискаючи мені серце, як тільки я помічаю... відрізок дороги, що веде до знайомого міста. Хто б міг подумати, що облуплена фарба на вказівнику міста Халмонт виявиться для мене таким приємним видовищем? Залишилось трохи. Просто продовжуй йти. Якщо зможу дійти, то хтось обов'язково допоможе, і я більше ніколи не буду сприймати все як належне. Просто дайте мені, чорт забирай, повернутися додому.

Проходячи повз вітрини магазинів, смакаю двері, і з кожною зачиненою крамницею моє серце немов провалюється все нижче й нижче. Ніякого світла, жодного вогника, навіть крізь вітрини нічого не видно.

— Агов! Хтось, може, допомогти мені, будь ласка! — кричу, але невдовзі перестаю.

Ці спроби лише додають розпачу, і не варті зусиль.

Ніхто мене не почує. Я одна.

Ну, не зовсім одна, хоча, звісно, від цього не легше. Відчуття, що за мною спостерігають та чогось чекають, не полишає.

Я широко розплющую очі, від знову розквітаючої надії, помічаючи освітлену вивіску кінотеатру Халмонт, що проглядає з-за пагорба.

Радість розливається в грудях, і серце починає калатати. Якщо доберусь до кінотеатру — потраплю додому.

Похитуючись на нетвердих ногах, прямую до нього. Відчайдушно хочу побігти, але пульсуючий біль настільки виснажив мене, що вже не розумію, де він починається, а де закінчується. Сили на межі можливостей. Маленькі чорні мушки танцюють в кутиках зору, час від часу занурюючи мене в темряву. Залишок підйому на пагорб долаю в роздумах, обіцяючи усім богам, хто мене чує: коли повернуся додому, я стану кращою. Якими б не були умови, скільки б добрих справ мене не чекало, я виправлюся, тільки б знову лежати у власному ліжку.

З полегшенням зітхаю, хапаючись за потьмянілу металеву ручку дверей — і знову, щойно вони піддаються. Кульгаючи заходжу всередину, і завмираю. Оглядаюся навкруги. Те, що зустрічає мене в кінотеатрі, вибиває останні залишки повітря з моїх палаючих легень, та остаточно вбиває надію в серці, залишаючи по собі кривавий слід відчаю. Просто не віриться, що старий та занедбаний кінотеатр Халмонт може виглядати ще моторошніше, ніж раніше. Там, де колись мене зустрічали нудьгуючі обличчя підлітків, тепер порожньо. Велике, розлоге павутиння вкриває кожен куточок, а мармурова підлога й пофарбовані стіни місцями потріскалися. Світло ввімкнене, але настільки тьмяне, що радше підживлює темряву, аніж розганяє її.

Пробираюся за розколоту стійку снєк-бару в пошуках води. Знаходжу кілька пляшок у холодильнику й тремтячими ослабленими руками відкручую кришку. Холодна вода — мов порятунок. Вона чиста, без смоли, тож це гарний початок. Гадки не маю, скільки їй років, та мені й начхати. Абсолютно байдуже. Швидко спорожнюю пляшку та пірнаю за іншою, і мені потрібна вся витримка, щоб не поспішаючи випити й цю, повільно смакуючи кожен ковток.

Виходжу з-за стійки, оближуючи губи, і прямую до вбиральні. Кричу тієї ж миті, як попкрон-машина вмикається сама по собі — вже переповнена готовим попкорном. Ніщо в цій порції не пахне апетитно, навіть попри гризучий голод.

Забігаю до вбиральні та захоплюю важкі зелені двері. І чому тут немає клятих замків? Різке світло люмінесцентних ламп мерехтить, потріскуючи з характерним звуком. Спираюся спиною на двері й вдихаю, відчуваючи, як холодна поверхня приємно остуджує обгорілу шкіру. Піднімаю погляд і зустрічаю власне відображення в одному з брудних дзеркал. Сльози знову набігають на померклі, позбавлені блиску мої блакитні очі. Я виглядаю жахливо. Світле волосся, довжиною до плечей, скуповжене й дико стирчить. Кров з рани на плечі пофарбувала кінчики в багрянний, а моя зазвичай бліда шкіра набула гнівного червоного відтінку. Я обгоріла так сильно, хоча не сказала б, що була на сонці довго. Чорт, такого не було, навіть коли ми з Джошем та його батьками їздили у сімейну відпустку в Флориду. Ми провели майже весь день на пляжі, і ніхто не згадав про сонцезахисний крем, аж поки не спакували речі. Боже, і тоді я думала, що помираю.

Тільки тепер, гадаю, що, можливо, вже мертва. Застрягла в якомусь альтер-пекельному вимірі за кожен раз, як відверталася від дзвонарів Армії порятунку⁶ або не округлювала чек у продуктовому для дитячої лікарні. Ніби осудливих поглядів касирів недостатньо для покарання.

А може, це тому, що ти зруйнувала шлюб і, можливо, життя трьох дітей.

Скрушно зітхнувши, відриваюся від дверей. Мої ніздрі тремтяче роздуваються від смороду затхлої, гнилої води, що покриває підлогу. Штовхаю двері кабінки, і серце ледь не вискакує з грудей, заходячись у божевільному ритмі. У маленькому просторі повним-повно павутиння, затуляючого з усіх кутків. Сам туалет, безумовно, бачив й кращі часи, але він ще послужить своєму призначенню, і тут є туалетний папір. Допиваю останні краплі води і, скиглячи, розганяю павутиння пустою пляшкою. Мені настільки гидко, що виникає відчуття, ніби моя шкіра лущить й сповзає, а кожна прядка волосся на плечах змушує мене підстрибувати й верещати, мов навіжена.

Якогога швидше справляю потребу і не встигаю отямитися, як відчуваю жахливе лоскотання на сідниці. Крик, що виривається з мене, більше схожий на виття раненої тварини, ніж на звук двадцятидворічної дівчини. Наосліп б'ю себе по дупі, і чорний кошлатий павук падає у воду світло-зеленої кахельної підлоги. Захлинаючись власним криком, я вириваюся з дверей кабінки. Врізаюся в стіну навпроти і падаю на дупу, ледь не забиваючи куприк.

На ходу підтягуючи штани, я стрілою вилітаю з вбиральні в хол. Попкорн-машина працює на повну потужність, порції хрусткої кукурудзи вивалюються на підлогу, і нікого немає поруч, щоб зупинити її. Ледве кидаючи на неї погляд, мчу в бік коридору до четвертої зали, але різко зупиняюся — блискучий автомат з жуйками перегородив мені шлях, єдина чиста й гарна річ тут.

Приходячи до тям після пережитого шоку — знову — стою й витріщаюся на нього. Лише скрип і потріскування старої будівлі від дощу й вітру заповнюють застиглу тишу. Ручка на автоматі починає повертатися. Моє серце калатає, а щелепа відвисає в такт механічним рухам машини. Яскраво-помаранчева жуйка випадає й котиться до моїх ніг. Я невідривно слідкую за нею, тремтячи від страху, доки вона не зупиняється прямо переді мною. Вона крутиться ще декілька разів,

а потім тверда оболонка розпадається і молочно-криваве очне яблуко визирає зсередини. Я верещу й ногою жбурляю гидотну цукерку, знову підіймаючи погляд на автомат. Всі жуйки відкриті і сотні налитих кров'ю очей дивляться прямо на мене. Я розвертаюся й біжу назад до вестибюлю. Сльози затмарюють мені зір, стікаючи по щоках. Я біжу, біжу й біжу, а коридор немов тягнеться вічність. На запилених павутинням стінах ті самі пошарпані афіші і ті самі тріщини. Маленькі очі стежать за мною, мов насміхаючись над моїми відчайдушними спробами втекти. Щоразу, як завертаю за ріг, опиняюся віч-на-віч із цим триклятим автоматом. Він відкидає ще одне око і вони хаотично котяться по підлозі.

Я зупиняюся. Тремтяче зітхаю і крокую назустріч. Я перепробувала все: кожні зачинені двері, кожен довбаний коридор — тепер мені просто потрібно пройти крізь *це*. Лець не до крові прикусуючи губу, щоб не шуміти, я намагаюся якомога обережніше пройти повз. З кожним моїм кроком ручка повертається, клацає й викидає нове цукеркове око, все швидше, за попереднє. Скиглячи, притискаюся спиною до холодної стіни. Від важкого дихання мої груди здіймаються, а шкіру огидно лоскоче павутиння, чіпляючись за потилицю. Маленькі очі невідривно стежать за мною, доки я намагаюся прослизнути повз. Щойно оминаю їх, автомат різко розвертається, хилиться на бік і з гуркотом вривається в підлогу. Скло розлітається на друзки, ріжучи деякі очі. Неприродна кількість крові витікає назовні, виводячи мене з шокового стану. Хапаюсь за ручку дверей ліворуч від себе, сподіваючись, що вони не зачинені, і коли ті піддаються, я влітаю всередину, захлопнувши їх за собою.

А за таке я завжди проклинала головних героїнь фільмів жахів. Молодець, дівчинко.

Темрява. Обмацую стіни у пошуках світла, молячись знайти хоч щось, щоб освітити кімнату. Клацаю вимикачем, і бачу держак швабри біля дверей. Хватаю його та розвертаюся обличчям до решти комірчини. Звісно, було б добре знайти кращу зброю, ніж дерев'яна палиця, але маємо, що маємо. Завмираю, втуплюючись у чорні пофарбовані стіни, що немов огортають мене. Намагаюся роздивитися там, де майже не потрапляє світло, але темрява неначе... дихає? Що це, на хрін, таке?! Мільйони крихітних павучків одночасно

насувається на мене. Напружуючись всім тілом, я втягну повітря крізь ніздрі та повільно обертаюся. Чотири хутрянні лапи оточують мене. Піднімаю голову, і від усвідомлення, що перекриває мені огляд, нудота скручує шлунок — черево великого чорного павука нависає прямо наді мною. Паніка паралізує. Волога субстанція сиплеться мені на плечі та обличчя. Я ковтаю свій крик, затискаючи тримач швабри. Напружую щелепу, відчуваючи, як руки немов наливаються свинцем. Чим більше павутиння осідає, тим менше я контролюю власне тіло, і тим більше втрачаю зв'язок з ногами — лише далеке поколювання. З великих пазурів тварюки капає їдка, кислотно-пахуча речовина. Я притягую палицю, відчуваючи, як оніміння розповзається вгору від ніг. Все більше шовковистих ниток вкривають мене, коли дві хутрові лапи ковзають знизу по моїй голій спині. На дотик вони нагадують грубу щетину, порослу на товстому гіллі. Павук підіймає мене до свого чорного черева, і я кричу, вганяючи палицю йому в нутро. Він протяжно гарчить, гарячково дригає лапами, і падає вперед, завалюючись між сидінь.

Трясця. Лайно. Матір Божя. Це було не так вже й важко.

Намагаюся скинути з себе павутиння, але руки німіють, тільки-но торкаюся його. Майже звільнившись, я одразу ж роблю грубу помилку — відштовхуюся ногами й жорстко приземляюсь обличчям у прохід з першого ж кроку. Стогнути, перевертаюся на спину й завмираю. Тисячі крихітних павуків вириваються з черева більшого, розливаючись з рани, немов приливна чорна хвиля.

Страх вмикає інстинкти, але тіло реагує надто повільно. Скиглячи, я з останніх сил намагаюся стряхнути їх із себе. Серце шалено калатає, повіки тяжіють, руки не слухаються. Чую, як важкі подвійні двері з гуркотом відчиняються, разносячи ехо по всьому залу. Невблаганна темрява поглинає мій зір. Сил кричати й плакати більше не залишається, тільки тихенько скиглити, а потім і зовсім — тиша.

Я помираю.

Відчуваючи, як вони повзають по мені, зариваються в ніздрі та вуха, я думаю, що хочу цього. Так, хочу. До чого тут повертатися? Може, це на краще? Може, якщо я просто закрию очі, всі ці кошмари зникнуть? Я чимось заслужила на все це? Я вже мертва? Ні. Мені боляче. Все болить. З кожним вдихом здається, ніби я притягну скло

крізь легені. Гучний вигук змушує мене розплющити очі. Крізь темряву й розмитий зір дивлюся вгору. Це вогонь? Схоже на... факел. Кліпаю і, важко дихаючи, силкуюся роздивитися, хто це. Темна фігура, чоловік зі спотвореним обличчям, несамовито б'ється. Він схиляється і... ні, не він. Хтось інший. Обличчя цього чоловіка зовсім не спотворене, але він відчувається так само, як інший. Мені страшно. Тривожно. З його присутністю мені не комфортно. Гадаю.

— Не заплющуй очі, — наказує він, а я насуплююся на нього.

Хочу, щоб він пішов геть. Я втомилася. Здається, я ще ніколи не була такою втомленою. Я хочу спати.

Заплющую очі, і його скульптурне обличчя з розмитими рисами та темним волоссям — останнє, що бачу, перш ніж мене поглинає зовсім не втішна темрява.

ЖІНКА, ЯКУ Я ВРЯТУВАВ

Сімдесят дві години та двадцять п'ять хвилин потому.

Вона стогне, і я відсахаюся. Серцебиття прискорюється. Я хмурюся сильніше через таку химерно-боязку реакцію на маленьку напівмертву білявку. Чесно кажучи, не розумію своєї триклятої реакції взагалі на все це. Чому я її врятував? Чому з усіх місць вона повинна була бігти саме туди? З усіх людей, що опинилися в цьому проклятому світі, я врятував саме її.

Я стискаю щелепу і видавлюю крем на долоню. Простягаю руку і завмираю, перш ніж обережно втерти ліки в її обгорілу шкіру. Моя похмурість не сходить, а лише поглиблюється. Чудово, цей вираз повинен назавжди закарбуватися на моєму *обличчі*.

Дивлюся на її щиколотку — пов'язку вже час змінювати. Обгорілі люди добряче її потріпали. Нічого в цьому світі, в *моєму* світі, не буває м'яким. З усіх, хто прийшов та пішов, вона належить цьому місцю найменше. Завжди плаче та скиглить, несвідомо притягуючи до себе ще більше таких, як *вони*. Тупо було приводити її сюди, вона як маяк, навіть я не зможу цьому протидіяти.

Вони жадають цього страху, жаху, шоку та відчаю. Це місце змінюється, щоб посилити страх, будь-який страх. Постійно пристосовується до того, що живить його найкраще.

Я з хрускотом розминаю шию, відчуваючи, як знайома темрява повзе по хребту, загрожуючи звести мене з розуму.

Притягує більше таких, як ми... а не таких як вони. І ти не краще. Ще один спотворений привид, загублений у тумані.

Відсмикую руки й стискаю кулаки до побілілих кісточок. Від гніву та презирства мене нудить. Тутешні істоти не заслуговують на такі ніжні речі, як вона. Ми лише калічимо та спотворюємо їх, перетворюючи на щось таке ж мерзенне й гниле, як і самі. Вона більше не плакала, щойно я дістався до неї. Скиглення, що підштовхувало

мене вперед, припинилося, тільки-но я увірвався в залу цього богом забутого кінотеатру.

Четверта зала, завжди четверта зала.

Вона здалася. Я бачив це в її темно-синіх очах, настільки ж темних, що здавалися майже сірими. Як вода на дні моря під скелями.

Ти не мав права рятувати її. Ти не герой. Це лише доводить, який ти монстр... продовжуючи її страждання тут.

Відштовхуюся від ліжка і вибігаю з кімнати, неначе вона горить. Можливо, так і є. Безглуздо так злитися. Моє роздратування на неї до біса абсурдне. Я крокую через будинок, уникаючи запилених дзеркал, які накрив ще першої ж ночі, як приніс її сюди. На ходу поглядаю на кожен годинник, що трапляється на шляху.

Чому вона так просто здалася?

Чому я не можу перестати бачити це? Цей погляд в її очах... той самий, що і у всіх, в решті решт. В деяких швидше, ніж в інших. Хоча деякі борються занадто довго, а я не люблю ділитися своїм світом. Це розколює його на уламки, робить моє життя складнішим, ніж воно має бути. Я завжди був один, перетинав межі та робив речі, якими не пишаюся, щоб усе так і залишалося. Але я привів її сюди. У свій дім. Я лікував її рани, годував бульйоном та поїв водою, як маленьке бісове пташеня з переламаними крильцями. Іншим, що прослизують, легше. Милосердя — от що я собі кажу. Забирати їхні життя набагато милосердніше, ніж те, що з ними зроблять монстри, які населяють цей світ. Я роблю це швидко й безболісно, коли можу. Всі, хто потрапляє у це пекло, всеодно що мертві.

Заблукавши у власних думках, лише зараз усвідомлюю, як стою у ванній кімнаті, впершись руками в раковину. Мої м'язи напружилися, вени прорізають натягнуті лінії, і я відчуваю, як тіло тремтить від стримуваної люті.

Ти завжди був сам. Так і має бути. Це краще. Позбудься її, доки вона ще спить. До того, як вона побачить тебе.

Підіймаю голову і вдивляюся у бездонні чорні ями, де колись були мої яскраво-зелені очі. Очі, які любила моя мати... які любили всі вони. Очі, котрих не бачив так давно, і не сумую за ними. Я не сумую за тим обличчям. Бридким, оманливим обличчям, що дивилося на мене раніше. Кривлюсь, розглядаючи в дзеркалі своє потворне

відображення: шкіра огидно скручена, немов старезний лантух; глибокі зморшкуваті борозни обрамляють ці чорнильні прірви, а рот викривлений у жахливій гримасі. Я задираю голову й глибоко вдихаю, поглядом ковзаючи по стелі.

Це жорстоко — тримати її тут. Монстри не народжені, щоб гратись в рятівників.

Відштовхуюся від раковини. Глибоко вдихаю, збираючись з силами, та повертаюсь до спальні. Кожен крок, кожен удар моїх важких чобіт по дерев'яній підлозі вирішує її долю. Забиває цвях у її «майбутнє». Ловлю себе на думці: може, повернути її назад? Хотілося б, щоб вона ніколи сюди не потрапляла... Я не можу. Не можу відправити тебе назад, пташко, але я можу позбавити тебе страждань, звільнити з цього пекла. З усіх інших, усіх нещасних душ, що потрапили у пастку моїх мук, ти єдина, хто, сподіваюся, пробачиш мені. Щось у тому, як ти плакала, стисло мені серце. Пробач, що відтягнув твою смерть, і за те, що подарую її тобі. Насміхаючись собі під носа, хапаюся за ручку дверей та повільно, повільніше, ніж потрібно, повертаю її.

Прощення? Потвори не заслуговують прощення від м'яких, гарних створінь.

Я відчиняю двері і завмираю, зустрічаючись поглядом з великими блакитними очима. Широко розплющеними та сповненими сліз від шоку. Моє серце гулко калатає, у вухах шумить. Вона важко ковтає, пальцями стискаючи простирадло, накинуте на груди. Потерта бретелька бюстгальтера спала з плеча, а крізь тонке жовте сукно помітно виділяються її м'які груди. Я не хотів роздягати її повністю, доки вона спала, навіть попри те, що одяг брудний. Правда, у мене не було іншого вибору, окрім як зняти штани, щоб обробити рани.

Стою, мов вкопаний, а вона продовжує на мене дивитися. Її світле, скуйовджене волосся стирчить у різні боки. Ранкові промені тьмяного сонця пробиваються крізь вікно за її спиною й підсвічують брудні пасма, створюючи сяючий німб навколо її ніжного обличчя.

Чого ти тут стовбичиш, як ідіот? Убий її.

— Ти... ти врятував мене? — хрипко запитує вона, її голос зірваний від ридань і криків.

Я насуплююся. Мені хочеться почути його таким, як він звучав у лісі, коли вона скигвила уві сні. Я стояв там годинами, спостерігаючи за нею з туману, єдиного місця, де можна щось чути в тому глухому лісі. Думав: цікаво, куди він віднесе її далі. Але коли земля зрушила з місця, я відчув... занепокоєння. Що, якщо я не зможу стежити за нею зблизька? Що, якщо вона потрапить до того будинку?

Я просто киваю, чекаючи, коли на її обличчі з'явиться жах. Огида. Опускаю погляд на її руки, а вона продовжує витріщатися на мене так, що в животі зав'язується гнівний вузол. Вона ще декілька разів нервово скручує простирadlo, а потім розбиває надто затягнуту тишу:

— Можна мені води?

Вона прочищає горло, і вибухає в сильному приступі кашлю, що трясє її маленьке тільце.

— Ох, так, з-звичайно. Зач-чекай. — Запинаючись на словах, я тупочу через кімнату до комода в кутку.

Там стоїть глечик і чашка, поруч з якими лежить піпетка, якою я годував її. Ховаю піпетку під рушник, наповнюю чашку й обертаюся до неї. Вона з побоюванням дивиться на мене. Я ступаю вперед і натикаюся на стілець, на якому провів останні три дні поруч з нею. Стілець хитається й стукається об стіл. Спирт та інші засоби медичної допомоги летять на дерев'яну підлогу. Лаючись собі під ніс, я кидаюся підхоплювати спирт, а вода в іншій руці хлюпає об край чашки.

— Бляха, — бурмочу.

Серце так калатає, ніби воно зараз прорветься крізь ребра й окропить її маленьку фігурку кров'ю. І байдуже, що вона прикрита — картина від цього буде не менш епічна. Вона дарує мені маленьку посмішку, беручи чашку з моїх рук. Я зливаюся гарячим рум'янцем, що тільки підживлює мій гнів, тож відвертаюся, щоб прибрати щойно влаштований безлад.

Я прийшов сюди, щоб убити тебе, а не швендяти тут, як ідіот, і давати тобі воду.

— Що це за місце?

Її слова виводять мене з туману незграбності, повертаючи до реальності.

— Халмонт, Джорджія. Принаймні, його версія. — Відповідаю, повертаючи речі на стіл, і це звучить різкіше, ніж я мав на увазі.

Спостерігаючи за нею краєм ока, мій пульс... підскакує. Її дихання прискорюється, а очі розширюються від зростаючої паніки.

Вона перелякано витріщаючись на мене:

— Я померла?

Заперечливо хитаю головою, випростовуючись:

— Ні. Не померла, просто перемістилася. Таке трапляється час від часу. Хтось заходить в кінотеатр, а виходить тут.

— Це ти зробив? Ти привів мене сюди?!

Вона схоплюється, відкидаючи ковдру, та встає на темряві ноги. Я прикушую щоку зсередини, стримуючи себе, щоб не штовхнути її на ліжко. Стискаю кулаки, бачачи, як вона здригається від болю.

Сумніваюся, що зараз вона зрозуміє мене. Навіть якщо це для її ж добра.

З широко розплющеними очима та на хитких ногах, вона більше нагадує оленятко, ніж тендітну жінку, яку я повернув до *світу майже живих* за останні сімдесят дві години та сорок три хвилини.

— Ні, я тут у пастці, так само як і ти.

Не встигає напівбрехня злетіти з моїх вуст, як у неї ноги підкошуються, і вона летить вниз. Я смикаюся вперед і ловлю її. Маківка її білявого волосся врізається мені в губу, і я відчуваю, як кожен нерв тілі спалахує, напружуючи м'язи так, що здається, вони зараз луснуть. Мідний присмак крові просочується мені в рот.

Вона підіймає голову, і в її погляді бринять емоції. Її високі вилиці оповиті пурпурним відтінком, схожим на той, яким забарвлені її пухкі, витягнуті дугою вуста. М'якість нарешті повертається після того, як я кілька разів змастив їх вазеліном. Здається, я забув, як дихати. У голові порожньо. Дивлюся на неї зверху вниз, і вперше я відчуваю її відтоді, як вона стала більше схожа на жінку, ніж труп.

Така маленька безпорадна пташка.

Мене обдає жаром від дотику до її теплого тіла. Вона щільно притискається до мене, і лише тонкий шар нашого одягу відділяє її груди від моєї шкіри. Долоні поколюють від потреби пощупати, доторкнутися, пізнати її, всюди, де вона тільки дозволить. Це щось жахливо нове для мене.

— Тепер ти мене відпустиш? — її тихесенький голосок жорстко висмикує мене з п'яного дурману, в який вона занурила мене.

Я знову відсахуюся, відштовхуючи її від себе. У неї перехоплює подих, доки вона намагається відновити рівновагу. Але навіть зараз, я не можу відірвати погляд від її стегон, цупко обтягнутих чорними трусиками, що високо сидять на тазових кістках, де ледь помітні манливі вигини, спускаються нижче. Вона смикає ковдру, сідає на ліжку й прочищає горло. Впевнений, їй незручно від мого витріщання. Так само, як і мені від її. Відвертаюся, так, щоб волосся впало мені на обличчя. Надто добре усвідомлюючи, яке відторгнення і огиду вона зараз відчуває, але навіть попри це, вона не відводить погляд. Продовжує дивитися на мене.

Чорт забирай, мені не зручно.

— У ванній кімнаті є змінний одяг, рушники, шампунь і все таке інше. Просто розслабся для початку. Я поставив стілець там, щоб ти могла перепочити, якщо буде потрібно, — бурмочу, зосередивши увагу на черевиках, неначе вони найпривабливіша річ у кімнаті.

Звичайно ж, ні

— Емм, дякую, вибач... — шепоче вона тремтячим голосом, і хвиля провини прокочується крізь мене.

— За що? — роздратовано гаркаю, і вона здригається.

Я не хотів лякати її, незважаючи на те, що прийшов убити. І майже відриваю рота, щоб сказати про це, але... думаю, так навіть краще, тому стримуюсь, впиваючись нігтями в долоні. Думай про що завгодно, тільки не про тендітну дівчину в моєму домі. Моїй кімнаті.

У моєму ліжку.

Холодна темрява ворухиться, поколюючи низ хребта, і це чудове нагадування, що слід тримати дистанцію.

Вона підіймає руку, жестом вказуючи на мене:

— Я розбила тобі губу.

Хитаю головою:

— Усе гаразд. Клич, якщо тобі щось знадобиться. Я приготую сніданок. І краще тобі залишатися в цій кімнаті.

Розвертаюся і прямую до дверей. Мій інстинкт «бий або біжи» кричить, що я маю або втекти, або вдарити те, що лякає. Якнайшвидше. Незважаючи на жар у всьому тілі.

— Чекай, чому? Як тебе звати? — боязко вигукує вона.

Мої ніздрі роздуваються, ніби я буквально відчуваю запах її страху та відчаю. Глибоко вдихаю й одразу ж напружуюсь, коли звук, що виривається з мене більше походить на гарчання. Тримаючись за відчинені двері, я озираюся через плече, втуплюючи погляд у підлогу під її ногами і більше ні на що. Волосся ховає мене від неї, створюючи безмовний бар'єр.

— Тут тобі буде безпечніше, спробуй відпочити, — запевняю її і виходжу в коридор, грюкнувши дверима сильніше, ніж хотів.

Неважливо. Чим більше вона мене боїться, тим краще для нас обох.

Думка про темряву чи гнилий, відразливий доторк моїх брудних рук до її м'якого тіла викликає нудоту, скручуючи шлунок у гнівні вузли. Я давно один. У будь-якому сенсі. Чорт забирай, я не бачив тут жодної живої жінки, окрім неї, вже майже три роки. Останню я зіштовхнув з даху кінотеатру.

Треба було її вбити. Обхопити руками маленьку шийку, доки вона спала, та придушити. Треба було, але я не зробив цього.

Мене прострілює тривожне усвідомлення, коли розумію, що і не зроблю.

Фелісіті

Я нахиляюся вперед на металевому стільці в душовій, що поставив сюди той чоловік, і прохолодна вода б'є мені в спину. Біль вже значно менший, ніж тоді, коли я знепритомніла в кінотеатрі. Боже, як довго я була у відключці? Він, мабуть, провів тут багато часу... піклуючись про мене, якщо судити з вигляду кімнати. Навіть не знаю, чи вдячна йому, чи збентежена.

Стогну. Так хочеться увімкнути гарячу воду на повну та відшкребти себе від усіх жахів, що переслідують мене з моменту, як я потрапила сюди. І цей чоловік... Його очі — неначе розплавлені озера нефриту, здатні одночасно випромінювати холод, настороженість і вогонь. А вродливе, скульптурне обличчя, з гострими вилицями, немов ідеально відлите скло, готове різати й прорізати все на своєму шляху. Коли я впала на нього, від того, як він затамував подих, у мене по шкірі пробігли мурашки.

Визираю з-за душової завіси на купу закривавленої марлі, що лежить на підлозі серед буйства каламутних кольорів маленької ванної кімнати. Вода жалить, омиваючи мої рани.

Він врятував мені життя.

І ти звинуватила його в тому, що він привів тебе сюди... в це... місце. Що б це не було. Від сорому та власного невігластва, відчуваю, як щоби спалахують, заливаючись яскравим рум'янцем. Вода обпікає й лоскоче мені груди, схиляюся і беру мило для тіла. Підношу пляшку до носа та глибоко вдихаю. Це його запах. Той самий запах, що наповнював мої кошмари уві сні. В ньому немає чогось особливого, модного чи екстравагантного, але воно ідеально йому підходить. Його запах — одна з перших... єдиних приємних дрібниць, що я відчула, прокинувшись тут. І той самий запах, змішаний з потом та брудом, переслідував мене раніше. Він був там? Серед того хаосу? Він сказав, що також у пастці, як і я, в цьому будинку. Тут є ще хтось?

Боже, а що як звідси немає виходу?

Хитаю головою, витрушуючи ці згубні думки з голови. Видавлюю на долоню трохи застарілого, пахучого затхлістю мила й розтираю по тілу. Шматок рушника, який він поклав для мене, так і лежить незайманий. Яким би м'яким він не виглядав, витирати ним свою обгорілу шкіру, мабуть, буде пекельно боляче.

У мене стільки запитань, що, як би я не намагалася відсторонитися від них, вони все одно лізуть мені в голову. І чим більше, тим швидше я впадаю в істерику. Хто він в біса такий? Чому ми тут в пастці? І що це за місце, якщо не найглибша яма пекла? Змиваючи піну, докладаю кожен клаптик сили, про який постійно нагадує Джош, щоб залишатися свідомою і триматися при здоровому глузді.

Він не сказав мені свого імені. Якщо не хоче ділитися навіть цим, сумніваюся, що зможу витягти з нього більше. Але я застрягла тут так само, тому заслуговую знати все, що й він. Я ж зможу повернутися додому, не знаючи всього?

Я мушу повернутися додому.

Тато. Серце стискається від згадки про сім'ю. Скільки у нього залишилося часу? Що, якщо я так і не встигну його побачити? Я застрягну тут, а він помре? Я більше ніколи його не побачу, так і не згадавши нашу останню розмову. Якою вона була? Гарною? Я не надто

багато скаржилася? Чи не забула на прощання сказати, що люблю його? Перша сльоза скочується по щоці. Я схиляю голову, і тихі ридання губляться у теплих струменях води, ніби вона здатна приховати мій біль.

Чи поїде Джош з Джорджії, якщо я не повернуся? Чи залишиться він, щоб шукати мене? Почуватиметься винним, якщо я не повернуся? Впевнена, він точно звинувачуватиме себе. Добре, що він залишився там, хоч як би мені не хотілося побачити його теплі очі, дякувати Богу, що його тут немає. А мама? Як сильно вона буде плакати? Господи, останній місяць я божеволіла через усе те лайно, що відбувалося: від'їзд Джоша, тато, довбаний професор Форд... зараз все це здається такою дурнею.

І зараз я саме така, якою завжди боялася бути — самотня.

Досить. Я одна, в пастці пекельної дупи бог зна де з абсолютно незнайомою людиною, що, впевнена, переслідувала мене з моменту, як я потрапила сюди. Про яку, в біса, співзалежність можна говорити? Я сама по собі, навіть зараз, попри його допомогу... і турботу. Ці гіпноотично зелені очі не дають мені спокою. Він міг втрутитися будь-якої миті, врятувати мене, але нічого не зробив. Він спостерігав. Вичікував момент, поки я ледь не сконаю, щоб постати переді мною як довбаний білий лицар. У мене кров закипає від гніву через підлість... як би його там не звали. Але та нікчемна, безхребетна частина мене волає, нагадуючи, що він врятував мене, піклувався, доки я була на межі смерті, і що не можна бути такою невдячною.

На хрін все це.

Коли виходжу з душу, мої ридання стихають. Лише жалісливі схлипи та задушливі зітхання порушують тишу маленької ванної кімнати. Ноги все ще тремтять. Стою та дивлюся на свій пошматований бюстгальтер серед купи бинтів. На жаль, його вже не врятувати, але я все одно хочу зберегти цей нещасний клаптик. Особливо зважаючи на те, що його не було серед одягу, який для мене підготував незнайомиць.. Хоча сумніваюся, що навіть прання допоможе. Піднімаю погляд у дзеркало й ледь знову не плачу. Я виглядаю так само жахливо, за винятком того, що тепер від мене не тхне брудними шкарпетками. Мої темно-блакитні очі немов насміхаються з мене — чим довше дивлюся на них, тим більше вони

здаються знайомими, але водночас чужими. Окрім розпатланого волосся, обгорілого обличчя та трохи потрісканих губ, все виглядає як завжди, до того, як потрапила сюди.

Але я вже не та, і ніколи не стану колишньою. Все змінилося. Назавжди.

Частина мене хоче, щоб це місце залишило свій слід, глибший за подряпини, що скоро затягнуться. Доказ того, що сталося щось жахливе, неймовірно страшне, і я пережила це. Підтвердження не лише в шрамах та згаслому світі в очах, а й у тому, що набагато глибше. Чого не сховаєш навіть від самої себе.

Я не знаю, що буде далі. Знаю лише одне: вже нічого не буде таким, як раніше.

ПИТАННЯ, ЯКІ Я СТАВИЛА

Запах бекону та свіжозвареної кави огортає будинок, і в мене голосно бурчить живіт в очікуванні їжі. Даю собі волю на мить заплющити очі, пірнути у теплі спогади дому. Рукою слідуючи по гладких перилах, босими ногами — по сходах, навпомацки прокладаю шлях донизу, уявляючи, як зараз побачу знайомі, рідні обличчя. Тата, ліворуч по коридору, в залитій сонцем кухні насичено жовтих тонів, який допомагає мамі зі сніданком. В той час як вона фальшиво підспівує кожній пісні гуртів вісімдесятих, що лунають з радіоприймача, і хмуриться, ніби це особиста образа, коли Echo Dot⁷ грає щось, що їй недовподоби.

— Ти часто спускаєшся сходами із заплющеними очима?

Я ледь не вистрибую зі шкіри, підсковжуюся на сходинці й чіпляюся за дерев'яну балку перил. Глибоко вдихаю й випростовуюся. Боже, сподіваюсь, засмага приховає мій гарячий рум'янець на щоках та шиї. Від збентеження мені хочеться розвернутися і побігти нагору, як маленька п'ятирічна дитина.

— Ні, не часто. А ти часто намагаєшся налякати гостя? — огризаюся, і одразу картаю себе за таку зухвалість.

На мед більше мух зловиш, ніж на оцет, Фелісіті.

Він здіймає брову. Йому весело? Мабуть. Здається, роздратування — основна його емоція, а може, це просто такий вираз обличчя.

— Якщо це тебе злякало, то я тебе жорстко розбуджу, маленька пташко, — парирує він, тримаючи в руці чашку з паруючою кавою.

У мене тече спинка від виду запашної смакоти, і я відчуваю непереборне бажання скуштувати її тут і зараз.

— Ти мене налякав, а не злякав. Це різні речі, і мене звати Фелісіті, а не маленька пташка.

Я схрещую руки, стоячи прямо перед ним — хоча я б радше прорвалася на кухню у пошуках їжі — і вперто дивлюся на нього. Він

незграбно переступає з ноги на ногу, ховаючи своє вродливе обличчя за волоссям.

Він не знає мене. Чому б моїй брехні не стати правдою? Я можу бути сильною. Він ніколи не пізнає мене, справжню, якщо приховую це досить добре.

У відповідь він лише киває, простягаючи мені каву:

— Гарзд, Фелісіті.

Від того, як оксамитово-спокусливо скочується моє ім'я з його вуст, промовлене цим темним голосом, у мене по спині пробігають мурашки. Відкриваю рота, щоб запитати, але слова застрягають у горлі, щойно він піднімає на мене погляд своїх нефритово-зелених очей. Усі його чарівно-незграбні рухи немов в одну мить випаровуються. Розгублена, я опускаю погляд, втуплюючись у простягнуту каву. Забираю її, намагаючись приховати своє хвилювання.

Я фиркаю:

— А твоє ім'я?

Він знову ігнорує питання:

— Я ж просив тебе залишатися нагорі.

Не чекаючи відповіді, він розвертається і прямує до не зовсім жовтої кухні. Йду слідом, споглядаючи, як він дістає тарілку зі старої мікрохвильовки.

— Як на мене, це більше схоже на пропозицію.

— Ні, це не так, — заперечує, але його дії не відповідають словам, бо він ставить для мене тарілку на круглий дерев'яний столик навпроти своєї, ще недоїденої порції.

Я відпиваю кави, і тихесенький стогін зривається з моїх вуст. Зупиняюся, молячись всім вищим силам, щоб звук шкрябання стільця по коричневому лінолеуму приховав це. Він стискає металеве сидіння і кидає на мене погляд. Ми прикипаємо очима, не в змозі відірватися одне від одного.

Нервуючи, ставлю каву на стіл:

— Ти хочеш, щоб я сиділа тут і снідала з тобою, але не хочеш сказати мені своє ім'я.

Він важко зітхає й бере виделку. Я заворожено витріщаюся, як на його худорлявій м'язистій руці напружуються вени, промальовуючи

сильні лінії вздовж передпліччя.

— Я хотів, щоб ти поснідала нагорі. Хотів поснідати сам.

Я просто з недовірою зиркаю на нього. Минає мить, і він починає зніяковіло йорзати на сидінні.

Добре, мені теж не по собі.

— Бляха, заради бога, якщо я скажу тобі своє ім'я, ти припиниш витріщатися на мене?

— Так, ем, можливо.

Він знову зітхає, відправляючи в короткий політ своє каштанове пасмо.

— Кай.

Кай...

Нагадую собі, що треба відвести погляд, виконавши свою частину угоди з незнайомцем навпроти. Невдовзі звук шкрабання виделок об тарілки стає єдиним, що заповнює тишу між нами. І це лише піднімає напругу.

Враз усі питання, що обдумувала раніше, вилітають з голови:

— Дякую, до речі.

Він вперше відриває погляд від порожньої тарілки й розгублено питає:

— За що?

Я хитаю головою, намагаючись зібратися з думками: як давно він тут? Ми одні? Взагалі одні? Я не чула жодних ознак життя, окрім нас.

— За сніданок, за те, що врятував мені життя, що піклувався... За все. Дякую.

— Це не сніданок, тобі варто слідкувати за часом, — бурмоче він, піднімаючись, і киває головою в бік годинника на плиті.

Оу, вже майже полудень.

Відкушую останній шматочок свого недоїденого омлету. Яечня ідеальна, пухка, мов хмаринка, і смак дивовижний. Але я не можу з'їсти більше, хоча ще недавно була неймовірно голодна, спускаючись сюди.

— Ти один із тих, хто снідає весь день? — запитую і подумки даю собі ляпаса, за те, як недоречно це прозвучало.

Він знизує плечима, миючи свою тарілку. Я забираю свою зі столу й озираюся, шукаючи смітника.

— Омлет з беконом та сиром — мій улюблений, зазвичай я готую його тільки для себе.

Він повертається і нахмурюється, дивлячись на мою тарілку:

— Ти не доїла.

Киваю, хоча це не було питання.

Це все ще я...

— Я просто не дуже голодна.

Точно не зараз.

Він вимикає кран, спокійно витирає руки рушником, що лежить поруч, та повертається до мене. Я різко вдихаю, напружуючись всім тілом. Кай сверлить мене згори вниз суворим поглядом. Чорт, я навіть не помітила, наскільки він вищий за мене, майже на голову!

— Сядь і доїж. Тобі потрібні сили.

Це не схоже на пропозицію, судячи з того, як він насувається, змушуючи мене відступати. Це точно не пропозиція. Кай забирає тарілку з моїх рук і жбурляє її на стіл з гучним брязканням. Від сліз у мене здавлює горло, серце калатає. Я його образила? Він скривдить мене? Він виглядає так, ніби справді цього хоче.

Бісова ідіотка, Фелісіті.

— Я... я справді не голодна, — шепочу, а він нахиляється наді мною і смикає стілець з-за столу.

Його стегно притискається до мене між ніг, і моє тіло миттєво реагує. Соски напружуються під його занадто великою футболкою на мені. Спортивки також завеликі; мені довелося зав'язати їх тугіше, щоб утримати на стегнах. Я стою мов вкопана, шокована своїм химерним збудженням, як він ногою підсікає мене під щиколотку, і я, ахнувши, падаю на стілець.

Кай небезпечно низько нависає наді мною, ув'язнюючи в клітці своїх рук, і дивиться, немов чогось чекає. Розгубившись, я опускаю погляд. І, з найнесподіванішої, бляха, причини, відчуваю, як між ніг розливається вологе тепло. Він шукає мій погляд, дратуючись з кожною секундою все більше. Лише тоді розумію, що Кай вхопився за стіл, щоб я не вдарилася спиною, коли падала. Однак, у мене все одно болять м'язи від різких рухів.

— Досить витріщатися, — наказує він. Відштовхується назад і ховається за волоссям після, Бог знає скільки часу, тримання мене в

своєму полоні.

Я скрикую від несподіванки, коли він рвучко нахилиється, підхоплює мене під ноги і розвертає обличчям до столу. Підсуває стілець так близько, що мені доводиться незграбно піднімати руки, щоб їсти. Втуплюючись у тарілку, я програю в голові все, що тільки-но сталося, раз за разом, намагаючись вирішити, як до цього відноситися. Половина мене дуже збуджена, що саме по собі є тривожним сигналом, інша — балансує на межі розгубленості та гніву.

— Я скоро піду за припасами. Очікую, що ти залишишся у кімнаті, доки мене не буде. Стеж за часом. Не—

— Чекай, що? Ти йдеш туди? — витріщаюся на нього, починаючи панікувати.

— Так, а чому б ні?

Кай продовжує дивитися куди завгодно, тільки не на мене, хоча я встигаю помітити таку ж розгубленість. Не думаю, що він теж розуміє, чому так вчинив. Я хочу сперечатися, боротися, нагримати на нього, сказавши, що так не можна, не можна так поводитися з людьми. Однак краще залишатися на його боці, хто знає, на що він здатен. Ще один безхребетний день мене не вб'є, а от Кай може.

Беру виделку і роблю вигляд, що їм. Він закочує очі на це й наливає собі ще кави. Вся його незграбність повертається. Та смертоносна плавність поступово переходить у сором'язливу поведінку, яку я вже бачила в спальні.

— Ти що, не бачив усе те лайно, що відбувається там? Яка тобі користь від того, що ти вийдеш на вулицю?

Він знизує плечима:

— Я звик. Все буде гаразд.

Звик?

У мене кров стигне в жилах:

— Кай, як давно ти тут? — питаю тихіше, ніж очікувала.

Вологе тепло між ногами, як глузливе нагадування майже зникає. Від страху та паршивого передчуття, перед очима все починає темніти, а голова стає непомірно важкою.

Кай опускає плечі, понуро втуплюючись у каву. Минає час, і я вже не чекаю відповіді, але, коли він наважується, я одразу шкодую про це.

— Думаю, років п'ятнадцять. Спочатку я не звертав уваги на час.

Його слова долинають до мене менше ніж за секунду. Я схоплююся з-за столу і мчу до сходів. Мене всю трясє. Відчуваю, як холодний піт проступає на шкірі, а горло обпікає тільки-но з'їдена яєчня. Мені терміново потрібно до вбиральні. Затуляю рота рукою і кидаюся коридором. Залітаю у вбиральню, захоплюючи двері, і блюю в унітаз. Блюю доти, доки нічого не залишається, і тільки болючі судоми струшують мій і без того порожній шлунок. Знесилена, навкарачках повзу до раковини, знаходжу ополісковувач, що помітила раніше, і полощу рот. Три м'яких, тихих удари лунають з-за дверей. Так обережно з його боку, і так не схоже на нього. Кай більше нагадує хлопця, що вибиває двері з ноги, а не просто стукає.

Горло болить, і я відчуваю мідний присмак крові.

— Ти в порядку?

Хитаю головою, хоч він і не бачить. Гадаю, йому й не потрібно, щоб знати відповідь. З іншого боку дверей лунає легкий стукіт, а за ним шарудливе ковзання. Лише коли Кай знову заговорив, я зрозуміла, що він опустився на підлогу, і тепер сидить по той бік. Підповзаю до дверей, тремтячи всім тілом, чи то від блювання, чи то від страху. Шморгаю носом і притуляюся до дверей, де, як мені здається, сидить він. Не знаю, чому так прагну бути ближче до нього — мабуть, я просто відчайдушно шукаю хоч якусь подобу розради.

— Все буде добре, пташко. Я зможу захистити тебе тут... якщо ти мені дозволиш.

Пташко...

— Виходу немає, так? — запитую, вже знаючи відповідь.

Сльози проступають на очах, і я долонею затискаю рота, придушуючи ридання.

— Ні.

В мить залишки сил покидають мене. Я здуваюся, розпадаючись на купу дрібних уламків відчаю. Шматочки мене тримаються лише на впертості та порожній надії знову побачити своїх рідних. Без них... від мене нічого не залишиться. Перекочуюся на бік і обхоплюю коліна руками так, ніби це єдине, що тримає мене цілою.

Чую, як Кай дихає по той бік. Спокійно й рівно. І я намагаюся підлаштуватися під його ритм. Він нічого не говорить: ні втішних слів,

ні пустих обіцянок, жодної оманливої підтримки. Він знає, що вже нічого не виправити.

Кай

Ручка повертається, і я схоплююся, відскакуючи від хитких дерев'яних дверей, до яких тулився останні дві години. Дві години вона лежала там і плакала. Дві години я сидів тут і слухав її. Відчуваю себе до біса розгубленим та безпорадним, ніж будь-коли за останні роки. Я не до кінця розумію її розпач. Не можу збагнути всю глибину її почуття безнадійної замкнутості. І мене це дратує.

Фелісіті виходить. Її погляд красивих темних очей спрямований прямо на ліжку. Вона проходить повз мене і плюхається на живіт. Стоне від болю у м'язах, а потім, заривається обличчям у подушку.

Розгублений, я стискаю й розтискаю кулаки, зціплюючи зуби. Я не знаю, як вчинити. Знаю тільки, що хочу залишитися з нею тут, в цій кімнаті, доки їй не стане краще. Хочу впевнитися у цьому, і точно не хочу полишати її саму. Щось дивне й тривожно-незатишне сталося між її пробудження і до цієї миті. Не впевнений, коли саме вирішив це, але тепер вона — моя відповідальність.

Я хочу залишити її собі.

— Отже, тепер ти в порядку?

Вона їдко сміється, перевертається на бік і дивиться на мене.

Дивиться на цю огидну, трухляву Гелловінську маску замість мого обличчя. І оком не кліпає, не відсахується та навіть не кривиться з відрази. Вона дивиться прямо на мене. Це настільки збиває з пантелику, що мені буквально хочеться здерти з себе шкіру іржавою ложкою.

— Ні, але якщо вже говорити відверто, я не була в порядку ще до того, як потрапила сюди, тож за стандартами Фелісіті — мені лише

помірно гірше.

Її слова виривають мене з заціпеніння, просякненого огидою до себе. Я перетинаю кімнату і сідаю на ліжко. Сподіваюся, вона пам'ятає про нашу угоду — не витріщатися.

Не пам'ятає.

— Що сталося?

Не впевнений, чи правильне запитання. Але, якщо чесно, я і до того, як потрапив сюди, не дуже добре вмів розмовляти з людьми. Можу тільки уявити, наскільки відлюдкуватим мене зробили ці п'ятнадцять років майже повної самотності. Вона хитає головою, слабо усміхаючись, і споглядає, як я опускаю плечі. Ми надовго застрягли тут разом, тому я хочу знати про Фелісіті все. Навіть більше — що сталося настільки паскудного, що вона опинилася тут, прийнявши допомогу такої потвори, як я?

— Що ми робитимемо далі? — питає вона.

Моє серце радісно затріпотіло, а в животі здійнявся рій метеликів.

Ми.

— Ми виживатимемо. Все не так страшно, якщо бути обережними.

Повертаюся і дивлюся прямо на неї, ігноруючи поколювання темряви на кінчику хребта, яка глузливо нашіптує, щоб я відвернувся назад.

— Доки ти залишаєшся зі мною та дотримуєшся правил, я зможу вберегти тебе. Я вже досить давно тут, щоб знати, як все працює.

Вона схвильовано киває, підводячись. Сідає і дивиться на мене своїми припухлими від сліз очима. Нахмурюючись, я оглядаю її і зупиняюся на погано перев'язаній щиколотці.

— Є ще люди? Типу спільноти виживших, чи щось подібне?

Знову дивлюся їй у вічі, здивований, як мене дратує цілком слушне питання.

— Ні.

Вона хмуриться у відповідь:

— Як ти можеш бути впевнений у цьому?

— Просто знаю. Я добре вивчив та запам'ятав це місце. Якщо щось змінюється, я знаю про це. Вони всі помирають, всі. Кожного разу.

Знову цей пекучий біль у грудях...

Фелісіті починає дихати частіше, з острахом перебігаючи поглядом по мені. Я майже чую, як швидко б'ється її серце, і вперше вона дивиться на мене так, як дивилися всі вони. Монстр. Справжнісіньке чудовисько, ким я і є. Моя химерна потворність нарешті пододала бар'єр людяності.

— Ти дозволив їм померти, так? — звинувачує вона.

І перш ніж я встигаю відповісти, Фелісіті перебиває мене, тремтячим голосом:

— Я відчувала, що ти там... спостерігаєш за мною. За ними ти також спостерігав? За всіма?

У мене сіпнулася рука, щоб втішити її, але я зупиняюся.

Огидні монстри не втішають маленьких милих пташок.

Може, ще трохи збрехати? Ситуація виправдовує це. Однак в тому й проблема — збрехавши раз, ти починаєш робити це знову й знову, і кожного разу знаходиш нове виправдання. Одне тягне за собою інше. Я вже багато разів збрехав Фелісіті. Напівправда. Але я хочу бути чесним з нею, тому просто відвертаюся і киваю.

— Нащо тоді рятувати? Чому не дозволив тим істотам просто забрати мене?

— Гадаю, я нарешті втомився бути один, — відповідаю на одному диханні і стискаю щелепу.

Навіть мене самого дивує ця відповідь, хоча це лише напівправда. Я дійсно втомився бути один. Але якщо компанію складе маленька блакитноока блондинка з гоноровитим характером та пухкими, потрісканими губами, які мені відчайдушно хочеться скуштувати.

Погляд Фелісіті пом'якшується, і я ледь не здригаюся від жалості в її очах. Останнє, чого хочу — щоб вона дивилася на мене з жалем. Я відвертаюся, ховаючись за волоссям.

— Чому ти це робиш? — запитує вона. — Ховаєш обличчя? — простягає руку і лагідно зачісує мені волосся. Я напружуюся, відчуваючи, як її пальці торкаються чола і ковзають по зморшкуватій шкірі.

— Як ти можеш так дивитися на мене? — слова злітають з язика швидше, ніж встигаю оговтатися.

Від сорому відштовхую її руку і одразу ненавиджу себе за це. Вона розгублено дивиться на мене, немов я загадав їй складну загадку.

Хитаючи головою, підводжуся:
— Мені потрібно—
БУМ-БУМ-БУМ-БУМ!
Трясця.

ПРАВИЛА, ЯКИХ ТИ ДОТРИМУЄШСЯ

Фелісіті

Я спантеличено витріщаюся на Кая. Відчуваю, як серце починає битися швидше, а страх підживлює розтривожену паніку.

— Ти ж говорив, що тут більше нікого немає, — запитую, хоча розумію, що він мав на увазі.

Тут немає нікого з *людей*. Принаймні, не таких, якими ми їх знаємо.

Кай кидає на мене застережливий погляд і, підіймаючи руку, жестом наказує залишатися тут.

Та з хріна два.

Вибираюся з ліжка прямо за ним. Не встигаю вибігти з кімнати, як він різко обертається та грубо хапає мене за підборіддя. Нависаючи наді мною його м'яке, темне волосся лагідними хвилями обрамляє вродливе обличчя, підкреслюючи теплу слонову шкіру.

— Сховайся в спальні та не відчиняй двері, що б не почула, Фелісіті. *І стеж за часом.*

Кай заштовхує мене назад у кімнату, і його погляд спалахує диким вогнем, від якого по моему тілу пробігають мурашки. Він розвертається, але я тягнуся вперед і хапаю його за сорочку. Стискаю так, неначе від цього залежить моє життя. Він зупиняється.

— Ти ж казав, що тут безпечно! — не відступаю, зриваючись на крик.

БУМ-БУМ-БУМ-БУМ!

Він кидає дивний погляд на мої руки. Я можу заприсягтися, що помітила, як сіпнувся кутик його губ, так швидко це сталося. Він обережно накриває мої долоні своїми, відсмикує від сорочки і, не розмикаючи рук, підштовхує мене назад у кімнату.

— Я казав, що захищу тебе. Тут ніде не безпечно, Фелісіті. Я маю на увазі буквально — ніде. Є правила, яких ти повинна дотримуватися,

а тепер, заради всього святого, повертайся в кімнату, зачинися та ні в якому разі не відчиняй двері, ти мене зрозуміла?

Киваю, і грюкання різко вщухає.

З тривогою та ледь не задихаючись від страху спостерігаю, як Кай прямує до комірчини в коридорі. Простягає руку та дістає довгий ніж, захований між рушниками. Я приголомшливо витріщаюся, а потім кидаюсь зачиняти двері. Майже встигаю замкнутись, як чую...

Його.

— Фелісіті. Відчини двері! Фелісіті, будь ласка! — у мене кров стигне в жилах, а серце пропускає удар.

Я завмираю на місці.

Крістіан.

Він кричить ззовні. Його зазвичай гравійний, самовпевнений голос, зараз переповнений страхом та панікою.

— Закрий вуха, пташко, це не насправді.

Голос Кая виводить мене з шоку, і я знову намагаюся замкнути замок. Його важкі кроки в бойових черевиках по сходах зливаються зі стукотінням крові у мене вухах. Я задихаюся, стіни немов звужуються, перед очима все пливе.

— Кай, допоможи йому. Я знаю його! Його, мабуть, засмоктало сюди разом зі мною, будь ласка, Кай! — він не відповідає, і це тільки підживлює паніку.

Тим часом Крістіан знову кричить:

— Фелісіті, спускайся сюди та відчини ці довбані двері. Тут якесь божевільне лайно! Швидше, впусти мене! Вони йдуть!

Здрагаюся, не розуміючи — чому Кай не допомагає йому? Притискаюся вухом до дверей. Я впізнала б його голос будь-де. Це точно Крістіан. Як би я його ненавиділа, він не заслуговує на це. Він не заслуговує померти тут. Низький голос Кая лине вгору по сходах, так слабо, що я ледь вловлюю його серед нещадних криків Крістіана. Але від того, що чую, мене кидає в холодний піт.

— Не знаю, ким, на твою думку, він був для неї, але щось мені підказує, що мені це не сподобається.

— Він вб'є мене, Фелісіті, крихітко, будь ласка! Впусти мене зараз же, невдячна курво!

Відсахуюся від дверей, і до того, як встигаю подумати, відмикаю замок та вибігаю з кімнати. Моя понівечена гідність просочується крізь загоєні рани, отруюючи мене так, як завжди, — змушуючи підкорятися. Кай відчиняє вхідні двері, коли я вибігаю на сходи.

Він озирається через плече:

— Трясця, — лається собі під ніс.

Крістіан просовує руки і починає смикати двері, намагаючись прорватися всередину.

— Негайно повертайся в кімнату! — кричить Кай, поправляючи ніж у руці, і вривається в двері, навалюючись усім тілом. Я верещу, бачачи, як двері щільно затиснули руку Крістіана.

Біжу вниз, перестрибуючи сходинки:

— Впусти його!

Кай гарчить:

— Це не той, хто ти думаєш! Запитай себе — звідки? Звідки він знає, де ти знаходишся?

Я...

— Фелісіті, будь ласка! — кричить Крістіан, його голос зривається так високо, як ще ніколи раніше не чула.

Добігаю до Кая і відчайдушно намагаюся відтягнути його від дверей. Тоненький зойк виривається з мого хворого горла, коли Кай хапає мене за комір футболки і грубо смикає на себе. Від шоку німію, притискаючись спиною до його високої фігури. Пальцями він ковзає до мого горла та міцно стискає, але не настільки, щоб перекрити дихання. Мені до біса лячно. Відчуваю, як паніка крижаними голками розтікається по венах.

Кай?

— Через тебе нас вб'ють, — гарчить він, доки Крістіан кричить, смикаючи двері. — Хто б там не був, я присягаюся, це не він. Це *шкуродер*, Фелісіті! Він вб'є нас обох без вагань. — Він губами торкається моєї скроні й шепоче: — Правило номер дев'ять: це все брехня.

Важко ковтаючи, кидаю на нього погляд. Він продовжує боротися з дверима, підпираючи їх власним тілом, а рука Крістіана так і затиснута в пасці. Тільки коли я впиваюся нігтями йому в зап'ястя, очікуючи

відповіді — біль за біль, — усвідомлюю, що Кай і не збирався кривдити мене, лише хотів вгамувати.

— Крістіан! — гукаю.

Він завмирає.

Я здригаюся від раптової тиші. Його відчайдушні спроби прорватися вщухають, і рука мляво повисає в суглобі.

— Я тут, крихітко, будь ласка, змусь його впустити мене. Я маю переконатися, що ти в безпеці. — Його голос знову нормальний, гравійний з нотками тріскотіння.

Моя паніка потроху згасає. Ми з Каєм переглядаємося, і той дикий вогонь в його очах змінюється настороженим, задумливим холодом, від якого я сильно заливаюся пекучим рум'янцем.

— Якщо це ти — доведи. Ти маєш довести мені це, — прошу, відриваючись від бентежного погляду Кая на руку Крістіана.

Він стискає кулак до біліючих кісточок, і з роздертої шкіри передпліччя, затиснутого дверима, капає кров. Мене знов нудить.

— Скажи щось, що знаємо тільки ми. Що завгодно, і він тебе впустить.

— Ні, не впускаю.

Я гнівно смикаю підборіддям на Кая, а той лише стискає хватку... трохи, як попередження. Вимога. Його серце так сильно калатає, що я відчуваю це спиною, там, де ми притискаємося. Моє власне — завмирає, коли Крістіан відповідає. І його слова ріжуть кожну завдану ним рану, та кожну подряпину, про яку безглуздо турбуватися в цій ситуації.

— Вибач за ту ніч. Я справді хотів бути там. Хотів сказати тобі правду, просто злякався, що можу втратити тебе, крихітко. А тепер, поглянь де ми зараз. Я втратив тебе. Я повинен був прийти до тебе тієї ночі. Пробач мені, Фелісіті, мені шкода. А тепер, відчини двері. Впусти мене.

Я відчуваю, як пекуча нудота повзе до горла, піднімаючись все вище й вище, ніби підкреслюючи кожне його брехливе слово.

Професор Крістіан Форд не вибачається. Ні перед ким. Ніколи.

Якось він довів мене до сліз і... після того, як я вибачалася перед ним за це, він сказав, що тільки слабаки вибачаються. Ті, хто на

вершині світу, ті, хто попереду всіх — не мають за що вибачатися. Вовки не просять вибачення у овець.

Навіть якщо це Крістіан, чи хотіла б я, щоб він був тут? Чи хотіла б я, щоб він вижив? Мене лякають такі темні думки більше, ніж гортанне гарчання того, хто прикидається Крістіаном. Я стискаю руку Кая, вловлюючи нотки співчуття в його погляді.

Він нарешті відпускає мене, наказуючи:

— Хутко нагору та зачини двері, — шепоче.

Помічаю, як від напруги піт стікає по його чолу, відблискуючи в тьмяному світлі, а в очах тривога, коли він легенько підштовхує мене до сходів.

Ця *штука* знову починає ломитися в двері, цього разу з більшою силою, ніж раніше. З більшою — ніж мала б. Кай гарчить, намагаючись встояти на ногах. Черговий потужний удар вибиває ніж з його руки. Той зі стукотом падає на підлогу, прослизає до вітальні і зупиняється перед старим квітчастим диваном — я кидаюся за ним.

— Забудь! Швидко нагору! — наказує він, але я вже майже дісталася до нього.

Підхоплюю ніж, і мій погляд падає на три великі вікна, що виходять на згнилу траву переднього подвір'я. Гарчання переходить у швидке рохкання. *Тварюка* смикається до вікна. Від того, хто дивиться на мене по той бік, у мене перехоплює подих, а крик застряє десь в горлі. Це Крістіан. Все в ньому Крістіан — від светра з високим коміром до ідеально укладеного світлого волосся.

Вхідні двері грюкають. Я лише віддалено чую замикання численних замків. Заціпенівши, стою мов вкопана, поглядом прикута до чорних дір, де мали б бути крижано-блакитні очі. Шкіра навколо відвислої щелепи безладно звисає, мов стара ганчірка.

— Фелісіті, я сумував за тобою, — ідеальною копією голосу Крістіана промовляє ця роззявлена паща, яка взагалі не рухається.

Він відходить від будинку, не зводячи з мене погляду:

— Сумував. Фелісіті.

Воно йде?

Від спалаху білого з глибин його пащі мене нудить. Дві пари очей розплющуються зсередини, і лише білки видніються у темряві. Цього вже достатньо, щоб перестати витріщатися, тому я відступаю.

Роблю крок назад, як Кай з нищівною силою врізається в мене. Тварюка влітає у вікно, розбиваючи скло. Уламки летять і сиплються довкола, трохи загальмовуючи її. Я дивлюся через плече Кая. Дві тонкі, тіньові руки тягнуться з пащі тварюки, розриваючи її навпіл. Шкіра тріскається й сльозиться з боків, немов чортова сирна піца.

Кай вириває ніж з моїх заціпенілих пальців, смикає мене на ноги й виштовхує з кімнати. Я кричу від звуків гарчання та блювання позаду нас. Ми біжимо через кухню до заднього коридору під сходами, про існування якого я й не здогадувалася. Скімлю, не озираючись. Гарчання наздоганяє. Кай підштовхує мене вперед, коли йому здається, що я надто повільна. Вся моя бравада з крутим дівчиськом залишилася в минулому.

Він заштовхує мене в кімнату. Я падаю на холодну кахельну підлогу і, задихаючись, озираюся. З жахом дивлюся, як Кай з розмаху встромляє ніж у голову маленької безликої істоти, розміром з дитину. Її чотири білих ока заплющуються, і вона падає на підлогу перед ним, а маленька рука зісковзуючи з його ноги. Він різко й глибоко вдихає, спираючись на стіну. Моє серце калатає мов божевільне. Я схоплююся та підбігаю до нього.

— Фелісіті — видихає він, і його очі насичено-зеленого кольору темніють до обсидіантово чорного, перш ніж він починає втрачати свідомість.

Я намагаюся втримати його важке тіло, але він вислизає з моїх рук і падає, врізаючись головою об щось. Від звуку хрускоту товстої кістки у мене кров стигне в жилах.

— Кай! — верещу й падаю на коліна біля нього.

Тут надто темно. Його голова мокра. Він не ворушиться. Обережно общупую його, шукаючи, де він поранений. Знаходжу велику вм'ятину в черепі і ледь не блюю, здригаючись в судорогах.

О, Боже...

Тремтячими, закривавленими руками намацую перемикач. Кидаюся шукати рушник у маленькій ванній кімнаті, знову й знову поглядаючи на маленьку тварюку в коридорі. Зірвавши єдиний рушник з вішалки, обережно підкладаю його під голову Кая і притискаю до рани.

Він не ворухиться, навіть не кліпає очима від болю. У мене від жаху стискається серце.

Він поранений. Сильно.

— Кай?

Ніякої реакції.

Що мені робити? Що мені робити?!

Мою тиху паніку перериває оглушливий звук, такий, що навіть й описати неможливо. Він виривається ззовні будинку. Слабке світло з вітальні, що проникає в тьмянний коридор, ніби висмоктується з простору. Волосся на потилиці стає дибки. Звук вібрує крізь мене, брязкаючи кістками, й забарвлює будинок в зловісні відтінки. Все в моєму тілі реагує на нелюдське гудіння. Тремтячи, я обережно забираю голову Кая з колін. Навіть не задумуючись, переступаю через тварюку і виходжу з вбиральні. Наостанок озираюся на все ще нерухомого Кая. Мої кроки здаються занадто гучними, доки прохожу темний коридор до вітальні. Вечірнього похмурого світла як і не було, тільки холодна непохитна темрява поглинула світ.

Щось не так.

Прижмурююся, вдивляючись. Намагаюся зосередитися хоч на якомусь натяку руху за вікном.

Слабкі голоси та крики змішуються з гулом. Будинок ніби стогне і зсувається під їхньою вагою. Розвертаюся й біжу назад до вбиральні. Серце калатає, м'язи напружуються, інстинкти кричать «БІЖИ!». Але я не можу. Не можу залишити його.

Куди я піду?

Все, що сталося — моя провина.

Я думаю... думаю, він мертвий.

Виганяю цю думку з голови. Переступаю через тварюку, і використовую двері, щоб виштовхнути її в коридор. Зачиняюся на замок. Квола єдина заціпка ніяк не гарантія безпеки, але є що є.

Я не знаю, що робити.

Нервово покусуючи губи, підходжу до Кая. Перш ніж усвідомлюю, що роблю, беру його липку, мляву руку в свої долоні й міцно стискаю. Він стогне, іншою рукою намагаючись схопитися за живіт.

Я з полегшенням, майже ридуючи, скрикую, припадаючи до нього ближче:

— Кай? Кай, ти мене чуєш?

Він тихенько скиглить, і моє серце болісно стискається. Обережно, щоб не потривожити, прибираю його руку з живота і задираю сорочку. Зойкаю й з жахом роззявляю рота, роздивляючись густу, чорну субстанцію, що пузириться на його шкірі. Розкати грому та крики дужчають. Я плачу сильніше. Жахлива какофонія звуків розгортається ззовні, набираючи обертів. Хрускіт кісток, крики агонії, стогони і стражденне виття — все це немов просочується крізь стіни, прагнучи розірвати клаптики моєї сили в шмаття.

Я рву туалетний папір та намагаюся витерти цю гидку, страшну масу. Розчаровано стогну, бо вона взагалі не піддається. Обережно, щоб не вляпатися, продовжую вичищати її, але нічого не змінюється.

Він стогне, тягнучись рукою до чогось, чого там немає. Мої тихі ридання дисонують з тим пеклом, що вирує за межами будинку. Хвилини минають, як години. Жахи пробираються всередину. Стукіт швидких кроків по дерев'яній підлозі луною прокочується коридором, відбиваючись від стін. Скрикуючи, я зажмурююся й чіпляюся за Кая, як за рятівне коло.

Будь ласка. Будь ласка, нехай це припиниться.

Кай

Як тільки його тлінна рука торкається мене, страх хвилиною прокочується від ніг до грудей і невблаганно взгризається в душу, обпікаючи. Воно мертво, наразі. Вона в безпеці.

Поки що.

Холодна, суцільна темрява огортає мене, крадучи зір.

— Фелісіті, ховайся.

Намагаюся сказати ще щось, але слова застрягають на язиці. Вони надто важкі, надто великі для мого рота. Я стрімко лечу вниз, занурюючись в один з кошмарних спогадів, що ця істота викликала в свої останні хвилини свідомості. Нагадування про те, якою жалюгідною, гидкою потворою я є. Породжений з такого ж збочення, що й воно.

Її переляканий ніжний голос заспокоює мене, але я ненавиджу, що вона одна. Ненавиджу, що їй страшно. Ненавиджу, що не можу хоч трішки розрадити її, заспокоїти, навіть якщо поки й не дуже добре це вмію. Але я навчусь. Я стану хорошим для неї. Ненавиджу те, як Фелісіті іноді дивиться на мене. Впевнений, що й зараз вона дивиться так само.

Думаю, вона по-своєму піклується про мене, долаючи відразу та бачачи в мені людину, яка заслуговує на таку ж м'яку істоту, як вона. Я хочу сказати, як мені шкода, що я привів її сюди.

І хочу вибачитися за все, через що їй ще доведеться пройти.

Кай, 10 років.

Щільніше натягну ковдру на голову, укутуючись в ліжку. Може, якщо лежатиму нерухомо, вони підуть? Може, якщо буду тихеньким та слухняним, вони передумають? Я можу просто заснути, або хоча б спробувати, але це важко через гучну музику. Хиткі, напівзламані двері моєї спальні майже не приглушають її. Здається, ніби вона глухо лунає з кожного куточка.

Вона сказала, що це було востаннє, що так погано більше ніколи не буде, але в цьому вся мама... вона бреше. Сьогодні ввечері я бачив це в її погляді. Їй дуже боляче через ту гидоту, яку вона постійно колить собі в руку. Її так сильно трясло... Я ще ніколи не бачив маму в такому жахливому стані. Але нічого не лякало мене більше, як її погляд. Тупий, відсторонений погляд. Здавалося, вона очима благала пробачення, доки тримала телефон біля вуха. Дзвонила їм.

Тоді я зрозумів: рано чи пізно, вони знову прийдуть.

Сподівався, що коли вона побачить мене сплячим, то скаже йому зачекати до ранку і, можливо, передумає. Зрозуміє, що воно того не варте. Я сподівався хоч раз поспати всю ніч.

Цього разу я не плачу, почувши його важкі кроки. Він топчеться по моїх іграшках, яких і так не багато, розпихуючи їх своїми дурними черевиками. Визираю й кривлюся, побачивши розчавлену фігурку База Лайтера під його ступнею. Я злюсь, хоч і розумію, що це безглуздо й марно. Мама продала майже все, але не це. Тільки не База Лайтера. Я благав її залишити його, і вона погодилась, бо він мій улюблений.

Тільки-но він простягає руку, як простирадло зривається з мене. Я згортаюся клубочком, намагаючись стати ще меншим, ніж є. Мене нудить. Він мовчить. Він завжди мовчить. Нам не треба знайомитися. Я добре знаю його, а він мене ще краще.

Він гладить мене по волоссю. Жалісливі благання ледь не вириваються з мене, але я стримую їх, важко ковтаючи їдкий клубок. Він спускається по моїй щелепі і просовує свої товсті пальці під комір моєї брудної піжами. Я зажмурююся. Уявляю найжахливіших істот. Уявляю його таким, яким бачу щоразу, коли він приходить дати мамі ще трохи грошей.

Так само, як уявляю усіх їх.

Я поринаю в свій світ. Свій жахливий світ, де всі поганці та страшні монстри в пастці, а я — їхній ватажок, найогидніше потвора з усіх.

Намагаюся розслабитися. Так легше. Від його гарячого дихання мені в вухо нудота підступає до горла. Я ненавиджу це найбільше — його важке тіло, обпікаюче дихання та як жарко стає під ним.

Уявляю його не таким, яким він є зовні, а таким, яким бачу лише я. Розплющую очі, трішечки, щоб підглянути, і бачу його справжню версію, яка крадеться в темному кутку моєї кімнати. Його довгі, тонкі кінцівки тягнуться до мене; вигоріла, зморщена шкіра обліпила його кістляве тіло, мов мокрий паперовий пакет. Дрібні, висохлі очі без повік завжди стежать за мною, тому я ніколи не можу сховатися від нього, а тіні з холодних закутків лише допомагають йому вичікувально причаїтися.

Скиглю від пронизливого болю й ненавиджу себе за це. За тихі сльози, за благальні звуки. Мені соромно від будь-якої реакції на ці пазуристі руки, на кігті, від яких мені ніколи не втекти. Він — монстр з-під мого ліжка, якого запросила моя мама.

Він — найгірший з монстрів.

І я такий самий.

НЕСКІНЧЕННИЙ КОШМАР

— Кай, Кай, будь ласка, прокинься! — тихі, відчайдушні ридання долинають до мого серця звідкись здалеку. Їх чутно, наче крізь крижану глибу. Лагідний голос, переплетений ніжними, переляканими дотиками, тягне мене ближче до поверхні. Він пестить моє обличчя, пальцями заривається у волосся, стирає пам'ять про обгорілого чоловіка. Я повертаю голову, тягнучись до більшої ласки, від чого голос полегшено ахає. Мені подобається цей звук, хочу, щоб він пролунав знову, і байдуже, як сильно він стискає мою болючу голову. Хочу побачити його. Розплющую очі, але п'ятьма ще тримає мене в своїх міцних тенетах. Окутує зір. Не відпускає. Але я почекаю, доки голос лунає.

— Кай... — скиглить він.

Насправді, це досить мило.

Мені подобається, як цей маленький, ніжний голос обіймає мене, але я відчуваю, що він чимось стурбований. Дуже стурбований. Мені так хочеться розрадити його, ошчасливити. Цікаво, як би лунав цей голос посміхаючись? Гадаю, злякано. Як би тупо це не було, але він би точно перелякався, лише поглянувши на мене зблизька.

Я потвора, але голосу, здається, байдуже. До нього підкрадається інший звук — потойбічне виття. Пробиваючись крізь товщу каламутної води, воно підхоплює мене й зі сліпучою швидкістю несе до поверхні. Я з криком виринаю й різко підводжуся. Хапаю повітря, наповнюючи легені киснем, і раптове запаморочення, мов металевий дзвін, б'є по скронях. Реальність розбиває рештки приємних відчуттів.

Фелісіті.

Силкуюся підвестися на коліна, як Фелісіті кидається на мене, міцно обіймаючи. Винувато всміхаючись, я пригортаю її до себе і зариваюся носом у волосся, вдихаючи її м'який аромат. Відхиляюся і сканую її поглядом, шукаючи будь-які травми. Не знайшовши жодної, з

полегшенням видихаю. Але вона налякана, тремтить, і я ненавиджу себе за те, що цього разу я причина її страху. Я відволікся, був необачним, необережним. Тепер вона ще більш травмована, ніж раніше.

Такій м'якій істоті не місце в цьому світі. Вона ніколи не належатиме мені.

Від цієї думки я притягую її в обійми якомога ближче, ігноруючи, як вона напружується в моїх відчайдушних лецатах. Виття та стогони звірячого хаосу вщухають. Важке, застоєне повітря розріджується. Стає легше дихати. Хоч трохи.

— Кай, я думала, ти помер, — шепоче вона. — Я думала, що залишилася тут одна. Твоя голова... вона виглядала погано, дуже погано. Але потім, кровотеча зупинилася, і все так швидко загоїлося, але ти все одно не прокидався. Вибач, я...я не знала...

— Все гаразд. Все добре. Послухай, — бурмочу їй в маківку.

Мені так хочеться попестити її, погладити ці м'які щічки, як тоді, коли замазував сонячні опіки. Доказ того, що вона сама зустрілася з тим чоловіком — одним із обгорілих монстрів мого світу. Ще одною потворою у пастці мого світу.

Якщо хтось, будь-хто, хоч пальцем її торкнеться...

Потужний приплив змішаних емоцій огортає краї мого зору в червоне, і найбільш відчутні — ревнощі та власницькі почуття.

Схоже, я й не усвідомлював, наскільки був самотній увесь цей час. Жодна жінка, що опинялася тут, не викликала в мене такої сильної потреби піклуватися про неї. Не знаю, люблю я це чи ненавиджу. Хочу проткнути, як рану, наповнену гноєм, чи прикувати її в своїх обіймах.

Вона відсторонюється, виглядаючи чарівно сором'язливою, заправляючи волосся за вухо. Без її тепла виснаження від пережитого за останні дні миттю дає про себе знати.

Я хочу, щоб вона повернулася. Хочу дотику, який не буде жорстоким.

Темрява впивається мені в потилицю, ковзає довкола горла і затягується в зашморг.

Але ти жорстокий, чи не так? Жорстокий дотик для жорстокої людини.

— Я нічого не чую, — спантеличено говорить вона, озираючись довкола. — Це ця тварюка зробила... змусила все збожеволіти?

Не зовсім.

— Є речі, які ти повинна знати, Фелісіті. Речі, які допоможуть тобі вижити тут. *Правила*, які вбережуть тебе, вбережуть нас, — лагідно говорю, а тривожні думки заповнюють мені голову, пробуджуючи нудотну паніку.

Що, якщо вона не захоче залишитися? Що, якщо вирішить самотійно облаштуватися, подалі від мене? Я не дозволю їй цього зробити. Я не витримаю, якщо вона житиме в моєму світі окремо від мене. Вона, як і все тут, — моя.

Я тягну Фелісіті до себе на коліна, поки вона невпинно киває головою в мовчазній згоді. Її тендітне тіло напружується, і вона стискає мою руку, вргизаючись нігтями в шкіру. Давно поховане тепло пробігає у мене між пальцями, приємно зігріваючи долоню.

Дотик не жорстокий. Дотик, що не завдає болю.

— Все гаразд, — запевняю нас обох, хоча майже з впевненістю можу сказати, що це все повна фігня. — Ти знаєш, скільки минуло часу?

Фелісіті хмуриться:

— Я... я не знаю. Мені здалося, що пройшло декілька днів, але коли ти прокинувся, я... я не впевнена, — відповідає вона ламаним голосом.

Я просто киваю, картаючи себе за те, що не пояснив нічого одразу, як тільки вона прокинулася. Ненавиджу, що навіть зараз не можу розповісти їй всього. Ненавиджу себе за бажання викласти всі свої огидні секрети жінці, яку ледь знаю. Жінці, яка не повинна для мене нічого значити, нічим не відрізнятися від трупа обабіч вулиць, затягнутих туманом.

Але вона інша. Зовсім інша.

— Час тут тече по-іншому. Правило номер один: стеж за часом. Якщо не звертати увагу на час, він вислизає.

Дивлюся на годинник біля дзеркала у ванній. У кожній кімнаті він є, і згідно з ним, зараз північ. Бляха, сподіваюся, пройшло недостатньо часу, щоб шкуродер прокинувся.

Роздратований, я відчиняю двері. Шкуродер смикається, і Фелісіті різко вдихає. Ніж все ще стирчить у його черепі. Носком черевика я впираюсь в руків'я й проштовхую його далі, від чого він знову смикається з відлунням тонкого стогону. Озираюся й зустрічаю її широко розкритий погляд. Не роздумуючи, підхоплюю її за округлі стегна та підіймаю над бездиханним тілом. Стискаю сильніше, ніж потрібно, відчуваючи, як її м'яке тіло спокусливо піддається під моїми пальцями. Серце калатає, і я не можу зрозуміти з її виразу обличчя, чи не проти вона, чи подобається, ні?... Або чому я взагалі це зробив. Це просто здавалося...правильним.

А тепер уже ні.

Я відсмикую руки й прочищаю горло:

— Не чіпай його.

Вона просто киває, насторожено відступаючи на крок.

Ми проходимо у вітальню, і Фелісіті різко зупиняється. Вона починає швидко дихати, заламуючи пальці перед собою:

— Це... нормально? — видихає вона.

Я просто киваю, оглядаючи новий інтер'єр вітальні. Вона підходить до вікна і ахає, затуляючи рота долонею. Світ все ще занурений у п'ятьму: чорну, непроглядну, одразу за згнилим подвір'ям. Це сталося після мого кошмару.

— Що сталося, Кай?

Засунувши руки в кишені, глибоко вдихаю, обдумуючи відповідь. Між правдою та відвертою брехнею є тонка межа, яку маю пройти. Я зовсім не хочу їй брехати, але є речі, про які вона не повинна знати. Знання, які неможливо забути, від яких неможливо оговтатися.

Фелісіті не повинна дізнатися, хто я насправді. Тільки від самої думки, що ця жінка буде дивитися на мене так само, як на інших потвор цього світу, у мене всередині все скручується. Я й уявити не міг, що хтось зможе так спокійно поглянути на мене, витримати огиду, коли навіть я не можу цього зробити. А вогонь в її погляді ще більше збиває мене з пантелику. Цей жар мені добре знайомий: важкі повіки, затуманені, зтягнуті погляди, палкий рум'янець на щоках та розслаблені вуста, що так і просять поцілувати їх. Я знаю, що вони приховують, але такі речі не трапляються в подібних місцях.

— Тут немає нічого постійного, все оновлюється. Окрім будинків, їжі в холодильнику та одягу в торговельному центрі — це залишається незмінним. Принаймні ненадовго.

Вона лише киває. Її повні, почервонілі губи тремтять, і я хочу торкнутися їх, заспокоїти, розгладити це хвилювання подушечкою великого пальця.

— Ходімо, я все поясню, але спершу нам треба привести себе до ладу та розібратися з *цим*.

Киваю головою в бік коридору, а натомість зустрічаю її заплакані, сині мов бездонний океан, очі.

— Ніщо не залишається мертвим, так?

Порожні, зневірені нотки в її голосі викликають у мене занепокоєння. Я надто добре знаю, про що вона думає. Я намагався покінчити з цим безліч разів, але рани завжди загоюються. Скільки б монстрів я не вбив, скільки б будівель не спалив — все повертається. Я не відпущу її, не дозволю померти тут і стати примарою серед кривавої бійні.

— Правило номер три: ніщо не залишається мертвим, тож продовжуй рухатися.

Вона хитає головою і знову повертається до вікна, безтямно вдивляючись у темряву, де в тумані зачаїлися істоти, голодні до нових жертв.

Ще одна напівправда, можливо найнебезпечніша з усіх. Я не можу померти. Вони теж.

Але ти, пташко, можеш. Як і всі інші.

— А як же інші люди? Ти залишив їх помирати?

Я киваю в бік вулиці. Страх та шок від усвідомлення проступають в її погляді, і вона підходить ближче до вікна, простягаючи руку. Я хочу, щоб ці маленькі плями на склі залишились там, стали частиною цього світу.

— Вони там? — тремтяче запитує Фелісіті.

— Якась їх версія. Так. Щоразу, як вони помирали... — *щоразу, як я їх вбивав*, — вони поверталися трохи іншими. Трохи більш понівеченими та зіпсованими.

— Ну, і що ж нам з *цим* робити? — запитує вона.

Порожній, паралізований відчай в її очах пронизує моє серце гострими кинджалами. Навіть, якщо зараз це навіть на краще.

Я зроблю це стерпним для тебе, пташко. Зроблю тебе щасливою. Присягаюся. Я навчусь бути всім, що тобі потрібно. Тільки прошу...

— Урвище. Що підводить нас до правила номер шість: не розпізнавати тіл у воді. Вони виглядатимуть... виглядатимуть як люди, яких ти знаєш, яких любиш. Але це не вони.

Вона важко зітхає, потираючи обличчя своїми маленькими долонями, а потім дарує мені слабку, натягнуту посмішку:

— Мені потрібно, щоб ти склав список.

Знітившись, сміюся, ігноруючи величезне бажання відвести від неї погляд:

— Я можу це зробити.

Будь ласка, не залишай мене.

[Payale Royale — Tonight is the Night I Die](#)

Фелісіті

Я знову озираюся через плече, хоча Кай запевняв, що тут усе гаразд. Проте я цього *не відчуваю*. Повітря густе й важке. Темрява немов насувається з усіх боків. Від кожного шурхоту мороз по шкірі.

У його куртці та одязі на диво комфортно, навіть попри те, як тканина натирає мою обгорілу шкіру. Я невідривно слідую за Каєм. Споглядаю, як його виразні м'язи напружуються, доки він тягне мляве тіло тіньового монстра до краю урвища. Товсті рукавички, які він носить, майже просякли тією заразою, що виділяє ця тварюка. Затамовую подих, спостерігаючи, як Кай скидає тіло тіньового монстра в урвище, і через кілька секунд дзвінкий плескіт розноситься над бурхливими хвилями. Напружена та знервована, я поспішаю до

нього. Темрява довкола відчувається настільки реальною, що здається буквально фізичною загрозою.

Можливо, так і є.

Слова Кая, сказані раніше, звучать в голові як заїжджена платівка.

«Не те, щоб виходити вночі було небезпечніше, просто з заходом сонця тут з'являються інші породи жахів.»

Ми повертається до тачки. У мене на потилиці волосся стає дибки — гарчання та моторошні стогони лунають зовсім близько. Я хапаюся за його руку й міцно стискаю. Кай різко зупиняється, дивлячись на мене тим самим дивним поглядом своїх прекрасних зелених очей, що й в кімнаті.

— Вибач, все це до біса страшно, і я втомилася, гаразд?

Куточок його рта сіпається в усмішці. Він рушає далі, очевидно задоволений тим, що тягне мене за собою.

Як тільки підходимо до тачки, він зупиняється і наказує:

— Сідай.

Я ошелешено витріщаюся на нього:

— Ти хочеш, щоб я залізла туди, де тільки-но був тіньовий труп? Ні, дякую.

— Шкуродер.

Хмикаю:

— Так, дуже оригінально, моя назва краща. Як довго ми будемо добиратися до будинку?

— Занадто довго, нам треба десь зупинитися на ніч. Ми можемо повернутися вранці, взяти все, що нам потрібно, перш ніж знайдемо нове місце.

Моє серце провалюється в п'ятки:

— Ми ж не будемо тут спати?

Кай здіймає брову, стряхуючи волосся з обличчя:

— Ні, тільки якщо ти не хочеш померти, Фелісіті. У тебе тремтять ноги, просто сідай. Місце недалеко, але нам треба вирушати. Негайно. Правило номер дванадцять: повертайся до третьої. Це не дарма називається «відьомський час», і тут це особливо важливо.

Я кривлюся і знову озираюся, ніби зможу щось роздивитися крізь чорну завісу, що залишилася після маленького сну Кая.

— Там чисто?

Він заковує очі:

— Ти впала у кошмарну кому? Ні. Там чисто? Це стара тачка, так що... також ні.

Кай схиляє тачку, жестом голови наказуючи залазити. І я лізу, лише мінімально бурмочучи собі під ніс. Знову відчуваю себе підвішеною через його постійно мінливий настрій: то впевнений і, давайте будемо чесними, неймовірно сексуальний, то холодний, з дрібною сором'язливістю.

Він був один протягом п'ятнадцяти років. Як він ще має поводитися?

Чесно кажучи, дивно, що він не вириває волосся собі з голови та не розмазує лайно по стінах. І це ще пів біди. Гадаю, стіни в лайні були б більш... природною реакцією, ніж те, як він, схоже, процвітає тут усі ці роки. Він добрий зі мною, незважаючи ні на що. Я вже відчуваю, як починаю покладатися на нього. Споглядаючи, як він напружує щелепу, як розвівається густе волосся в холодному повітрі, відкриваючи мені його обличчя, я відчуваю себе... в безпеці. Але я *не* в безпеці. Він незнайомиць. Незнайомиць, який вбив усіх, хто заблукав сюди. Незнайомиць, що, здається, кидає виклик усім законам цього світу, якщо вони взагалі існують. Він зцілювався... був мертвий, а потім... я впевнена в цьому.

Ти не можеш покладатися на незнайомця, що зізнався у вбивстві людей, Фелісіті.

— Кай, як ти зцілювався? Ти був мертвий, я впевнена в цьому, — це виривається саме по собі, пошепки.

Цей його насторожений погляд нефритових очей зустрічається з моїм, перш ніж він знову відвертається. Я не наважуюсь визирнути, щоб побачити, на чому Кай так зосередився. Натомість, згортаюсь в клубочок у тачці. Вся моя увага прикута тільки до нього.

— Я не зцілювався. Не зовсім. Цей світ... він живиться твоїми страхами. Чого ти найбільше злякалася, коли я впав... коли шкуродер торкнувся мене?

Затамовуючи подих, я щільніше укуруюся в куртку та потайки вдихаю запах, бо... вона пахне ним. Як те мило. Я прийму будь-яку втіху, навіть якщо вона несправжня.

— Я думала, ти помер.

Він киває, стискаючи дерев'яні ручки біля моєї голови:

— Правило номер дев'ять... це все брехня. Ти бачила те, що воно хотіло, щоб ти побачила.

— Якщо ти помреш... то станеш одним з них, як і решта?

Запитання на деякий час зависає в прохолодному повітрі. Він дивиться вперед, обдумуючи відповідь, але занадто довго, щоб мене заспокоїти. Тривога швидко насичує мене адреналіном, якого й так мало в запасі:

— Це значить—

Кай різко зупиняється. Мене підкидає в тачці, і вона хилиться набік, ледь не перевертаючись. Він врівноважує її, доки я борсаюсь, як п'яна риба, хапаючись за борти. Примарне наспівування наповнює тишу, розповзаючись у п'тьмі. Мій пульс стрімко підскакує. Ловлю погляд Кая, і від ноток паніки в його очах у мене по шкірі проносяться холодні мурахи. Я не наважуюсь визирнути за борти тачки та не питаю, що це ще в біса таке.

Після всієї чортівні, що спіткала мене тут, гадаю, я можу прожити й без цих знань.

Наспівування лунає все голосніше, перериваючись лише жалісливим схлипуванням. На межі повної паніки я нервово вовтужуся із блискавкою куртки, ганяючи бігунок туди-сюди. Широко розплющеними очима, мовчки благаю Кая подати хоч якийсь знак, заспокоїти. Але він ніби відключився. Кай важко ковтає, прокочуючи кадик по горлу, і дивиться прямо на мене, але... не бачить мене. Те, що він бачить, далеко. Далеко від мене, в цьому металевому відрі та м'якому жіночому наспівуванні.

Наспівування, яке, можливо, найсумніше, що я коли-небудь чула.

Ще один схлип перериває мелодію. Сама того не розуміючи, я трохи підводжусь у тачці.

Сиди, бляха, на місці, Фелісіті.

Кай навіть не дихає. Занурився кудись так далеко, що мені стає цікаво: він взагалі розуміє, що ми в небезпеці? Я підіймаюся, і він відскакує з такою шаленою панікою в очах, що у мене кров стигне в жилах, лише від його переляканого погляду.

— Не дивись на неї, — шепоче так тихо, що слова ледве долинають крізь скрип дерев'яних ручок, які він стискає.

Кай виглядає... наляканим. Можливо, це не зовсім влучне слово, але це щось дуже схоже на страх. Після всього, що сталося з моменту, як прокинулась, я вперше бачу його таким. І не розумію, чому так сильно хочу втішити його.

Усе стихає. Останній надривний схлип повільно розчиняється в темряві... і зривається на крик. Гучний, болісний плач, який я чула з ванної кімнати, доки Кай був непритомний. Зблизька він звучить ще жахливіше — нестерпна агонія болю.

Кай реагує інстинктивно. Гостро. Миттєво. Він підхоплює мене під пахви й рве з тачки. Я падаю на коліна, навіть не встигнувши стати на гравій. Його волосся розвівається, коли він мчить до мене, вриваючись у тачку. Безцеремонно відкидає її зі шляху і смикає мене на ноги, підштовхуючи вперед. Я не знаю, що більше лякає — швидкі кроки, що наздоганяють, чи те, що пустельна дорога, якою ми йшли, змінилася на тьмяно освітлену вулицю передмістя, вздовж якої стоять старі, занедбані будинки.

Позаду лунають крики та боротьба. У мене збивається дихання. Я хочу озирнутися. Хочу допомогти Каю. Втекти. Але зупиняються, бо не можу відвести погляд від будинку, що ніби навмисно стоїть посеред глухої вулиці. Вікна завішені ковдрами, освітлені зсередини. За ними безладно рухаються тіні мешканців. Білі сходи маленького ганку облупилися й згнили, а у тріснутих перилах бракує більше стовпчиків, ніж залишилося.

— Фелісіті! — кричить Кай.

Вона ридає у відповідь, і я чую, як Кай щось бурмоче собі під ніс, але не можу розібрати слів. Я просто дивлюся на будинок, впевнена, що двері ось-ось відчиняться. Здається, що це може статися будь-якої миті.

— Фелісіті, через два квартали праворуч. Зелений дах і зламані сходинок! Там... — Він переривається, стогнучи. — Керамічна свиня на ганку, біжи туди!

— Фелісіті, біжи!

— Фелісіті!

Навіть з такої відстані я бачу, як повертається кругла ручка дверей, так чітко, ніби стою прямо на занедбаному ганку.

Різкий біль вибухає в потилиці, коли хтось смикає мене за волосся, миттєво вириваючи із заціпеніння з точністю леза. Я скрикую, падаючи на тротуар.

Кай підхоплює мене на ноги і штовхає в протилежний бік. Відступаю, спотикаючись, і нарешті бачу джерело сумного наспівування, яке вже давно перетворилося на болісні крики та скорботний плач.

Жінка, одягнена у простору футболку — така крихка та маленька — на тремтячих ногах, однією рукою намагається дістатися до Кая, який стримує її в чіпкій хватці. В іншій руці вона тримає нерухому грудку — таку ж крихку та маленьку — відчайдушно, по-материнськи притискаючи її до себе. Невеличкий згорток закутаний у рожеву ковдрою.

Я відчуваю, як мене зараз знудить.

— Біжи!

Хитаю головою, не відриваючи погляду від маленького згортка:

— Я не залишу тебе, Кай!

Коли наважуюся нарешті подивитися на Кая, на його змученому обличчі з'являється щось схоже на шок. Але відбувається й ще щось... Спалах. На мить він стає тією потворою, чоловіком з відео в кінотеатрі. Спотворене обличчя затьмарює його вродливі риси, немов миготливий вибух перешкод.

— Я піду прямо за тобою. Обіцяю.

Жінка кричить, виривається з рук Кая і впивається зубами йому в плече. Не знаю, чи то крик, чи то ридання, чи то страшна суміш того й іншого розриває моє горло. Не розумію, що змушує мене кинутися до нього або що взагалі збиралася робити, але в мить, яка здається вічністю, я підлітаю до них, згрібаю її волосся в жмут і смикаю назад. Ми падаємо, і її кволе тіло навалюється на мене. Борючись, я намагаюся вибратися з-під неї, як тут невеличкий згорток випадає й котиться по асфальту. Її крик, впевнена, залишиться зі мною до самої смерті. Але це все ніщо в порівнянні з жахом, що я відчуваю, бачачи, як клубок розплутується, рожева ковдра зісковзує і маленька, мертва ручка вивільняється.

Крихітні пальчики стискаються в найменший кулачок, що я коли-небудь бачила. Моє серце болісно здригається в такий неймовірний,

страшний спосіб, як ніколи раніше. Я відчуваю її біль, її скорботу, її горе. Мені немов пронизують груди, жорстоко виривають серце і кидають його на асфальт, полишивши стікати кров'ю. Сум, провинна, страждання настільки глибокі, що я майже не помічаю, як вона кігтями дряпає мені шию. Не відриваючи погляду від крихітної ручки, я всім єством благаю, щоб вона заворушилася. Бажаю цього більше, ніж будь-що інше в житті.

Кай б'є жінку ногою в обличчя, відкидаючи її з мене на землю. Але не зупиняється. Він штовхає й б'є її з шаленою панікою, немов хоче втоптати у землю. Мене починає нудити, а сльози градом котяться по щоках. Знаходячи в собі сили зупинити його, підводжуся. Кай ще раз замахується, задихаючись і бурмочучи щось схоже на вибачення, але зупиняється, знесилено тупнувши ногою об асфальт. Я обертаюся до маленького згортка. Він зник. Разом з нестерпним болем та скорботним відчуттям втрати.

Її біль.

Кай падає на коліна, порожнім, змученим поглядом втуплюючись в землю перед собою. Не знаю, як довго ми залишаємося так: втомлені, пригнічені, загублені у власних почуттях. Але занепокоєння робить мовчання нестерпним.

— Кай?

Він мовчить. Не рухається. Не кліпає. Здається, навіть не дихає. Придивляюся, чи рухаються його груди. Його обличчя розчервонілося, і я розумію, що він затримав дихання.

— Кай... ми не можемо тут залишатися, — тихо кажу і, тремтячи від втоми, підповзаю ближче.

Це був жахливий перший день, принаймні для мене перший.

Невпевнена, чи допоможе мій дотик, чи навпаки — зашкодить, я підіймаю руку і торкаюся його. Ніжно проводжу долонею по його м'язистій спині, відчуваючи, як Кай тремтить. Не розумію, від чого саме мені так сильно хочеться плакати. Він здався таким... сильним. Кай говорив, що світ живиться твоїми страхами. Не треба бути генієм, щоб збагнути: усе, що сталося, пов'язане з ним. Я лише заблукалий гість на цій вечірці кошмару.

— Кай, ходімо. Будь ласка.

Він здригається, виринаючи з місця, де загубився, і обертається. Страждання в його погляді, що були мить тому, розсіюються, полишаючи лише холодний, відсторонений вираз. Він мовчки підводиться і, не чекаючи на мене, рушає в зворотному напрямку, жодного разу не озирнувшись на будинок посеред дороги. Я теж не дивлюся.

Ми йдемо недовго. *Дякувати Богу*. Не впевнена, що витримала б ще. Відчуваю, як кров із рани на плечі просочує футболку, і пластир, що утримував бинти, сповзає. Бинти, які Кай сам наклав перед нашим виходом, бо *«Ти робиш це неправильно, Фелісіті»*.

Коли ми нарешті потрапляємо до будинку, Кай рухається, як добре змащений механізм. Пересуваючись у темряві, він збирає ліхтарики та запліснявілі ковдри. Ловлю себе на думці, що хвилююся за нього. Хочу знати, чи з ним все гаразд, про що він думає. Кай не вмикає світло. Схоже, тут просто немає електрики. Будинок маленький та майже порожній, за винятком невеличкої канапки посеред вітальні. Вікна забиті картоном. Тут брудно, але не буквально, а так, як можна було б очікувати від покинутого, запустілого будинку. На старому, потертому ламінаті валяється листя, хоча не зрозуміло, як воно сюди залетіло, і кожна поверхня вкрита товстим шаром пилу. Коли він нарешті заговорив, це сталося так несподівано, що я аж здригнулася:

— Вибач, тут не так затишно, як у тому будинку, але це всього на одну ніч.

Я просто киваю у відповідь і слідую за ним до кухні, як загублений цуцик. Він витягає із шафи коробку з солодощами. Я з усіх сил намагаюся не помічати павутиння.

Дякую, вистачило по самісіньке горло.

— Ти нічого не їла з обіду, — каже Кай, перевіряючи час на наручному годиннику.

Точно, кухня. Боже, здається, що це було кілька днів тому, а не якихось... двадцять чотири години? Мабуть, не дуже вдалий час згадувати, як він всадив мене на стілець. Але, схоже, моєму тілу байдуже, бо кров миттю приливає до всіх можливих чуттєвих органів.

Я стискаю стегна, намагаючись стримати це відчуття; щоки палають від сорому... і не тільки.

Бляха, тіло Кая таке тверде. Він притискався до мене... А цей напружений, сповнений вогню погляд, який немов так і кричав, що хоч —

Ні. Абсолютно ні, Фелісіті. Ми не будемо цього робити.

Тягнуся до коробки, витягну перше, що попадається під руку, і це — Твінкі.

— Це... можна їсти?

Він, спираючись на стійку, дивиться кудись у бік. Присягаюся, якби я не була так виснажена, мене б це налякало. Але зараз, я ледь стою на ногах — тільки на це і залишилися сили.

— Їжа тут не закінчується і ніколи не псується. Якщо ти чогось хочеш, що зазвичай знаходиш у місті, просто принеси це назад, і воно поповниться під час перезавантаження.

Хитаю головою:

— Це якесь прокляте божевілля.

Кай знову замовкає. Тиша між нами ніяк не затишна. Але я надто втомлена, щоб перейматися цим, а він явно занурений у свої думки.

Після того, як спустошую його запас тістечок і знаходжу вбиральню, якої потребувала останні... давно, виходжу та бачу Кая на підлозі. Він лежить, закинувши руки за голову, порожнім поглядом втупившись у стелю. Не реагує, навіть не кліпає.

Вмощуюсь у кутку дивану, й прочищаю горло:

— З тобою все гаразд?

Я повинна була запитати його раніше. Це було егоїстично, але що, як він скаже «ні»? Що мені тоді робити? Я тут як квадратний кілок у круглій дірі. Я не знаю місцевих правил, і не зважаючи на мою попередню впевненість, він потрібен мені для безпеки. І ось знову я — маленька, сумна співзалежна дівчинка, дозріла до того, щоб її підібрали. Навіть людина, на яку покладаюся, здається... в кращому випадку нестабільною.

— Я в порядку. Відпочивай.

Брехня, і ми обоє це знаємо.

Це його право — брехати про свій стан, тримати ці речі при собі. Бог свідок, я прожила так більшу частину свого життя. Зрештою, він мене сюди не кликав. Досі не можу збагнути, чому Кай тримає мене поруч. Якщо останні кілька годин щось і довели, то це те, що я для

нього —тягар. Рано чи пізно він вб'є мене, як і решту. Але я все одно заплющую очі поруч з ним.

Ззовні лютує вітер. Я підтягую запліснявілу ковдру, яку уникала до останнього, і закутуюся у куточку дивану. Думками переносуюся додому. Я сумую за дурнуватою усмішкою Джоша та його обіймами. Сумую за своїм ліжком, за своїм життям. Мені прикро, що вони хвилюються за мене, але це слизька доріжка.

Слова самі злітають з язика:

— Можеш піднятися сюди. По той бік... дивану, це все одно краще, ніж підлога.

Я розплющую одне око і ледь стримую усмішку. Його очі комічно розширююся, і він дивиться на мене тим самим поглядом, що й тоді, коли слідував за мною через ліс. Але тепер він більш знайомий. І так само насторожений. Моє серце стискається від тепла, що м'яко притуляє тривогу.

Повірте, жоден з нас не має причин відчувати щось один до одного.

Кай стискає зуби, і щелепу прорізають напружені жили. Він встає, рухаючись зі смертельною грацією, яку бачила лише у тварин, та сідає на протилежному боці. Я спостерігаю за ним, широко розплющивши очі, немов, чим довше дивитимуся, тим краще його зрозумію.

— Припини витріщатися, Фелісіті, та поспи.

Хмурюся, намагаючись нагадати собі, що справді постійно витріщаюся, а він був позбавлений справжнього людського контакту роками. Випускаючи тремтячий подих, заплющую очі. Підтягую коліна до себе й міцно обіймаю руками. Сльози знову підкрадаються. Я борюся з бажанням розплющити очі та перевірити кімнату, чи не причаїлися монстри в тінях. Ліхтарик — єдине джерело світла, яке Кай залишив на підлозі посеред кімнати. Неподалік мене, на випадок, якщо знадобиться. Промінь спрямований у стелю, але він мало що дає — ніби темрява навмисно пожирає будь-яке світло, тому воно тут просто не існує. Від цього у мене мороз по шкірі. Кай, навпаки, немов стікає кров'ю в темряву. Пульсує в ній. Зливається з нею. Не можу сказати, що після стількох років у ній ти б не змінився так само.

Скиглячи, я згортаюся клубочком в кутку. Ховаю обличчя, щоб не шуміти, і приймаю рішення. Даю собі ще одну обіцянку. Клятву. Бо

попередня, яку дала, здається ціле життя тому, — бути сміливою та постояти за себе, — давно порушена. У такому місці неможливо постояти за себе. Ніщо не має сенсу. Від мене нічого не залежить... майже нічого. Єдине, що я контролюю... *своє життя.*

Я не хочу пристосовуватися до темряви. Не хочу застрягти тут на п'ятнадцять років. Нескінченне блукання по цьому світу здається занадто важким для мене. Я краще... помру. Якщо це єдиний вибір... якщо іншого виходу немає, я помру. Краще бути бездумною потворою в лісі, ніж сповненою страждань, які я бачу в його очах.

Я проливаю ще кілька сліз, даючи собі цю огидну обіцянку. Якщо Кай щось і помічає, то ніяк не реагує. Я виснажена, але все одно не можу заснути. Надто відчайдушно прагну світанку, хоча знаю, що сонце все одно не з'явиться.

— Кай?

Він глибоко вдихає:

— Так?

— Мені страшно, — це звучить як скиглення, і я міцніше зажмурююся.

Відчуваю його руку на своїй нозі й розплющую очі. Він простягає відкриту долоню... чекаючи на мене. Непотрібно довго вмовляти, щоб я схопилася за неї. І я ненавиджу, як болить моє серце, коли він відсахується, щойно наші пальці торкаються. Так само, як він робив це раніше, ніби я страшна істота. Ніби мій дотик — це загроза. Тепер сльози течуть легше й швидше. Я заплющую очі, стримуючи всі жалюгідні, звуки, що приходять зі сльозами, сподіваючись, що це їх зупинить.

Але не зупиняє.

Тихо зітхнувши, забираю руку назад, але його довгі пальці змійкою обвиваються навколо мого зап'ястя. І не відпускають. Я не розплющую очей, але відчуваю його погляд на собі. Минає час, а я не наважуюся поворухнутися. Навіть не дихаю. Чим довше ми залишаємося так, тим більше усвідомлюю, що не хочу втрачати це тепло, цю втіху, яку він не мав би мені дарувати.

Поступово Кай розслабляється. Він ніжно ковзає по тильній стороні моєї долоні, лоскочучи шкіру, й переплітає наші пальці. Це приносить жаданий ефект: я легко засинаю, знаючи, що він тут, поруч

зі мною. Засинаю так швидко, що коли Кай починає говорити, я не впевнена, чи не сон це.

— Так не буде завжди. Мені потрібен час, щоб... звикнути до твоєї присутності.

Він важко зітхає, продовжуючи говорити голосом, сповненим емоцій, яких я ще ніколи не чула від нього:

— Я так довго був один, і я не хочу до цього повертатися. Не можу. П'ятнадцять років, шістдесят сім днів і чотири години я виживав тут, і жодного разу за весь цей час не бажав... тебе. Тепер мене майже вивертає від думки повернутися в темряву цього світу без жодного проблиску світла. Я витрачу все своє життя, щоб виправити це перед тобою.

Гірко сміється:

— Чесно? Я не дуже... сильна людина. В іншому житті я був не краще рушника для рук. Мною могли витертись, а потім відкинути в бік, щоб хтось інший міг скористатися знову. У реальному світі я мало що робив правильно. Немає чим пишатися. Але тут у мене все під контролем. Тут я сила, яка нам потрібна, маленька пташко. Я зроблю все можливе, щоб ти була щасливою. Я зроблю так, щоб тобі було добре. Принаймні, терпимо.

Схоже, я і Кай з мого сну дали собі дві зовсім різні обіцянки. Але від цих мрійливих слів у мене все одно пурхають метелики в животі.

НАСТУПНИЙ КРОК

Кай

Вона тихесенько зітхає, і все, що я роблю — це тупо витріщаюся на неї. Я не сплю вже близько години. Прокинувшись від того, як Фелісіті затишно згорнулася клубочком у мене на колінах, мені знадобилася вся мужність, щоб не скинути її з себе, як комаху. Не те, щоб я дійсно цього хотів. Просто так дивно... тримати її. Тримати когось. Доторкнутися до неї, і чорт забирай, коли вона дивиться на мене...

Тому що ти монстр. Вона довіряє тобі. Тримала тебе за руку, коли їй було страшно. Вона не знає, що ти найогидніша потвора тут. Чи буде вона чіплятися за тебе, якщо дізнається правду? Звісно, що ні.

Прикушую щоку середини, примушуючи темряву у основи хребта припинити свої знуцання. Минулої ночі було близько... дуже близько. Як би я не намагався виправдати це, звинувативши у втраті контролю шкуродера. Переконати себе, що вона немає жодного відношення до цього. Але правда в тому, що це все вона. Вона... виводить мене з рівноваги, і світ реагує. Минуло багато років з останньої такої пастки спогадів, коли я був мов оголений дріт. Тільки цього разу все було набагато гірше, тому що моя пташка була поруч і бачила моє падіння.

Твоя? Не твоя, і ніколи не буде. Вона б ніколи не захотіла тебе добровільно, не доторкнулася б твого брудного, зганьбованого тіла, якби знала, де воно побувало. Ти б взяв її силою. Трахав цю солодку, запашну пизду, доки вона благаючи кричала про допомогу.

Мене нудить одночасно із зростаючою ерекцією. Я ніколи її так не скривджу. Якщо Фелісіті ніколи не захоче мене таким, я радітиму будь-чому, тільки б вона залишалася поруч, доки я потрібен їй.

Щойно з'явився той будинок, я зрозумів, що мушу вберегти її від нього, від того, що всередині. Сьогодні буде не краще. Впевнений. Але нам потрібно вийти. Зазвичай, коли я відчуваю занадто багато, то ховаюся від світу, але Фелісіті заслуговує на комфорт тут. Для цього

принаймні потрібні найнеобхідніші речі: одяг, засоби гігієни, які не потрібно позичати у мене, їжа, що їй подобається, і новий будинок. Будинок, що не нагадуватиме про шкуродера, який натягнув шкіру того чоловіка, *Крістіана*.

Раптова хвиля ревнощів обпікає мені груди, а налипла, немов сажка, темрява, тільки підживлює її.

Те, як він кликав її, як промовляв її ім'я, — усе це зав'язано на її спогадах. Те, як вона благала за нього, боролася... не за мене, огидного незнайомця, за якого чіпляється з безвиході. Вона хотіла *його*. Мені повинно бути байдуже. Повинно начхати, але замість цього я хочу—

— Кай?

Опускаю погляд та зустрічаюся з парою блакитних очей. Вона хмуриться, і я помічаю нотки паніки в її погляді.

— Ти робиш мені боляче.

Схаменувшись, послаблюю хватку, навіть не усвідомлюючи, що так міцно стискав. Глибоко вдихаю і розумію, що тримаю Фелісіті в своїх обіймах.

Вона просто киває, щокою ковзаючи по моїх грудях. І я так хочу відчути це власною шкірою, навіть більше, ніж дихати. Хоча смерть від удушення — найнеприємніша. Але я б зробив це мільйон разів, тільки б утримати її тут. Я навіть дозволив би цьому статися з нею, якби це був єдиний вихід...

Темряві подобається ця ідея.

Єдиний вихід, щоб вона залишилася.

Але тоді вона більше не буде Фелісіті. Мені потрібна вона такою, справжньою, чистою. Цілою.

Фелісіті прочищає горло та поглядом ковзає до моїх губ, злегка облизуючи свої:

— Ти дозволиш мені піднятися?

— Ні.

— Ні?

Підтягую її вище, щоб вона не відчула мій пульсуючий член під нею.

Фелісіті виглядає такою маленькою, такою м'якою в моїх руках. Все в ній прекрасне. Занадто прекрасне для мене та цього прогнилого

світу. Продовжуючи ігнорувати питання, пригортаю її до себе, а вона й не намагається відсторонитися чи боротися.

Помічаю, як швидко здіймаються та опускаються її груди. Вона дивиться на мене широко розплющеними очима, але не з жахом, а з цікавістю.

— Щось болить?

Вона розгублено розтуляє уста:

— Я... так, болять ноги та інше трохи турбує. Опіки більш-мнеш, а що?

Усміхаюся — сподіваюся, це дійсно виглядає як усмішка — та пальцями зариваюся в її шовковисте волосся, що м'якими хвилями спадає донизу:

— Нам потрібно вийти сьогодні. Зібрати припаси та знайти інший будинок, це займе деякий час. Не думаю, що ти хочеш залишитися тут.

Вона знизує плечима, не відриваючи від мене погляду:

— Якщо обирати між залишитися тут чи досліджувати цю маленьку пекельну діру, я можу прожити і на прострочених твінкі.

Тихенько, до біса дивно, хихикаю і неохоче відпускаю її. Встаю:

— Готуйся. Сьогодні ти пройдеш експрес-курс виживання в цій пекельній дірі.

У відповідь вона лише вередливо стогне, ховаючи обличчя в долонях.

Я складаю ковдру, що впала на підлогу в якийсь момент ночі, та перевіряю котра година на наручному годиннику. Весь цей час вона стоїть, мовчки спостерігаючи за мною.

— Дев'ята ранку.

Вона здіймає одну красиво розкуйовджену від сну брову:

— Запізнюєшся на роботу?

Розумниця.

Посміхаючись, в один крок підступаюся до неї і пальцями підчіпляю її за підборіддя, все ще очікуючи, що вона відсахнетесь від такої близькості, до мого обличчя. Відстань між нашими вустами лише декілька сантиметрів. Я відчуваю свій запах на ній, і від цього моя ерекція, ще сильніше впирається в блискавку. Фелісіті не відвертається. І це пробуджує почуття, яких не повинно бути. Не на цьому етапі. Точно не тут.

— Правило номер один, пташко: стеж за часом.

Вона відкидає мою руку, але не зводить з мене погляду, а я роблю вигляд, що так і потрібно. Мені все одно вже час зосередитися, щоб привести будинок до ладу. Підготувати до перезавантаження. Це прибирання безглузде, враховуючи, що світ все зробить сам, як тільки ми підемо, але це старі звички. Мабуть, один з небагатьох позитивних моментів мого виховання — прагнення до чистоти та охайності.

— Звідки ти знаєш, де що лежить? Воно весь час змінюється?

— Не завжди. Навіть якщо здається, що щось змінилося, ти все одно продовжуєш йти тим самим шляхом, тому що насправді нічого не змінюється. Змінюється лише твоє сприйняття. Дивись.

Я перетинаю кімнату, відчиняю вхідні двері та визираю на дорогу, немов відрізану від усього світу густим туманом. Ту саму, якою ми йшли вчора вночі, перш ніж усе пішло шкереберть.

Фелісіті хмуриється, смикаючи шнурки на моїй куртці:

— Але цей будинок не був тут.

Я хапаю її за зап'ястя і тягну на ганок. Вона покійно слідує за мною. Виводжу її на переднє подвір'я, що розчиняється на тлі тротуару, ніби хтось зменшив прозорість, і далі на дорогу, де повітря відчутно змінюється. Фелісіті обертається і шоковано ахає, побачивши, що будинок залишився далеко позаду. Але обурення швидко витісняє шок.

Вона хмуриється й тицяє мені в груди своїм маленьким пальчиком:

— Мені треба було попісяти, козел.

Вона злиться, але це так мило виглядає, що я ледве стримую усмішку.

— Тоді нам краще рушати.

Фелісіті

Кай п'ятірнею зачісує волосся, а потім поправляє велике лезо на спині. Не хоче зізнаватися, але він сильно мене приваблює. Він буквально щойно скотився з ліжка — чи то з дивану, — а виглядає як ідеальна суміш панк-рокера та героя апокаліпсису. В його одязі немає нічого особливого. Багаточаровий, темних кольорів, і чорні карго-

штани, що зовсім не приховували його вранішньої ерекції. Наче того, що воно тицяло мені в спину, було не достатньо.

Зачарована, я роззявляю рота, споглядаючи, як його сильні пальці в обрізаних рукавичках стискають руків'я імпровізованого меча. Мітенки темного сірого кольору виглядають так, ніби він сам їх відрізав. Меч, схоже, просто мачете з модифікованою рукояткою, обмотаною клейкою стрічкою.

— Тримайся поруч, ми майже на місці.

Від його голосу мене аж підкинуло. І слава Богу, що він цього не помітив. Я не тільки нахабно витріщалася на нього, а й відстала. Прискорююся, але все одно не встигаю за його широким кроком. Тільки-но наздоганяю, Кай зиркає на мене своїми неймовірно нефритовими очима. Стискає щелепу і більше не дивиться на дорогу. Ми йдемо вже майже годину, та ще не бачили *тут* жодної тварюки. Ну, не рахуючи того, що не видно... але то вже інше.

Усміхаюся йому, і це виходить незграбніше, ніж я очікувала. Його реакція, як завжди, дивує мене: він сором'язливо червоніє, і ховається за своїм каштановим волоссям.

Він зашарівся.

Боже, це так мило.

Знахабнівши, я широко усміхаюся:

— Відвик від дівчат, Кай? — дражнюся.

Він знову стискає щелепу, напружуючи виразно проступаючі м'язи, та уникає мого погляду. Перебігаю вперед і зупиняюся прямо перед ним.

Усе це мовчазне марширування вже діє на нерви.

— Все гаразд, ти можеш мені сказати. Схоже, що ми застрягли тут разом на деякий час, тож можеш влаштуватися зручніше.

Не знаю, чому з таким завзяттям дражню його. І чому моє серце та сильно тріпоче, щойно він зупиняється прямо переді мною. Так близько, що я відчуваю запах його мила, теплий подих, що парує в холодному повітрі між нами, та цю вібруючу ауру, що огортає мене своєю невидимою силою.

І ось — БАХ! — він перемикається.

Зникає той сором'язливий, зашарілий хлопець, що був секунду тому, а на його місці стоїть чоловік — суцільний, бляха, секс. Він

прищурюється, немов пробиває діру одним тільки поглядом, і я відчуваю це нижче, ніж очікувала, попри те, як сильно хочу пісяти. Це ніби дві версії Кая борються за першість всередині нього. Те, як він змінюється — жар протистоїть холоду — змушує мене інстинктивно відступити назад. Я миттю тверезію.

Він незнайомець. Той, хто відкрито зізнався у вбивстві невинних людей, таких як ти, Фелісіті. Це не той хлопець, з яким варто фліртувати.

Кай рвучко нахилиється, підхоплює мене під дупу та легко перекидає через плече. Від несподіванки зойкаю і починаю борсатися, але він міцно тримає мене:

— Зосередься, ми майже на місці.

Кай по-свійському підтримує мене за стегна, прям біля сідниць, злегка стискаючи. Щось небезпечно хвилююче вибухає глибоко всередині мене і тріпотить.

Щось в цьому жесті... власницьке.

Він не просто так залишив тебе, Фелісіті.

Ця думка одночасно збуджує і жахає, доводячи, що я, бляха, ні чорта не засвоїла з ситуації з професором Фордом. Припиняю свої марні спроби вирватися і притуляюсь обличчям до його спини. Прохолодна тканина темно-зеленої куртки приємно ніжить мені щоку. Крадькома вдихаю його, і питання крутяться на кінчику язика.

Чому ти вирішив залишити мене? Чому мене, а не інших?

Помічаю, як темний, майже перламутровий туман, немов з містичним сянням, починає розвіюватися над тротуаром, вимальовуючи лінії паркувального майданчика. Підтягуюся вгору, здивована тим, що він не заперечував, та ліниво, не поспішаючи сповзаю вниз по його грудях. Я чуттєво трусь сосками крізь тонку футболку та чорне худі — яке забрала в нього — об грубу тканину його вбрання. За будь-яких інших обставин я б викрала час, щоб оцінити цей спокусливий жест, але мій погляд прикував величезний, зі страхітливим екстер'єром торговельний центр. Страх миттєво розганяє метеликів, що окупували мій живіт:

— Закинутий торговельний центр? Вони випотрошили це місце багато років тому, я майже впевнена в цьому. Пам'ятаю, як декілька

дівчат з моєї навчальної групи вихвалялися, що прокрадалися туди, щоб пофотографуватися.

Кай насуплюється, досі тримаючи мене за стегна:

— Він не був закинтий, коли я опинився тут.

Нотка недоречного смутку болісно відстукує в моєму серці, хоч він і не виглядає засмученим. Не уявляю, як тут не сумувати. Він втратив так багато, просто через те, що застряг тут. Друзів... сім'ю. Я важко проковтую згусток емоцій, що готовий вилитись у сльози, та відвертаюся в сторону.

Кай опускається переді мною на коліно, обережно підіймає мою ногу собі на стегно, і теплими долонями спускається вниз по литці. У мене перехоплює подих від інтимності жесту. Він починає зав'язувати шнурки, що в якийсь момент розв'язалися.

Для чоловіка, що так довго був один, він неймовірно вдало знаходить усі найерогенніші місця.

— Ти маєш залишатися поруч. Не відходь, не відлучайся. Не відчиняй ніяких дверей та нікуди без мене не йди, — каже він і замовкає, закінчивши зав'язувати шнурки.

Але все ще тримає мене за ногу, доки я спираюся на його плечі.

— Ти можеш захотіти прогулятися, але не можна. Кімнати тут здаватимуться знайомими, але це не так, Фелісіті. Не відходь від мене. Чим довше ти вдивлятимешся, тим більше тобі захочеться все перевірити, і тим глибше ти зайдеш. І якщо ти зайдеш надто глибоко, я можу більше ніколи тебе не знайти.

Я відчуваю, як серце починає калатати. Зосереджено дивлюся на його уста, вбираючи кожне його слово.

— Не відходь, зрозуміла?

Кай ще на декілька секунд притримує руки на моїй нозі, коротко стискає і відпускає.

— Правило номер чотири: ніколи не залишайся в залі сновидінь довше, ніж на півгодини.

Він підводиться, а я відступаю:

— Зал сновидінь? Звучить оманливо привабливо.

— Саме так виглядатимуть деякі кімнати. Місця, де ти впевнена, що була, але не можеш пригадати, коли саме. Вони здаватимуться сном, але це реальність, і таких кімнат у торговому центрі безліч. Там

також є все, що нам знадобиться, але ми повинні зібрати все швидко. Коли зйдемо до вестибюлю, тримайся за мене, Фелісіті.

— А ми можемо просто оминати всі вестибюлі і піти прямо до потрібних нам магазинів? — щойно питання зривається з язика, розумію, наскільки воно безглузде.

— Це було б надто просто, пташко.

Срань господня, мені страшно.

Але я не хочу, щоб він бачив, наскільки сильно, тому вирішую ще трохи подуркувати:

— Якщо ти хотів потримати мене за руку, Кай, ти міг просто попросити.

Він закочує очі й усміхається.

Хоча натяк на веселощі ніяк не вгамовує страх, що згризає мені нутрощі.

— Ти ж знаєш, я не проти спільного гардеробу та омлетів з беконом і сиром. Це справді не обов'язково.

Якби мені не було так лячно, то зіщулилася б від того, наскільки злякано прозвучав жарт.

Не дуже привабливо, поруч з його невимушеністю, Фелісіті.

— Все буде добре, я ж захищав тебе весь цей час, так?

— Спірне питання — сухо кидаю, і це діє як удар нижче пояса.

Він гнівно стискає щелепу, миттю закриваючись. І ось так я проганяю легку, жартівливу версію Кая, залишаючи серйозного, задумливого Кая.

Він розвертається і широкою ходою прямує до входу. Мені доводиться наганяти його, примушуючи ноги працювати, бо кожен крок немов прямий шлях по уявній дошці смерті. Коли Кай відчиняє двері, здається, ніби все довкола затягнуте небезпечним ностальгічним серпанком. Крихти пилу мерехтять у вранішньому світлі, що пробивається крізь великі скляні двері, а інша частина приміщення потопає в глибокому відтінку морської піни, немов приречена на вічну пільму.

Непохитно поглинута тінню, як і все інше тут.

Моє серце вже готове вискочити з грудей, як Кай питає:

— А ти б погодилась?

— Що? — шепочу, не зважаючи на те, що він говорить нормально.

— Якби я попросив потримати тебе за руку?

Я до біса спантеличена, витріщаюся на нього. *Як, бляха, вчасно, Кай, мені і так страшно, що нас хтось почує.* Мовчки хапаю його за руку, намагаючись ігнорувати те, як він знову застигає, перш ніж стиснути мене у відповідь. Затишок та спокій, що приходять з цим, за будь-яких інших обставин насторожили б. Але щойно Кай переплітає наші пальці, я лише міцніше тримаюся за нього.

Я знову покладаюся на Кая.

[Boxout \(Remix\) — I Just Want to Be the One You Love](#)

Зеленуваті відтінки тьмяніють. Неонове освітлення торговельного центру згасає, занурюючи нас у холодний затінок. Чим далі ми проходимо, тим темніше й неприємніше стає. Мій пульс не сповільнюється ні на секунду. Я, намертво зціпивши пальці, тримаю Кая за руку та не звожу з нього очей. Він поглядом сканує приміщення, зосереджений на поставленому завданні.

Ми входимо в широку залу. Судячи з карти, яку переглянув Кай, це центральна частина торговельного центру. Посеред вестибюля височіє величезна карусель. Вона з гуркотом оживає і старовинна мелодія лунко разноситься по печерному простору. Я верещу. Відриваюся від Кая, закриваю вуха долонями і відступаю назад. Спотикаючись, я витріщаюся на пишно оздоблених чорних коней, що кружляють по колу. Їхні білі очі немов виблискують злобою. Карусель набирає обертів, заходячи у вихор, так швидко, як ще ніколи не бачила. З кожним диким обертом в голові паморочиться все більше. Я завмираю від страху, не в змозі відвести погляд.

Кай розвертає мене до себе, тримаючись наготові за руків'я мачете на спині, та щось кричить мені. Хитаю головою, намагаючись

хоч щось зрозуміти. Руки тремтять, і я ніколи не вміла читати по губах. Страх затмарює розум.

Серед бурхливих обертів каруселі з'являються фігури. Їхні силуети, немов примари, виринають з темряви і плавно маневрують між коней та карет, займаючи свої місця. Я заціпеніла, прикута до них поглядом. Кай припиняє спроби докричатися і штовхає мене за собою. Фігури, що раніше сиділи, тепер стоять у центрі буревію каруселі. Ореол туманного волосся клубочиться навколо них, мов хмари диму. Їхні погляди спрямовані на нас, як зброя. Тіла розмиті, схожі на людські постаті, але без облич, без особистості. Я переконую себе, що це через шалений рух, що все розмито від божевільних обертів.

Але до моменту, коли все вщухає.

Карусель зупиняється. Разом з музикою та мерехтливими вогнями. Та так раптово, що будь-кого... *будь-що* скинуло б на землю з нищівною, смертоносною силою. Але все стихає, ніби нічого й не було, і лише звуки мого важкого дихання розносяться по широкому залу.

Кай клацає застібкою, що тримає лезо на спині. Я підступаюся ближче до нього. Він витягує його з усією фехтувальною грацією, яку можна побачити лише в фентезійному кіно. Примари тріщать й мерехтять, немов перешкоди на екрані. Поступово розчиняються в повітрі, доки не зникають усі. Окрім однієї. Я помічаю, як Кай гірко всміхається. Остання примара зникає, а я хапаюся за його куртку ззаду.

— Ти стаєш передбачуваним. — Голос Кая, як і їдкий сміх, однаково низький, жорсткий та скрипучий.

Виринаючись із моєї хватки, він з неймовірною швидкістю розвертається і розсікає повітря. Лезо — прямо на мене! Моє серце завмирає. Я не встигаю ні закричати, ні приготуватися. Але водночас він притягує мене до себе, утримує однією рукою та продовжує кружляти, переслідуючи примару.

Залом розноситься тріскотіння.

Від його сміху кров стигне в жилах, щойно лезо зіштовхується з розмитою потворою, розсікаючи її, мов тале вершкове масло.

Але це не так.

Чого ще очікувати від нутроців потвори без чітких контурів, невизначених рис та кольорів? Точно не того, що вона буде виглядати

так... по-людськи. Шия відокремлюється від плечей, і димчаста голова відкидається набік. З рани хлюпає кров, стікаючи донизу, перш ніж тіло складається навпіл і з тріском схлопується, немов хтось вимкнув старий телевізор.

Я не можу перестати витріщатися. Нажахана та оціпеніла, намагаюся усвідомити, що Кай не намагався мене вбити.

Але реальність, яку я так старанно ігнорувала, вривається в мене, мов некерований потяг. Він може вбити мене будь-якої миті і з будь-якої причини. Він немов зброя, і ти навіть не помітиш, як залишишся без голови.

Він міцніше притискає мене до себе. Неймовірно близько, ніби ще трохи і мої кістки лопнуть під тиском. Я скиглю. Цього разу його близькість не втішає.

— Ти ніколи її не торкнешся, — гарчить Кай, і я відчуваю цей рокіт навіть крізь товстий шар одягу.

Час немов зупиняється. Однак ці слова виривають мене з паралізуючого страху. Я істерично дряпаю його руку, намагаючись вирватися, і, коли він навіть не реагує, моя боротьба перетікає в паніку.

— Відпусти мене, бляха! — верещу, роздираючи його до кривавих подряпини.

На Кая, здається, взагалі нічого не діє. Але коли він обертаюся, я одразу шкодую про це. Вродливе, гіпнотичне обличчя зникло, а на його місці... кричущо страхітливе... щось.

— Ти не можеш до неї торкатися. Я ніколи тобі цього не дозволю. Ні одного. Довбаного. Доторку.

Лють бринить у кожному слові. Він промовляє це крізь стиснуті зуби, і якби я могла бачити його справжні очі, уявляю, якими б дикими вони були. Кай притискає мене ще сильніше. Здавлюючи талію до болю, він рукою обхоплює мене від грудей до шиї, майже перекиваючи кисень. Тепер кожен вдих — це боротьба за повітря.

Чорні, бездонні діри, де колись були його очі — порожні. Погляд прикутий до місця, на якому стояла потвора. Вона вже давно зникла. Разом із кров'ю, без жодних слідів свого існування. Але, мабуть, Кай десь загубився. Те, що він бачить на пильній підлозі, для нього настільки ж реальне, як і я.

Притискаюся до нього, роззявляючи рота мов риба. Відчуваю, як крапельки поту покривають чоло. Мені страшно. Я з останніх сил дряпаю його руку, хапаючи такий необхідний кисень.

Він схиляється і глибоко вдихає мій запах:

— Все гаразд, пташко. Я не дозволю йому торкатися тебе. Жодному з них... Моя маленька пташка.

Ридання здавлюють мені горло. Якби могла дихати, може, щось би й видавила. На останньому диханні хрипло креччу:

— Кай, зупинись.

Все немов завмирає. Повітря довкола ущільнюється, зависає у просторі й розтягується, готове до вибуху. Мить... Кай відсахується і відпускає мене. Я падаю. Жадібно вдихаючи кисень, нігтями шкребу по плитці, промальовуючи лінії в пилюці. Легені палають, кашель душить, а зір заповоняють маленькі чорні цятки, і на секунду я переносуюсь на заднє сидіння машини Крістіана... — **Моє тіло напружене, піхва болить від його варварського вторгнення. Він безжально трахає мене, рукою перекриваючи кисень. Душить. І чим більше я борюсь, ти сильніше він здавлює мене, з божевільним, хворим блиском в очах.**

Я і не думала, що може бути ще гірше.

Крістіан кривиться в безумному задоволенні...— як теплі обійми витягують мене з водовороту болісних спогадів. Ці руки заспокоюють, ніжно гладячи по голові, втішаючи мої ридання.

— Пробач мені. Пробач. Мені дуже шкода, Фелісіті, пробач.

Палаючий погляд блакитних очей розчиняється — і, слава Богу, — а на зміну йому з'являються нефритово-зелені, які ще мить тому не існували. Я вириваюся з його обіймів.

— Фелісіті...

Він тяжко дихає, піднімаючи тремтячі долоні у відкритому жесті, намагаючись здаватися нешкідливим.

— Що ти, на хрін, таке?!

Кай здригається, ніби мої слова смертельно ранять його. В погляді спалахує біль, а потім гірко усвідомлення, як сильно я його боюся. Моє серце провалюється кудись глибоко в грудях, і маленьке зерно провини проростає довкола паніки та відрази. Я відповзаю, не відриваючи погляду від нього, доки не впираюся в порожню, тепер спокійну

карусель. Кай опускає голову, волоссям прикриваючи лице. Цього разу я не заперечую. Сором так і сочиться з нього, змушуючи розквітнути моє крихітне зерно провини. Я глибоко вдихаю, силкуючись якомога далі відштовхнути це почуття.

— Відповідай мені! — схлипую, підводячись на ноги.

Він повільно слідує за мною.

До вибухонебезпечної суміші емоцій, які керують моїми діями, додається гнів.

Він брехун. Він брехав мені відтоді, як я прокинулася тут.

— Ти один з них, так? Один з тих монстрів, від яких сам мене і захищав!

Це звучить як звинувачення, а не питання. І те, як міцно він стискає руків'я мачете, підказує, що ми обидва вже знаємо відповідь.

— Ні, ні, на хуй все це, — гнівно випльовую, хитаючи головою.

Розвертаюся і біжу до виходу.

— Фелісіті, зупинись! Ти не можеш втекти звідси! — гримить він, і я вже відчуваю, як він наздоганяє мене.

Широкий коридор переді мною то розтягується, то звужується. Гонитва повністю позбавляє ясності, передаючи кермо в руки абсолютно тваринної, неконтрольованої паніки.

— Фелісіті, повернись, бляха, назад! Зараз же!

Я сполохано верещу, і як остання дурепа смикаю кожні двері по коридору. Всі попередження Кая вилітають із голови. Відчуваю, як він вже практично дихає мені в спину, а відлуння його важких кроків жене мене вперед, змушуючи рватися. Широкий коридор обривається, витягуючись у вузький жовтий, немов у безкінечність. Замість брудної плитки на підлозі — старий килим з густим геометричним візерунком. Кай викрикує моє ім'я. Я відчиняю перші-ліпші двері й зачиняюся всередині.

— Фелісіті, відкрий ці прокляті двері! — панікуючи кричить він, грюкаючи ззовні.

— Кай? — скиглю, відчуваючи себе довбаною ідіоткою.

Тому що ти і є довбана ідіотка.

— Кай? — гукаю знову, сльози течуть по обличчю.

Він не відповідає, і я голосно риду, все ще спершись спиною на двері.

— Я тут, пташко.

З полегшенням зітхаю та обертаюся, щоб відчинити двері, але... ручка зникла. Страх розповзається по тілу, на мить паралізуючи.

— Кай, ручка... її більше немає. Вона зникла. Я... я не можу вийти.

— Я знаю. Знаю... Я знайду тебе, гаразд? Обіцяю.

Простріл передчуття зупиняє мій відчай. Його обличчя... Він один з них. Чи хочу я, щоб він знайшов мене?

Це не має значення. Він — мій єдиний вибір.

— Пробач, Фелісіті. Я не хотів тебе налякати.

У мене тремтить підборіддя:

— Що...

— Ти абсолютно виправдано боїшся мене. Навіть гидуєш, — він продовжує.

— Я не—

— Але, будь ласка, вір мені, коли я кажу, що не хочу скривдити тебе, — гірко сміється, — зовсім навпаки.

У мене перехоплює подих, коли Кай стукається головою об двері. Ні, тепер це стіна.

— Просто дочекайся мене. Присягаюся, я знайду шлях до тебе. Я захищу тебе, тільки більше ніколи не тікай від мене. Якщо можеш. Це... просто не роби цього, будь ласка.

Я не відповідаю. Страх і паніка не відпускають. Мовчу. Хотілося б сказати, що не гидую, не відчуваю відрази. А боягуза в мені ще й хоче втішити його, так само, як він завжди втішав мене. Однак це все було б брехнею. Мене нудило. Я боялася Кая. Навіть... до жаху.

Ти впевнена? Тебе налякав Кай чи Крістіан? Від кого ти втікала: від чоловіка, який не робив нічого, окрім як захищав тебе, відколи ти опинилась тут, чи від того, хто запустив ефект доміно, що привів тебе в його обійми?

Зітхаю, хитаючи головою. Відвертаюся від стіни і вдивляюся у порожній коридор попереду. Такий же холодний, з тьмяним освітленням, як і решта цього світу. Над арковим проходом висить мерехтливий знак, а в кінці коридору видніється велика кімната, що веде в нікуди, окрім того ж самого, безкінечного лабіринту.

— Що тепер мені робити? — питаю Кая, хоча знаю, що він вже пішов. Забравши із собою ту невелику втіху, яку дарував мені його

ГОЛОС.

ЗНАЙОМЕ-НЕЗНАЙОМЕ МІСЦЕ

Я виснажена, але ступаю вперед і підстрибую, щойно переді мною зі стіни вигулькує металева табличка — «Сюди».

Ну, звісно, я піду за випадковим знаком, який просто вирішив з'явитися.

Проходить година шаленої тиші. Єдиний звук — це моє важке дихання і тріскотіння люмінесцентних ламп, які все одно ні чорта не освітлюють! Я тиняюся з кутка в куток по великій кімнаті, ігноруючи набридливе свербіння глибоко в грудях. Воно нашіптує мені, що я зможу знайти вихід, якщо оберу правильний шлях у цьому клятому лабіринті. Варто тільки зануритися достатньо глибоко у спогади, і я впізнаю це місце.

Правило номер дев'ять... здається... До біса це правило, яке говорить, що увесь цей світ — це велика брехлива купа лайна!

Втомлена, роздратована і в цілковитому розпачі я несамовито кричу. Хапаюся за худі Кая, злісно стискаю та щосили тягну, намагаючись роздерти його на хрін. Лють пронизує мене, мов штормова хвиля, від п'ят до кінчиків волосся. Справжня лють. Нарешті, я не боюся і не плачу. Я, бляха, лютую! Лютую, що застрягла в цьому світі з ним. Лютую, що не знаю, що в біса відбувається?! Я безпорадна. Я хочу трахнути монстра, з яким застрягла, а це означає, що я охрінено тупа. Я так, бляха, лютую, що Крістіан паскудний брехун, а його сука-дружина плюнула мені в обличчя. Лютую, що він не зупинявся, як би я не благала його про це. Ігнорував стоп-слово, яке ж сам мені, бляха, і дав. Я лютую через те, що тато помирає, і я його більше ніколи не побачу, а свої останні місяці чи роки він проведе, хвилюючись за мене. Лютую, що мама, як завжди, буде думати тільки про себе. Що мій найкращий друг далеко, і що після всього, що сталося, він все одно залишить мене.

Я лютую, бо я бісова егоїстична дурена!

Кричу ще голосніше, колотячи руками та ногами в стіну, де колись були двері. З оманливою надією переконую себе, що так виб'ю її. Проте, чесно? Я просто, бляха, не знаю, що робити. Тож гамселю по стіні, витрачаючи енергію, якої і так ні хріна немає, доки не зітру кулаки в кров, а виснаження не звалить мене з ніг.

Коли істерика минає, важко дихаючи, я сповзаю по стіні і просто дозволяю собі на мить пірнути у відчай. Опускаю голову між піднятих колін і чіпляюся за волосся. Чекаю на сльози, що мучили мене все життя. Сльози, за які я стільки разів вибачалася, що якби за кожную пролиту краплю мені давали по пенні, я була б довбаним квадрильйонером.

Гаразд, можливо, трохи перебільшила.

Але мені точно не довелося б турбуватися про оплату оренди або пошук роботи. У мене була б машина, на якій би я приїхала в Халмонт, і не чекала на автобус. Тож ось я, сиджу в очікуванні сліз, і грудях тривожно порожньо, але їх так і немає — очі залишаються сухими.

Спокійно, глибоко видихаю, підіймаю голову й бачу, що кімната довкола змінилася, і чому, бляха-муха, й гадки не маю. Намагаючись випростатися, боляче вдаряюся головою об тверду раму старої аркадної гри замість стіни. Напис, що раніше вигулькнув, немов я, бляха, в якомусь сюрреалістичному фільмі «Куб», тепер вписаний як загадкове повідомлення в килим у космічній тематиці: **«Небезпека тут»** — і велика стрілка вказує прямо на мене.

— Ще б пак, — бурмочу собі під ніс в унісон з голодним бурчанням у животі.

Підводячись, легенько торкаюся подразненої шиї. Примара Кая ще зі мною і не збирається зникати найближчим часом. Продовжую обмацувати чутливу шкіру, і щось дивне, абсолютно недоречне, але до біса чуттєве проростає в моєму серці.

Ти не можеш до неї торкатися. Я ніколи не тобі цього не дозволю.

Моя маленька пташка.

Хмурюся, намагаючись осмислити його слова, зануритись у них. Щось у тому, як і що він сказав... було таким власницьким. Як він тримав мене. Як ледь не палав від люті. Все це щоб тільки захистити мене від тієї *потвори*. Все це — тільки заради мене. У його погляді було стільки презирства та ненависті... стільки страху. Так дивляться

лише на тих, хто завдав тобі болю. Скривдив. Я б так дивилася на Крістіана.

Ці потвори скривдили Кая?

Серце тріпоче, через купу зовсім несподіваних причин. Кай змушує мене почуватися особливою, а для самотньої співзалежної дівчинки, що постійно сьорбає сумний сік — це небезпечне явище. З ним я відчуваю себе... помітною. Ніколи навіть не усвідомлювала, що прагнула бути такою.

Його обличчя... чи то маска — *не впевнена, що саме*. Не можу перестати думати про це. Кричущо жахлива гримаса замість вродливих рис, спотворені колись повні уста та холодні бездонні прірви, де були його зелені очі — все це лякало. Я запитала, що він таке... і він виглядав таким *скривдженим*. Ніби я буквально вирвала у нього серце кількома тупими словами.

Озираючись довкола, роздивляюся старий ігровий зал. Світло вимкнено, а єдине сяйво виходить від самих автоматів. Шаркаючи ногами по килиму, волочусь до білого столика у кутку кімнати. Всідаюся і опускаю голову на складені руки. Сподіваюся, Кай не забариться і знайде мене, або хоч смерть буде швидкою та безболісною. Не хочу перетворюватись на одну з тварюк, але я дала собі обіцянку, і не збираюся її порушувати. Здригаюся, однак не піднімаюся, коли знайома ігрова тема розриває тишу.

Пакмен.

З ностальгією усміхаюся, перш ніж усвідомлення вривається в мене. Я скидаю голову так швидко, що кімната аж крутиться перед очима. Темно-коричневі панельні стіни, космічний килим, гра Пакмен... я впізнаю це місце. Так, дійсно впізнаю! Схоплююся зі стільця, і той перекидається на підлогу, але я навіть не переймаюся підняти його. Йду на звук. Приголомшена, сміюся, побачивши розбите скло на панелі ігрового автомату. Павутиноподібні тріщини розходяться зверху і псують гру настільки, що грати майже неможливо.

Метушливо підсмикую рукав худі до маленького шраму і знову регочу від повного усвідомлення, де я. Боже, яка ж я бісова дурепа, що не зрозуміла... не впізнала це місце одразу.

Фелісіті, 14 років

Заціпка для волосся тисне мені в потилицю на кожній вибоїні татовим пікапом, але я надто втомлена, щоб зняти її. Після трьох годин безцільного витріщання у вікно на миготливій фермерській угіддях, я майже мертва. Стогнувши, потираю обличчя:

— Тату!

— Ми майже приїхали, Ліссі, — спокійно відповідає тато, незважаючи на те, що я скаржусь вже вп'яте за останні двадцять хвилин.

Чому точно знаю? Тому що зазвичай він встигає прослухати цілий розділ своєї книги на касетному радіоприймачі, перш ніж ми доїдемо до супермаркету. Це близько десяти хвилин... два розділи тому. Низький голос диктора розповідає, що когось допитує поліція, що зник чоловік та інші дурниці. Також щось про болото та приховування доказів. Доволі паскудна робота, якщо поліція все-таки знайде їх.

— Не розумію, нащо їм допитувати цю жінку, якщо у них є знаряддя вбивства, просто заарештуйте її за, та й все, — пропоную я, витягуючи ноги настільки, наскільки виходить. А це не дуже далеко.

— Але ж чоловік не помер, він повернувся чи щось типу того.

Я насуплююся:

— Ти слухаєш дивні книжки.

Він сміється, і я не можу не усміхнутися на цей теплий, глибокий сміх, навіть попри небезпечну для життя нудьгу.

— Краще, ніж книжки про мотивацію, що читає твоя мама.

— Що правда, то правда. Чому дядько Джей вирішив облаштувати ігрову залу в такій глушині? Навіть не знаю, хто б з дітей дістався сюди.

Він важко зітхає, дивлячись у дзеркало заднього виду на кузов пікапа, де синій брезент дико тріпоче на вітрі. Частина зсунулася на шосе, і тепер там проглядається яскраво розмальований кут ігрового автомата в пінбол.

— Чому Джей щось робить — для мене загадка, Ліссі. Простіше просто бути поруч та допомагати йому, коли можемо.

Я просто киваю, все одно не розумію, але байдуже. Якщо хтось робить дурню, правильно було б сказати йому про це, щоб він не

виставляв себе ідіотом — так би вчинила мама. І саме тому її тут немає.

Вони з дядьком Джеєм не ладнують. Тато називає його ексцентричним, а мама — божевільним. Як на мене, вони обидва мають рацію.

Випростовуюся в сидінні, щойно ми заїжджаємо на невелику парковку.

Дивно, коли це я прогавила момент, як розлогі поля змінилися на одну асфальтну дорогу до маленького містечка.

Дядько Джей, спершись на стіну будівлі, курить одну зі своїх цигарок, що завжди пахнуть лайном. Як та кішка, яку одного разу обприскав скунс, і вона вирішила звити гніздо під нашим танком, щоб навести кошенят. До сих пір не можу стримати посмішку, згадуючи, як мама намагалася виловити їх сачком для акваріума, гидливо здригаючись від нудоти.

Я вистрибую з пікапу і солодко потягуюся, розминаючи затерплі ноги та м'язи. Задушливе вечірнє повітря, мов піч, обдає мене жаром після приємної прохолоди від нещодавно відремонтованого кондиціонера. Нашими з татом стараннями.

— Ти стаєш вищою щоразу, як я тебе бачу, Фелісіті, — зауважує дядько Джей, похитуючи головою.

Я театральнo закочую очі, знаючи, що день буде сповнений дуркувань та жартів:

— Ось так і працює дорослішання, дядьку Джей.

Тато сміється, а Джей передає йому смердючу цигарку. Я здивовано піднімаю брови на тата. Ми обидва знаємо, якщо мама пронюхає, вона це так просто не залишить.

Він лише знизує плечима, коли Джей легенько копає мене по сідницях:

— Розумна дюпа.

— Дюююпа, — передражнюю його легкий британський акцент, ухиляючись від наступного копняка.

Забираюся у кузов пікапа, всідаюся на край борту та звішую ноги — пере чекаю, доки вони не докурять одну на двох цигарку.

Коли вони закінчують, Джей тушить її об стіну, ховає недопалок в кишеню і разом з татом іде до машини. Джей простягає руку, допомагаючи мені зістрибнути, щоб розвантажити гру.

— Ти ж знаєш, що куріння шкодить, так? Я ще місяць тому в школі дала обітницю не курити⁸.

Він хихикає:

— Ну, це не—

І крекче, щойно тато штурхає його ліктем, стріляючи застерезливим поглядом. Але я не звертаю на це уваги. Мене ніколи не цікавили дорослі справи, на відміну від Джоша, який завжди слухає і влізає в їхні нудні розмови.

Я проходжу повз відчинені двері, на яких темно-синьою фарбою від руки написана назва «Ігрова імперія Джея», оточена різнобарвними планетами. Відчуваю гордість, що змогла прочитати її задом наперед. І завмираю, приголомшено розглядаючи зал. Панельні стіни обклеєні такою кількістю плакатів, що майже не видно дерева. Великий зоряний килим займає усю поверхню підлоги, а ігрові автомати яскраво миготять в розмаїтті космічного інтер'єру.

— Срань господня, — шепочу я.

Дядько Джей сміється, а тато сварить мене. Його обличчя розчервонілося, а довгу бороду розтріпало від зусиль, з якими вони маневрують автоматом на вході. Мама ледь не влаштувала істерику, коли тато поїхав за межі штату, щоб купити його на розпродажі майна⁹ для дядька Джея. Навіть попри те, що дядько завжди повертав йому гроші, хоч і з часом.

Відступаю з дороги, щоб не заважати, і підходжу до пусого кран-автомату¹⁰. Поруч стоїть величезний мішок з різноманітними м'якими іграшками. Я з цікавістю перебираю їх і дістаю маленький фіолетовий м'яч, схожий на планету. Джей виходить з іншого залу, важко дихаючи:

— Це шахрайство, — каже він.

— Тобі не було б так важко дихати, якби ти не курив.

Він зиркає на мене, і я відповідаю так само. Схрешую руки на грудях. Так і стоїмо, мов старі ковбої у вестерн-фільмі, а потім обоє вибухаємо сміхом.

— Джей, не можна тримати дроти в такому безладі, це пожежонебезпечно! — кричить тато з іншого залу.

Користуючись моментом, я тицяю язика Джею. Він жбурляє в мене яскраво-жовту ганчірку. Я навіть не помітила її, бо та була запхана під пахву, а його футболка майже такого ж кольору:

— Якщо вже зібралась поцупити товар, то можеш хоча б пилку протерти, поки він мене пиляє.

Я витріщаюся:

— Але ж я твоя улюблена племінниця!

Він схиляється та куйовдить мені волосся, а я насуплено відбиваюся від його ведмежої лапи:

— Ти моя єдина племінниця.

— Джей! — знову гукає тато.

— Стартуй зверху, інакше пил знову посиплеться на всі автомати. — після цих слів він розвертається та прямує до тата.

Я стогну. Мабуть, треба було залишатися з мамою. Може, в мене б вийшло сховатись у кімнаті до вечора, доки вона не покликала б мене на сімейний годину. Витягую шию, дивлячись на вентилятор, а потім вниз на мішок іграшок — туди все одно посиплеться пил. Однак беруся за роботу, підтягуючи драбину під вентилятор.

— Стартуй зверху. — бурмочу під ніс, підіймаючись старою, скрипучою драбиною.

Сповільнююся. Зупиняюся, щойно вона трохи хитається. Злегка погойдуюсь, перевіряючи, чи впаде, і коли ні, продовжую рух.

Після того, як протерла пил, наскільки це взагалі вдалося через незручне положення, — можливо, все-таки варто було поставити драбину трохи в стороні, а не прямо під вентилятором, але то вже неважливо, — помічаю не менш запилений пінопластовий Сатурн, що звисає зі стелі. Трохи зсуваюся на сходинці. Однією рукою тримаюся за драбину, а іншою тягнуся до планети. І ось я усвідомлю свою тупу помилку. Драбина хилиться, і я лечу вниз. Ліктем вриваюся в ігровий автомат, і пронизливий біль вибухає по всій руці. Кричу й одразу плачу.

— Фелісіті!

Схиляюся і, тремтячи, притискаю до себе поранену руку. Тато та дядько Джей біжать до мене, але крізь заплакані очі їхні силуети розпливаються переді мною. Я не перестаю вибачатися перед Джейм за зіпсований автомат. Тато піднімає мене на руки та пригортає до себе як маленьку дитину. Я ридаю ще сильніше. Кліпаю, намагаючись прояснити зір, і бачу тріснуте, закривавлене скло екрану, а коли нарешті поглядаю на лікоть, мене нудить. Біль не такий сильний, як вигляд крові...

Моєї крові.

Рана кровить. Дядько Джей обережно підіймає мою руку, і я кричу від болю, намагаючись відсмикнути її.

— Мені справді шкода, Джей, — ридую.

Він знімає шарф та якомога ніжніше обертає його навколо мого ліктя, а потім роздратовано зітхає.

— Забудь про гру. Все гаразд. Її необхідно відвезти в лікарню, думаю, це перелом. І як мінімум потрібно накладити шви.

Тріснуте скло приємно холодить чоло, а серце тужливо стискається. Маленький, потворний шрам на лікті нагадує мені про місце та час, де я розбила його в дядьковому ігровому залі, який так і не запрацював. Менш ніж через два роки він кинув цю справу та переїхав в Лондон, потім Рим, а де Джей зараз — одному Богу відомо.

Важко видихаю й схоплюся за серце від болісного усвідомлення, що мене не буде поруч з Джеєм, коли тато помре. В нього немає телефону. Іноді він зникає на роки, але завжди повертається додому, щоб провідати племінницю й молодшого брата. Маму — рідше, бо зазвичай вони просто сваряться. Втрата брата розіб'є Джейо серце.

І втрата мене...

Мама завжди говорила, що Джей ніколи не затримується надовго, щоб тато не бачив його невдачі. Завжди здавався до того, як справи шли надто кепсько. Думаю, що їй просто важко зрозуміти щось більше за межами своєї бульбашки. Її неймовірно дратує, що тато продовжує доглядати за клубом відтоді, як Джей покинув його майже десять років тому.

Я крокую до виходу, відмічаючи разючі деталі від того, що я пам'ятаю. Різниця настільки велика, що тривога важким тягарем осідає в грудях. Достатньо схоже, щоб переконати, і достатньо відмінне, щоб посіяти сумніви.

Підходжу до вхідних дверей, і у мене перехоплює подих — назва з перекручених слів та нашвидкоруч намальовані планети зиркають на мене, немов з десяток міжгалактичних очей-намистинок. Тремтячими пальцями тягнусь до них, відчиняю двері і ступаю у темряву. Серце пропускає удар. Під ногами розбрискується вода, а замість шорсткого килиму — тверда, слизька поверхня. Проклинаючи себе за тупість розвертаюся і завмираю. Страх скручує мені нутроці — аркадний зал зник.

Ну звісно ж зник, ти довбана ідіотка, Фелісіті.

Відчуваючи підступаючу паніку, я метушливо озирваюся у темряві. Запах хлору підказує, що я в якомусь басейні, і чим довше вдивляюся, тим більше очі звикають, розрізняючи обриси жовтої гірки, поруч із синьою величезною трубою. В дитинстві такі штуки викликали в мене клаустрофобію. Глибоко вдихаю, ворушачи пальцями в промоклих кедах — мокрі шкарпетки самі по собі майже тортури.

Ти не можеш стояти тут у воді бозна-скільки часу. Рухайся.

Ну ж бо, вперед.

Але я стою. Просто стою, силкуючись підбадьорити себе або залякати ще дужче, щоб не бути такою жалюгідною боягузкою.

Що зробив би Кай?

ЩЗК.

Вдихаю на повні груди й обережно ступаю по мокрій підлозі. Стараюся не думати про те, що хоч і не боюсь води, але й не дуже добре плаваю. Завжди ненавиділа мокнути, навіть у ванній. Для мене це скоріш роздратування, ніж насолода.

Що ж, гадаю, я вдосталь зволікала.

Час рухатися, Фелісіті.

Я просуюся ще трохи вперед, але, мабуть, надто швидко, бо десь між зойком та зітханням підслизаюся на мокрій плитці й падаю на сідниці. Тут достатньо глибоко, щоб ефектно замочити спортивки Кая. Ігноруючи біль в куприку, намагаюся піднятися, але мокрі штани тягнуть мене вниз, і я, ковтаючи стогін, завалююся знову.

Коли вдасться піднятися, моя гола дупа виглядає з-під повислих штанів, однак зараз мені точно не до цього. І так-так, я не надягала боксерів Кая. Не збираюся носити чужу білизну. Хоча, дякувати Богу,

що в нього не було запасу жіночих трусиків, це було б ще більш моторошно. Без білизни — найкращий варіант.

Від звуку бурхливої води здригаюся. Напружуюся в очікуванні, що потік обрушиться на мене, але нічого не відбувається. Витягую руки вперед та сліпо рушаю далі, сподіваючись намацати хоч щось, що допоможе зорієнтуватися в темряві. За звуками водоспаду чути лише моє важке, перерване дихання. Ніякої опори, ніякого орієнтиру. Ще кілька кроків, і я відчуваю пологий схил. Гадаю, це мілководдя басейну.

А вниз — значить глибше, тож розвертаймося.

Крутнувшись на місці, рушаю назад. Йду трохи швидше, поступово піднімаючись по схилу. Дивно, як я раніше цього не помітила? Лункий сплеск розноситься ззаду. Я долонею захлопую рота і застигаю... смертельно нерухомо. Опускаю погляд на воду навколо щиколоток. Серце підскакує до горла, пульс зашкалює, а очі розширююся від жаху, помічаючи, як вода хвилюється. І знову — голосне хлюпання. Тепер воно біжить по воді під звуки стрімкого потоку. Я ледь не падаю, нахиляюся вперед і драпаю вгору по схилу, який став, якогось біса, набагато крутішим! Щоб не було позаду, воно теж не відстає.

Тихо скиглю, відчуваючи рівну поверхню. Відштовхуюся, злітаю на ноги та рвуся вперед, високо розбризкуючи воду. Ненавиджу, як сильно мене це гальмує, тоді як те, що позаду, наздоганяє. Біжу наосліп крізь темряву. Не знаю куди, лише те, що треба забиратися звідси. Негайно! Гладка поверхня різко обривається, гострий край плитки — останнє, що відчуваю. Я верещу. Бо лечу туди, чого найбільше боялася.

Вода поглинає мене з головою. Ніс заливає, серце калатає. Я борсаюся, дригаю ногами й руками, намагаючись виплисти. Чорний балахон, мов свинцевий обладунок, тягне мене вниз. Хлорка обпікає очі, але я все одно не заплющую їх. Кручусь, вдивляючись в суцільну темряву.

Повітря закінчується надто швидко. Легені горять. Я відчуваю, як починаю тонути, незважаючи на всі мої зусилля. Єдине світло у темряві це зірочки, що мерехтять у кутиках мого зору. Кусаю губи,

благаючи себе не розкривати їх. Не знаю, який шлях веде вгору.
Навколо тільки непроглядна глибина. І я тону.

Боже, як мені страшно.

Я не можу дихати.

Ти не повинна вдихати.

Не можна.

Знаю, що рано чи пізно здамся. Коли більше не зможу триматися, я зроблю вдих. Але відкриваю рота не через нестачу кисню... це — руки. Чужі руки, що хапають мене в темряві й тягнуть за собою. Я борсаюся, щоб звільнитися, відчуваючи, вода заливає легені. Мої руки важчають, а цятки, що танцювали перед очима, зливаються в суцільну темряву. Дивуюся, що взагалі їх бачу... а може й ні. Руки все ще на мені. Я відчуваю їх... здається. Вони затягують мене все глибше й глибше.

Боже, не можу повірити, що тону.

Наскільки це, бляха, тупо?

НАЙДОВШІ ДНІ В СВІТІ

[Seether – The Gift](#)

Кай

Я жадібно вдихаю повітря, виринаючи на поверхню. Звуки, що виринаються з мене, болісні й хрипкі, але це не має значення — вся моя увага прикута до неї.

Штовхаю мляве тіло Фелісіті до краю басейну, і від виду її посинілих вуст моє серце божеволіє. Паніка поглинає, захоплює кожну думку... Я втрачаю концентрацію. Стіни довкола тремтять і гудять від енергії.

— Давай, — наказую, припадаючи вухом до її рота, щоб зловити дихання.

Нічого. Ця мертва тиша виринає крик прямо з мого серця. Крик, який чуємо лише ми, але він все одно руйнівний.

Ні. Ні.

Тремтячими пальцями нащупую пульс під її підборіддям. Здригаюся від власного стражденного вигуку, щойно відчуваю під подушечками слабкий, помірний ритм.

— Давай, Фелісіті. Давай, крихітко.

Затискаю їй ніс, притискаюся ротом до рота і сильно видихаю, наповнюючи її легені повітрям.

— Будь ласка, — благаю, не впевнений, кого саме, перед тим як повторити знову.

Молюся, щоб вона сама почала дихати. Я відчуваю, як вага всього жахливого світу тисне мені на плечі, поки рахую компресії грудної клітки.

— Фелісіті, бляха, ну ж бо. Не йди. Не йди.

Ні. Ні. Ні. Ні. Ні. Ні. Ні.

Дугою відриваючись від землі, вона скручується в судомах, і вода розбрискується з її рота. Я з полегшенням зітхаю. Моє серце оживає,

немов я сам увесь цей час повільно вмирав. Перевертаю Фелісіті набік і долонею малюю кола по її спині. Вона кашляє і туго втягує повітря, намагаючись наповнити легені киснем.

Я зціплюю зуби так, що аж ясна болять, щойно ці великі блакитні очі зустрічаються з моїми. Але вона одразу переводить погляд на кімнату навколо. Стіни басейну — чорна хмара, наче ми в пастці якогось торнадо. Вітер вирує, тріпаючи волосся. Воно шмагає мене по обличчю, а краплі води, мов голки, ріжуть і жалять шкіру.

Не можу сказати, коли це все почалося.

— Кай, — хрипить вона й кидається в мої обійми.

Я в сраці. Боже, я в такій сраці від того, як тьохкає моє серце, а на душі розливається тепло. Від її страху. Від її потреби в мені. Вона притискається до мене щільніше, і я відповідаю. Пригортаю Фелісіті з усіх сил що є, бо не повинен був відпускати її. Я ніколи не усвідомлював у ній свою потребу гостріше, ніж у момент, як вона тонула. Як боліло моє серце, коли її не було поруч.

Ці останні дні... я думав, що світ забрав у мене волю, перетворив на ще одну істоту, замкнену у своїх невидимих кордонах. Я помилявся. Бляха. Як же я помилявся.

Вона стискає мене своїми маленькими ручками, а я зариваюся носом у її мокре волосся та глибоко вдихаю.

Заспокойся. Тобі потрібно заспокоїтися. Вона не повинна знати. Ти ж бачив, як вона дивилася на тебе коли...

— Все гаразд. З тобою все гаразд. Я тут, пташко. Ти в безпеці. В безпеці, — кажу вголос, але більше для себе. Немов, тримаючи її в руках, не можу повірити, що вона не покинула мене.

Що це не чергова жорстока гра.

Що я не один.

— Я більше ніколи так не вчиню. Я більше ніколи не втечу від тебе. Присягаюся. Кай, будь ласка. Я так злякалася. Мені було так страшно, — її голос хрипкий та грубий, ніби з водою вона протягнула скло.

Фелісіті ридає й тремтить так сильно, що зуби цокотять. Я щільніше пригортаю її до себе, ховаючи від збуреного світу, та підіймаюся на ноги. Мої груди немов розриваються навпіл, лише від простої дії. Прощтовхуючись крізь густу, чорну завісу, яку мимоволі створив, у мене в голові вибухає біль, мов куля пробиває череп. Але це

ніщо в порівнянні з тим, як краплі води ріжуть обличчя у коловороті вихору. Не сумніваюсь, що залишаться рубці.

Щось ще спотворить мене? Дурня у порівнянні з тим, що Фелісіті в моїх обіймах.

На якусь сліпучу мить усе інше немає значення.

Коліна підгинаються, і я гепаюся на підлогу біля каруселі. Лютуючий вітер вщухає, занурюючи нас у тишу. Я обіймаю Фелісіті, прислухаючись до її дихання. І це найпрекрасніший звук у світі. Те, що вона сказала, починає долимати до мене, заспокоюючи розбурханий орган у грудях.

Я більше ніколи не втечу від тебе.

Киваю собі, ніби ставлю крапку в її словах. Темрява дряпає зсередини, пробиваючись назовні, і я відчуваю, як збочена посмішка повзе по моєму огидному обличчю. Фелісіті хоче підняти голову, але я не дозволяю, ніжно пригортаючи до своїх грудей.

Тепло від м'якого тіла моєї маленької пташки розганяє холод бездонної впадини, де я знайшов її.

Цей басейн забрав так багато чужинців у моєму світі. Так багато, що коли світ дозволяє їм з'явитися, їхні тіла б'ються об борти, наче покинуті іграшки. Уявивши на мить, як її тендітне тіло спливає на поверхню... бездиханне, мертво... я притуляюся губами до її скроні, навіть не встигнувши подумати, що роблю.

Я не можу тебе втратити, пташко. Я не витримаю.

Не переживу.

Як? Як всього за тиждень перебування тут ти так глибоко закарбувалася у мені?

Невблаганний вусик темряви огинає основу хребта, і я прикусую щоку, напружуючись.

А ти її втрапиш. Це лише питання часу, а ще краще — вона вкоротить собі віку, щойно зрозуміє, хто її лицар. Принц у потьмянілих обладунках, відповідальний за все це. Ти б міг дозволити їй—

— Кай, мені холодно, — хрипить Фелісіті, її голос ще слабший, ніж був.

Паніка знову повертається. Я відсторонююся, беру її обличчя в долоні, змушуючи подивитися на мене, і бачу, як її важкі повіки

тремтять.

— Все гаразд. Просто замерзла і втомилася, — вона важко ковтає, намагаючись прочистити горло. — Все болить.

Киваю:

— Гаразд, пташко. Я з тобою.

Підіймаюся з нею на руках і від знесилення у мене підкошуються ноги. Обіймаю її міцніше, відновлюю рівновагу, та йду до сходів на другий поверх. Я не зводжу з неї погляду. Бачу так багато в цих глибоких темних очах. Стільки, що хочеться повністю загубитися в них.

Виснаження. Зневіра. Тривога. І найголовніше... довіра. Після всього, що було, вона все ще довіряє мені свою безпеку. Після стількох разів, як я підводив її. Знову й знову.

Серед усіх цих почуттів я не знаходжу тієї огиди, що бачив кілька днів тому. Якщо є Бог, який ще не повністю покинув таку брудну, негідну потвору, як я — молю, більше ніколи не бачити цю відразу в її очах. Немає такої ями в пеклі, куди б я не спустився заради неї.

Кай, 17 років

Чим ближче до мотелю, тим важчі мої кроки, і тим швидше б'ється моє серце, ніж за останні кілька місяці. Понурюючи голову, я засовую руки в кишені, щоб приховати тремтіння. Краєм ока споглядаю, як офіціантка з закускою напроти затулюється цигаркою, дивлячись на мене як стерв'ятник на здобич. Піднімаю голову, зустрічаючись з нею поглядом, і посміхаюся. Вона жадібно розтуляє свої повні уста й випускає дим з крізь тріщинку вогненно-червоної помади. Він розчиняється у вечірньому повітрі, огортаючи її обличчя густою млою.

Не знаю, нащо я це роблю. Дразню їх. Кожного з них. Всіх, хто дивиться на мене досить довго. Можливо, якщо вони будуть зайняті розгляданням моєї зовнішності, то не придивлятимуться ближче. І не побачать, яка я потвора всередині.

Двадцять п'ятий номер з'являється на горизонті надто швидко. На мене напочує нудота, а дихання спирає, як тільки бачу ці облуплені сині двері, крізь які проступає така ж потріскана, жовта фарба. І так

щоразу, коли опиняюся тут. Щоразу, коли порушую дану собі обіцянку. Таку ж обіцянку я дам собі сьогодні вночі, коли закінчу витирати сперму зі своєї дупи.

Це востаннє. Я скажу їй «ні». Скажу, що мені начхати, наскільки їй буде боляче від ломки.

Я виплюну кожне її вибачення назад у її змарніле, кістляве обличчя. Ті самі вибачення, які вона нашіптує мені з семи років. Я її прекрасний, сильний хлопчик, її ідеальний хлопчик. Якщо я просто допоможу їй знайти останню дозу, зробити останній укол, вона отримає те, що потрібно, і зупиниться, звернеться за допомогою.

Однієї дози ніколи не достатньо.

Не існує таких ліків, що могли б стерти пам'ять про неї з її серця. Загоїти рани, що назавжди змінили наше життя, перетворивши щасливі спогади на щось бридке та спотворене.

Мої легені немов здуваються, вибиваючи останній дух, щойно він відчиняє двері. Його брудне, широке тіло та пивний живіт доповнюють бридку картину з великою вогкою плямою на стелі. Цікаво, чи зміг би він дозволити собі відремонтувати її як слід, якби не витрачав усі гроші на повій.

— Ти збираєшся заходити чи так і стовбичитимеш там всю ніч?

Він відступає, запрошуючи увійти, і дивно, як швидко я онімів. Тільки-но переступаю поріг, як потрапляю в той світ, що вітає мене з часів, коли ми вперше зустрілися. Світ, де я — монстр, а вони — хворі створіння, які нічим не відрізняються від викинутих недопалків на гнилій траві.

— Ти стаєш все вродливішим і вродливішим, щоразу як я тебе бачу, — збуджено видихає він, м'ясистою рукою мацаючи мене за груди.

Я відразливо скидаю руку, і в його маленьких очах спалахує хіть.

— Спершу гроші і дурь.

Він бурхливо регоче так, що аж череву трясеться. Такий сміх можна почути на Різдво в торговому центрі «Халмонт», коли аніматор Санти відкриває свою крамничку біля каруселі.

Я поправляю маленький фіолетовий капелюшок на її голові, спостерігаючи за нею в черзі. Не збагну, нащо мама наполягла, щоб ми прийшли сюди, доки вона метушиться зі своїм волоссям. Ханна занадто мала, щоб зрозуміти, чому товстун в червоному розмовляє з нею. Вона тільки те й робить, що повзає по вітальні, какає і обплює все довкола.

І плаче. Дуже багато.

Але вона все одно мила, мабуть.

Вона посміхається мені. Крихітними рученятами хапає повітря, не дуже намагаючись зловити щось, доки не відволікається на розмиту метушню людей. Я простягаю палець своїй маленькій сестричці, стримуючи усмішку, коли вона хапає його і щасливо воркоче.

Немовлята дивні.

— Все тут. Я не ображусь, якщо ти захочеш перерахувати. Так в мене буде більше часу помилуватися тобою. — Його гаряче дихання обпікає мені шию ззаду, і я відчуваю непереборне бажання здерти власну шкіру.

Запахую гроші та героїн у ланцюжковий гаманець, зиркаючи на годинник. А потім холодно дивлюся на нього, остудивши жар настільки, щоб не було цього вічно оманливого враження палких очей.

Люди постійно говорять про мій вроджений пристрасний погляд.

— У тебе дві години.

Він усміхається. Спітнілими долонями проводить по моїх грудях, спускається до застібки джинсів і розстібає гудзик:

— Ти працюєш сьогодні ввечері, Кай?

Киваю. Я працюю щовівторка, і він це знає. Зараз мені не до розмов. Вони з дружиною постійно влаштовують побачення в кінотеатрі щовівторка та щоп'ятниці. Він любить приходити з нею під руку, коли я на зміні. Погляд його дружини так само пустий, як і в мами. Занадто під кайфом, щоб перейматися тим, як її чоловік постійно витріщається на мене. Він стежить відтоді, як мені виповнилося п'ятнадцять і я почав робити це сам.

У якому сенсі, так краще. Вибір. Вони прийшли б все одно, але тепер, принаймні, на моїх умовах.

Він штовхає мене обличчям у ліжко, та підтягує ближче до краю. Я глибоко вдихаю, скручуючи в кулаки простирадла. Він вовтузиться ззаду і тицькає голівкою свого члена мені між стегон.

— Ти такий вродливий хлопчик, Кай. Ти ростеш на моїй очах, стаєш чоловіком.

Злість та відраза роздирають зсередини, і я відчуваю нудоту. Тягнусь назад і гладжу його член.

Стаю чоловіком? Тоді чому я лежу обличчям донизу на смердючих простирадлах з піднятою дупою?

Мені доводиться стримувати гіркий, сповнений гніву сміх. Я, бляха, не мужик. Я її прекрасний, сильний хлопчик. Я завжди був її *огидним* прекрасним, сильним хлопчиком. *Її героєм.*

Заплющую очі, скидаю всі думки і занурююся в спогади, ніби пірнаю в воду. Це не хороші спогади, у мене їх немає. Не зовсім. Я мало що пам'ятаю до народження Ханни, мені було всього шість років. Але все, що було після неї... повний відстій.

****

Фелісіті перечіпляється об важкий, мокрий одяг, і я рвучко простягаю руку, підхоплюючи її, але не відпускаю довше, ніж зазвичай.

— Зі мною все гаразд, правда.

Я просто витріщаюся. Вона стискає згорсток сухих речей, не поспішаючи в роздягальню.

— Кай?

— Так?

— Нічого, якщо я не зачинятиму двері? — питає вона, відкидаючи мокре волосся з обличчя. — Я... я не хочу бути тут одна.

Киваю:

— Так. Я буду тут.

Вона дарує мені слабку усмішку. Хоча це не головне, сподіваюся, їй сподобається вбрання, яке я вибрав для неї в одному з магазинів. Воно не найвишуканіше, але зручне та практичне. Впевнений, що б Фелісіті не одягла — на ній все буде гарно.

Вона починає стягувати мокрі спортивки зі своїх гладких стегон, і я насилу відриваю погляд. Але встигаю помітити, що її шкіра все ще червона і лущить після сонячного опіку. Відвертаюся, стискаючи кулаки, й старанно дивлюся на будь-що — підлогу, освітлення, пил — доки не натикаюся на власне відображення в дзеркалі роздягальні. Завмираю. Пекельна лава сорому та відрази стрімко розтікається зсередини, скручуючи мені нутроці. Стою, поглинутий огидою, майже не помічаючи її.

Майже.

Тільки-но Фелісіті нахилиється у мене перехоплює подих. Від виду її оголеної, найгарнішої піхви, яку я коли небув бачив мій член оживає у штанях, манливо смикаючись. А, коли вона випростовується, я, бляха, ледь не втрачаю свідомість, бо ще більше крові вливається в пульсуючий придаток.

Боже, пташко.

Вона спокійно, рівно дихає, незважаючи на зусилля, з якими стягує мокрий балахон через голову. Холодні краплі води стікають по її пласкому животу, спалахуючи колючими мурашками по шкірі. Стискаю кулаки сильніше. Я хочу доторкнутися, розгладити її, зігріти своїм теплом. Мов зачарований я споглядаю, як її бліді, повні груди вивільняються, оголюючи зухвалі рожеві соски. Я облизую губи й важко ковтаю, уявляючи: як смачно всмоктую один із них, прикушую і перекочую його язиком; як ніжно та нужденно вона стогне, як кривиться від задоволення її обличчя, як—

— Кхкм...

Вона прочищає горло, насуплено зводячи брови, і я миттю червонію. Опускаю голову й розглядаю свої черевики, доки підступне тепло розпікає мені щоки. Заодно згадую, що теж змок. Чекаю, втупившись у підлогу. Коли вона нарешті виходить одягнена, те, що я більше не можу бачити її прекрасного тіла, відчувається як втрата. Але тепер їй тепло, і безперечно, комфортніше.

— Я переодягнуся. Біля дверей стоять візки, збирай усе, що хочеш, гаразд?

— Хіба це не зникне завтра?

Похитую головою. Мені нестерпно чути її хрипкий голос, можу тільки уявити, як боляче їй говорити.

— Те, що ти повертаєш, залишається. Сам магазин перезавантажується.

— Це місце не має сенсу, — бурмоче вона.

Легенько усміхаючись, підступаю ближче та ніжно проводжу кісточками пальців по її м'якій щічці:

— Ти звикнеш до цього, пташко.

Щось схоже на страх з'являється в її блакитних очах, перш ніж я відвертаюся, як останній боягуз, яким і є. Починаю роздягатися. Озираюся через плече після того, як стягнув сорочку, і бачу, що вона все ще стоїть там. Схрестивши руки на грудях, спостерігає за мною.

— Припини витріщатися.

— Перестану... у свій час.

— Чому?

Вона дивиться мені у вічі, хитро всміхаючись, і мій, все ще твердий член смикається, від такого нахабства.

— Гадаю, це справедливо, після того як ти побачив усе, що я запропонувала.

Трясця, вона така гаряча.

Попри легку нервозність усміхаюся, і волосся мимоволі спадає мені на обличчя. Принаймні, це єдине, що спотворене. Решта... те, що всі завжди бажали, так само привабливе, як і раніше.

Розвертаюся до неї і стягую мокрі штани, залишаючись в боксерах, що ледь прикривають мій стояк. Фелісіті ошелешено дивиться на мене. А коли я опускаю й труси, вона шумно вдихає, витріщаючись на мій член з магічно-блискучим хрестовим пірсингом на голівці. З щілини

витікає бісеринка збудження і вона поглядом прикипає до неї. Я споглядаю, як її язичок виринає й швидко облизує пухкі губи, зіниці розширюються, а обличчя червоніє, аж до шиї.

Їй мабуть цікаво, в які місця потрапляє ця штука.

В усі, маленька пташко.

Вона важко ковтає й ліниво переводить погляд на татуювання ластівки, зліва над V-подібною лінією паху. Голосно видихаючи, вона схвильовано заправляє волосся за вухо.

— Я... я піду збирати якісь речі... одяг, — каже вона задихаючись, трохи тремтячим голосом.

Те, як Фелісіті дивиться на мене, змушує замислитися: щоб вона зробила, якби я провір мокрим кінчиком члена по її вустам? Як гарно вони б виглядали з моїх глянцеvim блиском. Яким відтінком червоного спалахнули б її щоки, якби я потім злизав це з неї?

— Звичайно, пташко. Я буду прямо тут.

Хриплисть власного голосу, сповненого жагучої потреби, не мала б мене здивувати, але дивує. Пройшли роки, відколи мене торкався хтось інший. Роки, коли хтось був поруч довше, ніж я встигав позбутися їх. Навіть ті, хто благав... хто пропонував себе, викликали лише відразу. Відчай в їхніх погледах був надто знайомий, надто... нужденний. Але те саме в її очах? Та достатньо кількох рухів, щоб я луснув прямо тут і зараз!

Спостерігаючи як вона повертається до головної частини магазину, виляючи своїми ідеальними кулями дупці, я натягую сухі боксери на свою болючу ерекцію, ляскаючи резинкою трусів об тіло.

Фелісіті

Кай вибухає нехарактерно безтурботним сміхом, дивлячись на мою купу одягу у візку. Цей звук приємним теплом омиває мої понівечені нерви, і я дозволяю собі зануритися в нього. Сміюсь у відповідь і одразу червонію, помічаючи виразний рельєф його товстої ерекції під синіми джинсами.

— Ти сказав, брати все, що захочу.

— Я так і сказав, — каже він і забирає візок з моїх тремтячих рук.

— Я прихопила дещо і для тебе, — тихо додаю, покусуючи губу.
Він ловить мій погляд і посміхається:

— Дякую, крихітко.

Тягнеться до мене, підхоплює на руки і без зусиль, ніби я важу не більше м'якої іграшки, всаджує мене на вершину на диво зручної гори одягу. Обіймаючи його за плечі, я коротко вдихаю, здивована цим жестом.

— Отже, якщо дівчина один раз повітріщалася на твою цюцюрку, то вона автоматично стає крихіткою? — дуркую, відводячи погляд і молячись, щоб він не помітив, як сильно я зашарілася.

Кай зосереджено дивиться на мене своїми нефритово-зеленими очима, немов занурюючи в транс. У нього неймовірно вродливе обличчя. Скульптурне, з гострими вилицями та прямим носом. Зараз його мокре волосся здається майже чорним. Воно прилипло до чола, ніби ліани, з легкими завитками. А в тьмяному освітленні жахливого світу він нагадує ельфа, що застряг у пастці за межами майданчика «Володаря перснів».

Він прочищає горло, і чарівна сором'язливість рум'янить його високі скули.

— Тоді — Фелісіті.

— Не пташка? — заперечую, попри кусючий біль у горлі.

Він посміхається, штовхаючи візок з крамниці далі по коридору:

— Тоді пташка.

Моє серце радісно тьохкає, і я швидко відводжу погляд. Ми вступаємо на небезпечну територію. Хто знає, куди це призведе. Навряд чи в нього десь захована дружина.

Але на всяк випадок. Якщо ми... теоретично. На всяк випадок.

— Ти ж не одружений, так?

Він різко зупиняється. Я похитуюся у візку й зціплюю зуби, роблячи вигляд, що це не струснуло всі мої болючі м'язи.

— Що?

— У тебе немає маленького гарему безпорадних жінок, захованих по всьому місту? Може дружина, або ще хтось з минулого життя... ну, знаєш?

Кай здіймає брову:

— Ні дружини, ні гарему поки що немає, пташко. На справжній гарем потрібен час, щоб його збудувати.

Я ошелешено витріщаюся, доки він прикушує усмішку, знову штовхаючи візок вперед.

Кай щойно пожартував?

— Ну, якщо ти не спромігся за п'ятнадцять років, то в мене для тебе погана новина: можливо, гарем — тобі не під силу, — з абсолютно непохитним виразом заявляю я.

— Можливо, а може, тобі просто судилося стати моєю першою наложницею.

Він нарешті не стримує усмішку, і це схоже на сонце, що розганяє важкі, сірі хмари похмурої днини.

Невиправданий спалах ревнощів припікає мені в грудях. Я гордовито схрещую руки:

— Що ж, якщо мені судилося бути наложницею, тоді тобі краще знайти палац для нашого наступного дому.

Нашого наступного дому? Серйозно?

Стряхую з себе цю обмовку, доки Кай спостерігає за мною одним зі своїх пильних поглядів:

— Палаці в Халморті 2.0, на жаль, в дефіциті. — Він схиляється, проводячи великим пальцем по моїй нижній губі, ніби робив так тисячі разів. — Надто вимоглива для біженки.

Вдаю, що образилась, театралью припадаючи долонею до грудей:

— І ось так, я перейшла від наложниці до біженки.

Він зупиняється біля того, що виглядає як фуд-корт. Мій шлунок голосно гарчить у схваленні. Кай допомагає мені незграбно вибратися з візка, все ще виглядаючи як смертоносний вбивця в синіх джинсах з мачете за спиною.

— Прошу пробачення, повелителько, я не мав наміру образити свою леді, — дражниться він. — Можливо, — оглядається, — Panda Express ¹¹ спокутує провину?

Я обертаюсь так швидко, що аж сліпну:

— Та не може бути...

Він лише випростовується, зухвало схрещуючи руки на грудях.

— Може.

Ця жартівлива, нахабна версія Кая неймовірно збуджує. Однак я усіма силами намагаюся переконати себе, що це не так, та відігнати набридливе почуття до бісової матері. На щастя, гризучий голод відволікає на деякий час. Кай веде нас на кухню. Я тримаюсь за його руку, і від запахів, що вирують там, ледь не пускаю слини. Він всаджує мене на сусідню стійку та вмикає велику пласку плиту. Я мовчки спостерігаю. Все це відчувається занадто... просто. Вільно. І занадто безпечно.

Він перебігає поглядом на мої руки, споглядаючи, як я нервуючи, тріпаю зав'язки на куртці:

— Все гаразд, пташко. Ти в безпеці.

Фиркаю:

— Я щойно ледь не потонула, годинами блукаючи по залу сновидінь, Кай. Я, ні хріна, не в безпеці.

Він завмирає, насуплюється. І це анітрохи не псує його вроди, лише додає того неймовірно дратівливого шарму.

— Фелісіті, тебе не було три дні.

Голод враз забувається, а глиба жаху та недовіри провалюється в нутрощі.

— Ні...

Він кидає зібрані інгредієнти на прилавок, підходить до мене і протискується між моїми ногами. Я не можу не потягнутися до нього. Цього разу Кай не відсахується. Натомість, рухається назустріч і обіймає мене. Наші тіла сплітаються, ніби ми були створені лише одне для одного.

Впираючись чолом мені в груди, він з тремтінням видихає:

— Я блукав три дні цим богом забутим місцем, шукаючи тебе. Це були найдовші три дні в моєму житті. Чорт забирай, я думав, що так і не знайду тебе. Пробач мені за все і... пробач, що не попросив вибачення раніше.

Я просто киваю й тремтячими руками проводжу по його волоссю, намагаючись осмислити сказане:

— Присягаюся, мені здалося, що минуло лише кілька годин.

— Для тебе, напевно, так і було, — він випростовується й ніжно бере моє обличчя в долоні.

— Правило номер один: стеж за часом.

Не знаю, що мала б сказати, але, на щастя, Кай відходить, не очікуючи відповіді. Він знову повертається до приготування чогось на кшталт курки з рисом.

Торговельний центр вперше за весь цей час здається тихим і по-своєму затишним. Замість того, щоб перелякано озиратися в очікуванні небезпеки, я знаю, що нічого не станеться. Наразі ми в безпеці. Те, що вирувало біля басейну, немов витягнуло всю тріскучу напругу з повітря. Воно стало тоншим, розрідженішим, і тепер набагато легше дихається.

Кай відсторонено перевертає курячу грудку на грилі, напружено перекочуючи струнками м'язами по спині. Він десь далеко, думками занурився глибоко в себе. Я зістрибую з прилавку, силкуючись не здригатися від неприємного приземлення. Дія, яка зазвичай нічого не варта, посилає хвилю болю по стомлених кістках.

Він озирвається через плече:

— Тримайся ближче до мене.

Це наказ, але лагідний, такий, від якого тепло розливається у грудях і стискається серце.

Він вбив так багато... без сумніву. Те, як Кай розрубав примару... так просто, гладко... відпрацьовано. Спогад про це лупить мене, мов батіг, посилаючи холодні мурахи по шкірі. Тим не менш, він врятував мене. І не раз. Кай знайшов мене напівмертву та доглядав, поки я не одужала. Навіть, коли сам боявся... до жаху... він усе одно дбав про мою безпеку.

Я й гадки не маю, чим все це скінчиться.

НОРМАЛЬНІСТЬ ЦЬОГО ВСЬОГО

У мене горять щоки від зусиль, з якими штовхаю свій переповнений візок поруч із ним. Не можу не усміхнутися, згадуючи, як Кай зніяковіло наповнював його жіночими дрібницями, про які я геть забула. Цікаво, чи мій цикл зберігся, попри відсутність тут звичного поняття часу.

Вийжджаючи на вулицю по потрісканій бруківці, оглядаюся довкола. Все здається нормальним... якщо не звертати уваги на туман, що вислизає на дорогу й обривається, ніби його стримує невидима стіна. Світ очистився від застояного повітря, насиченого неспокійними вібраціями. І це тривожить. Ніби це альтер-пекло, таке ж виснажене, як і чоловік поруч зі мною.

Все через мене.

Почуття провини давить мені на груди. Я дивлюся на нього, і серце стискається. Темні кола під його очима здаються щоразу більшими з кожним важким кроком, а знемога тягне його плечі донизу. Він сутуло спирається на візок, ледве волочачи ноги. Зникли твердість і грація, впевненість і суворість.

Я переводжу погляд на свій наручний стрілковий годинник, який обрав для мене Кай.

Мені конче необхідно підтягнути навички читання аналогового годинника.

Хоч тиша між нами затишна, я не можу побороти бажання заповнити її чимось:

— А чим ти займався до мене? Ну, типу розваги і все таке?

Він мовчить, тож я продовжую:

— Кінотеатр, схоже, не найвеселіше місце для розваг.

— Правило номер п'ять: не ходи до кінотеатру. — Кай відповідає різким, грубуватим тоном, що трохи збиває мене з пантелику.

— Гаразд... тоді ніякого кінотеатру.

Він стискає щелепу, міцніше схоплюючись за ручку візка

— Вибач, що запитала, хай йому грець, — огризаюся.

Я втомилася від його холодно-гарячого лайна. І що робить Кай? Вірно, він підсилює свою холодно-гарячу хрінь.

— Полювання. Я... багато полював.

Він не уточнює, і в цьому немає потреби. Те, як Кай уникає зорового контакту, ховається за волоссям, — цього вже достатньо.

Він полював на них. На тварюк.

— Не схоже, що у тебе було багато варіантів. Тут, мабуть, неймовірно нудно на самоті.

Він просто киває, трішечки розслабляючись. Якби не шалена втома, це дратувало б мене менше.

— Що ще, окрім стрільби по мішенях? Нічне життя тут доволі паскудне. Не так вже й багато способів розслабитися.

Кай злегка усміхається.

Нарешті.

Ця однобока усмішка виглядає чарівно на його вродливому обличчі, з вустами м'якшими, ніж я очікувала. Боже, та він увесь виглядає набагато краще, ніж мав би. Коли думаю про того, хто пережив п'ятнадцять років в ізоляції, замкнений у світі, метою якого є вбивати і знущатися над тобою, то уявляю собі Тома Хенкса з фільму «Вигнанець» — тільки без Вілсона і з більшою кількістю лайна на стінах, а не замазурну модель Кельвіна Кляйна.

— Здебільшого, я просто... досліджував—

— Звучить жахливо, — перебиваю, заслуговуючи докірливий погляд.

— Вивчав, що міг: правила, безпечні зони і тому подібне.

Пирхаю:

— Безпечні зони?

— Тут є пункт прокату DVD, де досить нудно. Більшість вулиць спокійні, а випадкові будинки — безпечні, якщо їх нічого не спровокує. Урвище? Нічого особливого.

— Господи Боже, це просто божевілля. Я божеволію. Насправді, я завтра прокинуся у своїй однокімнатній квартирі, де Джош, схилившись наді мною, буде сварити мене, що я як завжди спізнююся. А потім я обов'язково піду в психлікарню. Присягаюся.

Я так захопилася своєю тирадою, що навіть не помітила, як Кай зупинився. Трохи випередивши його, я оглядаюся через плече і бачу, як він жорстко стиснув ручку візка, аж до побілілих кісточок.

— У тебе є хлопець? — Його голос настільки крижаний, що прохолода на вулиці здається квіточками в порівнянні з ним.

Мовчу. Щось токсичне пробуджує маленьку бунтарку в мені, лоскочучи збудженим передчуттям. Це нагадує, як Крістіан ревнував, мимрячи про «надто близьке спілкування» зі студентами.

Прекрасний приклад збіглої клепки, Фелісіті.

Прикушуючи посмішку, дражнюся:

— Кай, ти ревнуєш?

Я широко розплющую очі, спостерігаючи, як він, роздратовано опускає голову й рушає вперед, ховаючись за темним волоссям. На цей раз він не спирається на візок. Ні. Кай марширує цілеспрямовано, злісно, і моє серце тьохкає у відповідь на таку агресивну реакцію.

Мушу кашлянути, щоб приховати усмішку, все ще залишаючись стояти на місці. Визнаю, я вражена його зненацька власницькою поведінкою — до речі, на яку він не має ніякого права зі мною.

Він зиркає на мене через плече, і ці нефритово-зелені очі, мов кулі, стріляють у попереджувальному погляді. Ну а я слухняно штовхаю візок й отримую ще більше насупленого невдоволення, як тільки наздоганяю.

Ми під'їжджаємо до доглянутого, доволі прийняттого для такого світу будинку, і Кай вкотре доводить, що він найзадумливіша й найпохмуріша людина, яку я коли-небудь знала. Його роздратування стає таким очевидним, ніби він ось-ось лусне від перенапруги. Я вдивляюся в його обличчя, очікуючи побачити ту жахаючу маску. Однак цього разу я готова. Не закричу, не втечу. Не змушу його почуватися винним за те, що світ зробив із ним.

Кай витягає відмички та починає вовтузитися з замком. Ошелешена, я витріщаюся на нього:

— Зламаєш замки?

— Хочеш, щоб я вибив двері? — парирує він, колупаючись у ручці дверей, і через кілька секунд замок клацає.

Я закочую очі, кидаю візок перед сходами і йду повз нього, але зупиняюся, бо він перегороджує мені вхід. Насуплюючись, дивлюся на

нього, а він і не думає рухатися з місця. І бляха-муха... цей вогонь в його зелених очах — палкий, войовничий і трахніть мене який сексуальний. Ми стоїмо так деяку мить, і жоден з нас не збирається поступатися. Доки я не усміхаюся, вмикаючи всю свою чарівність на повну. Підступаюся і дивлюся на нього великими, щенячими очима. Ми так близько, що я відчуваю запах хлору від його блідої шкіри та теплий подих, що лоскоче мені щоку.

— Будь ласка, Кай, давай просто заїдемо всередину. Мені холодно, — говорю, невинно хлопаючи в'ями. Зображаю ту тужливу потребу, якою мама маніпулює татом. І це спрацьовує.

Чорт забирай, це справді, бляха, спрацьовує!

Не зводячи з мене погляду, Кай відчиняє двері й підштовхує їх, відкриваючи ширше. Я, навіть не приховуючи тріумфальну посмішку, проходжу повз нього, зухвало виляючи стегнами. Але задихаюся від різкого поштовху назад. Він обвиває мене рукою за талію й притягує до себе. Відчуваю, як рвано він дихає, стискаючи мене в обіймах.

Йому подобається коли він мені потрібен.

Коли я нужденна. Безпорадна.

Каю подобаються ті частини мене, які я завжди ненавиділа.

Яких завжди соромилася.

— Дозволь мені спочатку переконатися, що тут безпечно. Залишайся біля дверей.

Я просто киваю. Однак ігнорую його наказ і проходжу всередину, шукаючи, де можна присісти. Схрещую руки й опускаюся на білосніжний пухкий диван, який немов добвана хмаринка для моїх втомлених кісток. Підіймаю зап'ястя, перевіряючи час, і гордовито всміхаюся, бо швидко його прочитала.

Майже 15:00. Ще один день тут майже добіг кінця. Скільки вже минуло... тиждень? Боже, моя сім'я, мабуть, так налякана, а я сиджу тут і фліртую з єдиним доступним чоловіком. Добвана ідіотка, Фелісіті. Ти повинна шукати вихід.

Але якщо Кай не зміг за п'ятнадцять років, то який сенс?

Перед очима все розпливається від сліз. Важкі кроки Кая лунають все ближче. Спершу по голій підлозі, а тепер він стоїть на розкішному, кошлатому килимі, що займає більшу частину вітальні.

Я втомилася плакати, тому вдаюся до сарказму:

— Знаєш, можливо, ти б встояв перед моїми жіночими хитрощами, якби хоч трохи попрацював над гаремом.

Він зі смішком фиркає:

— Жодна з них не привернула моєї уваги.

Я втираю сльози рукавом куртки та зустрічаюся з ним поглядом. Він уважно спостерігає за мною крізь темні пасма волосся.

— А якби я не привернула твою увагу, ти б теж дав мені померти?

— Я намагався дати тобі померти в будь-якому випадку.

Відвожу погляд. Відповідь прямолінійна, і я мала б злякатись, але це не так. Мені... не страшно.

Кай важко зітхає і опускається поряд зі мною. Відкидаючись на спинку дивану, він розставляє ноги, злегка чіпляючи мене стегном. І від цього маленькі іскри збудження пробігають по всьому тілу, що, бляха, тільки ускладнює ситуацію.

— Ти так і не відповіла на моє запитання. Цей Джош, він твій хлопець?

Лукаво всміхаючись, обертаюся до нього. В мене перехоплює подих — як близько ми сидимо.

— Ти так і не відповів на моє. Ти ревнуєш? — із придихом шепочу, і судячи з того, як Кай пальцями впивається стегна, йому не легше.

Кай хоче мене, а я хочу його. Я хочу, щоб він трахнув мене. Щоб допоміг забути про той безлад, що вирує всередині мене з моменту, як прокинулася тут. Хочу відчувати щось інше, окрім відчаю та страху.

Він дивиться на мене з чистим обожнюванням, тягнеться вгору та обережно заправляє неслухняне світле волосся мені за вухо. Кінчиками пальців ковзає від хрящика до мочки й на мить зупиняється. Моє серце стискається, дихання переривається, а вії тріпочуть. Не пам'ятаю, коли востаннє чоловік торкався мене так ніжно, трепетно, та ще й з таким виразом обличчя. Ніби я була чимось цінним, особливим, а не просто діркою для траху.

У професора Форда закінчувався дворічний застій. Гидко визнавати, але, ймовірно, саме тому він так легко затягнув мене в ліжку, впіймавши першу-ліпшу жертву. Надто швидко.

Поправка — в шафу.

— Чому я маю ревнувати, пташко? — м'яко говорить Кай, пальцями ковзаючи вздовж моєї щелепи. — Ти тут зі мною. На краще

чи на гірше, але ми тут у пастці разом. Ти і я... проти всього цього. Немає до кого ревнувати, бо я — все, що у тебе є. — І спиняючись на розкритих вустах, він відтягує мою нижню губу, ледь-ледь, але це відчувається неймовірно чуттєво.

Не так просто відірватися від його доторків. Тому я прикладаю чимало зусиль, заплющуючи очі. Кай прочищає горло та встає з дивану, залишаючи по собі лише холод. Те, що і як він сказав... для нього це нормальний спосіб життя. Кай не розуміє, наскільки сказане було тривожним — постійне виживання, страх, завжди на межі.

Я так і сиджу, зі заплющеними очима, слухаючи, як він котить візки сходами ганку. Однак найгучніший звук, що зливається з навколишнім світом, — це я: швидкий вдих-видих, коли жах та збудження борються за першість.

Кай

Ненавиджу запах хлору. Та кому він взагалі може подобатися? Це те саме що й банани з арахісовим маслом. Або сморід бензину чи чорної лакриці, або ще гірше — згнилі овочі.

Старанно протираю прилавок, коли новий відвідувач прочищає горло. Я смикаю головою, і кілька крапель хлору хлопають на мою бавовняну сорочку. Похмуро дивлюся на мокрі плями — чудово, ще одна зіпсована форма. Якщо так піде й надалі, доведеться купувати нову, а це означає більше змін і жодних вихідних.

Широкоплечий чоловік стоїть по той бік снєк-бару, здіймаючись вище, навіть за мої майже два метри росту. Його погляд карих, майже чорних очей спрямований прямо на мене. Хвиля колючих мурашок проноситься тілом, а на вилицях виступає холодний піт — надто знайомі відчуття. Такі знайомі, ніби надягаєш старе пальто.

Хотілось би не знати, як це.

— Середню порцію попкорну, будь ласка.

Я відчуваю нудоту, а серце завмирає, ніт тепер проступає по спині — як завжди, коли чую цей голос. Моє тіло кричить «Бий або Біжи», напружуючись так, що старий біль у дупі стає ще більш відчутним.

— Кай! Кай, прокинься!

Я різко підвожуся. Моє тіло інстинктивно шукає загрозу. Хапаюся за перше, що потрапляє під руку, стискаю і смикаю поруч лежачу істоту. Переляканий зойк розноситься в темній кімнаті. Пазуристий монстр впирається мені в груди, і я заносу кулак. Але мене зустрічають великі злякані очі. Такі великі та такі блакитні.

Сині. Темні, мов грозові хмари. Мов глибока морська безодня.

Завмираю. Важко, напружено дихаю. Усвідомлюю, що тримаю Фелісіті за комір її нічної сорочки, скрученої у кулаці. Вона перестає вириватися і тремтячими долонями гладить мене по плечах та руках, м'яко торкаючись закам'янілих м'язів.

Вусики темряви зміяються вздовж хребта й щільно обвивають мені горло.

Минуло три дні, як ми знайшли новий будинок. Три дні, як вона в моєму просторі: її запах, її кепкування, її сексуальні, як диявольський гріх, манери, щоб вона не робила, і тіло. Тіло, що манить мене, як метелика на вогонь.

Вона твоя, Кай. Ти вирішив це того ж дня, як вона прокинулась в твоєму ліжку. Візьми її. Візьми її так, як вони брали тебе. Зроби так, щоб забути їхні дотики. Зітри їх жорстокість, Кай.

Я смикаю Фелісіті до себе. У неї перехоплює подих, і я послаблюю хват. Від різкого руху її сорочка підскакує, оголюючи підтягнутий живіт. Мій член пульсує, впираючись в її м'яке, манливе тіло, і лише тонкий матеріал моїх фланелевих штанів відділяє її від мене. За

останні три дні я дрочив більше, ніж за весь рік. Фелісіті занадто багато. Занадто багато в кожній частинці мого життя, і в мені.

Ти можеш її вбити, якщо тобі не дістає мужності взяти цю солодку пизду.

— Кай... — шепоче вона з придихом, розтуляючи ці спокусливі, пухкі вуста.

У мене течуть слинки від дикої потреби доторкнутися, спробувати, відчутти її на смак. Зі стогоном я відпускаю сорочку та приземляюсь на лікті, зціплюючи кулаки по обидві сторони її голови. Схиляюся й зариваюся обличчям у вигин її шиї, жадібно вдихаючи солодко-цитрусовий аромат.

Трахни її Кай. Ти ж хочеш цього. Візьми її силою. Це ж так просто. Вона навчиться отримувати задоволення так само як і ти. Насолоджуватися там, де й ти зміг, огидний виродку.

Я губами торкаюся впадинки біля її шиї, і з неї виривається м'який стогін, підштовхуючи мої стегна вперед. Я втискаюся, відчуваючи, як маленька волога пляма від мого збудження дразнить її голий живіт.

— Кай? — напівстогне, напіввидихає вона.

У мене болять яйця, уявляючи, як Фелісіті рухається піді мною, як корчиться від насолоди та пристрасно вигинається назустріч оргазму. Як виблискує її волога шкіра, а груди здіймаються від важкого дихання, доки я прикрашаю її тіло товстими мотузками своєї сперми.

— Кай...

— Так, пташко? — слова вириваються зі стогоном.

Візьми її.

— Ти... тобі наснився кошмар, гадаю. Я... я почула, як ти скиглив, а-а потім щось почало дертися у вікна моєї спальні. І...і я злякалася. В-вибач, я не хотіла тебе налякати. Я-я не хотіла... налякати.

Лепече вона, намагаючись приховати збудження в голосі, й вигинається назустріч мені. Така, бляха, жадана. Я штовхаюся в неї, губами подорожуючи далі, від горла до щелепи, і зупиняюся над її вустами.

— Ммммм... — єдина відповідь, яку даю, перш ніж провести язиком по її нижній губі.

Я хрипло стогну, немов вона — найп'янкіший нектар, який коли-небудь куштував. Фелісіті розплющує важкі повіки, зустрічаючись зі

мною одурманеним поглядом, і я змушую себе відірватися від неї, доки не стало надто пізно. Відсахаюся в бік й прикриваю очі долонею. Вона схоплюється з ліжка, збираючись бігти, але я встигаю схопити її за сорочку.

Якщо вона піде, це буде як скрізний удар у груди, залишаючи по собі лише біль та кров. Паніка, що поглинала, знову повертається.

— Вибач... що знову налякав тебе, — шепочу, боячись, що якщо говоритиму голосніше, вона втече. Що жагуча хрипота в голосі розкриє мерзенну природу моїх думок.

Фелісіті виривається з хватки, і моє серце стискається від сорому, занурюючись у холодну ненависть. Але вона повертається в ліжку, і воно знову наповнюється теплом й блаженно тріпоче.

— Все гаразд. Немає нічого страшного в тому, що ти злякався.

Насуплююся:

— Я не злякався.

Вона тихо сміється, потираючи очі:

— Ти можеш бути мужнім, але все одно злякатися, Кай. Особливо тут.

Я важко ковтаю:

— Те, що тут, мене не лякає, пташко. Сни — ось де набагато гірше.

Вона лише киває. Потім підводиться, розправляє переплутані ковдри й хапає фіолетовий, неймовірно пухнастий плед, який залишає по собі дратівливі ворсинки по всьому будинку. Пам'ятаю, як широко вона усміхнулася, побачивши його в торговому центрі, і сказала, що вдома в неї точно такий, тільки з рожевого золота. Я хочу знати про неї все, навіть найнезначні дрібниці. Від кольору її кухні до того, де вона тримає гребінець, або чи є в неї улюблена подушка і чи перевертає вона її на прохолодну сторону посеред ночі, як і я.

Насуплено, але з радістю, споглядаю, як вона підштовхує мене, наказуючи посунутися. І я слухаюся.

Я готовий на все заради неї.

Майже на все — насміхається темрява.

Ігноруючи глузливе поколювання в хребті, зосереджуюся на Фелісіті, яка так мило закутується в ковдру, доки кошлате чудовисько не поглине її маленьке тільце. Я не взмозі відірватися, як вона незграбно залазить на високе ліжка, вмощуючись поруч.

Це неймовірно чарівно.

— Що ти робиш?

— Залишаюся. Просто постарайся не накидатися на мене наступного разу.

— Але те, що сталося потім, було таким веселим.

— Солодких снів, Кай.

— Воістину, солодких снів, пташеня, — дражнюся, поправляючи свій все ще твердий член, а потім ковдру, намагаючись висмикнути її з-під неї та купи подушок, які Фелісіті накидала між нами як бар'єр. Зазнавши невдачі у боротьбі за простирадло, здаюся, як тільки вона починає сонно бурчати. І вперше за довгий час, я засинаю з посмішкою на вустах.

ПРИХОВАНІ РЕЧІ

Фелісіті

Тепла вода з крану хлюпає об край чашки в моїх руках, розбризкуючись по стійці. Втуплюючись в раковину, роблю вигляд, що не помічаю Кая. Що від його присутності в мене не спалахує шкіра, як тільки він входить в кімнату. Особливо останні два дні... Після того випадку в спальні, напруга в будинку, який став моєю в'язницею, відчутно поглинула все. Повітря немов потріскувало колючою енергією, щойно ми опинялися у полі зору одне одного.

— Ти робиш безлад, — бурмоче Кай, схиляючись наді мною, щоб вимкнути воду. Його мокре волосся лоскоче мені скроню. Прохолодна крапля зривається й повільно стікає по щоці, — і це відчувається як довбана лава. У мене перехоплює подих. Прикусуючи нижню губу, я втискаюся у стійку, намагаючись відсторонитися від його мускусного, чистого запаху, що ніби проникає мені прямо під шкіру.

— Ти знову вриваєшся в мій особистий простір, — відповідаю, боже, сподіваюся, з більшою впевненістю, ніж відчуваю.

Не думаю, що існує правило «не трахатися з приятелем по виживанню». Але, бляха, воно обов'язково має бути.

— Схоже на те, але я приніс подарунок, — відповідає він.

Збентежена, я озираюся через плече. Нахмурююся, бачачи, як Кай знову ховається за волоссям. Він відступає, тягнучись до задньої кишені, та дістає згорнутий аркуш паперу, схожий на той, що зі зошита. Простягає мені.

— Ти написав мені приятельську поему-виживання?

Він стискає щелепу, виразно напружуючи жили:

— Я не твій приятель, пташко.

Його палкий погляд кризь темну завісу волосся ледь не підпалює мені шкіру. Я замовкаю. Та глузлива відповідь, що крутилась на язиці, провалюється глибоко в горло.

Не збагну, чому мені так хочеться дразнити його. Я завжди була ганчіркою. Не завжди покірною, але все ж... У моїй родині друкувати та підколювати було те саме, що сказати «я люблю тебе». Я могла облити когось лайном так само легко, як і віддати все, що маю, першому ж ліпшому чоловіку, який проявив хоч трохи уваги.

Може, це світ? Щось тут змінило мене. Показало, що страхи в реальному світі — дурня в порівнянні з цим жахом. Не думаю, що тепер мене налякає конфронтація з нахабною жіночкою в Starbucks чи повернення не того замовлення в кафетерії.

Це все ніщо проти монстрів та упирів, які постійно хочуть вбити тебе.

Я покусую губу, розгортаючи зістарений аркуш паперу. Видно, як від часу та сотні разів проглядання краї пожовтіли й зім'ялися. У грудях розливається м'яке тепло, а на вустах з'являється посмішка, щойно я бачу його незграбний почерк.

Правила виживання Кая

- 1.) стеж за часом
(час тут поводитья дивно)
  - 2.) Не довіряй нікому і нічому
    - 3.) ніщо не залишається мертвим, тож продовжуй рухатися
(використовуй урвище для сховку)
  - 4.) ніколи не залишайся в залі снівдіннь довше, ніж на півгодини.
  - 5.) не ходи до кінотеатру
  - 6.) Не впізнавай тіла у воді
  - 7.) ніколи не приймай ванну
  - 8.) ніколи не влаштовуйтеся надто зручно
- 9.) це все брехня**
- 10.) не їж жуйки
  - 11.) повертайся до 3:00
  - 12.) ~~не бійся лі~~

ПРОДОВЖЕННЯ: ПРИХОВАНІ РЕЧІ

Завершую читати, і непрохані сльози набігають на очі. Принаймні, плакса в мені не піддається цьому світу, незалежно від того, як довго я тут пробуду.

Складаючи аркуш якомога дбайливіше, швидко кліпаю, щоб стримати сльози. Хоча Кай вже давно до них звик.

— Папір дуже затертий, як давно він у тебе?

— З самого початку. Ну майже, десь через кілька місяців, або, може, рік. Як тільки перестав дутися та взявся вивчати це місце. До того, як почав стежити за часом. П'ятнадцять років — це лише моє найкраще припущення, — Кай говорить це так спокійно, ніби розказує погоду.

— Дякую, — м'яко кажу і дарую йому теплу усмішку.

Кай відповідає такою ж щирою усмішкою, і в мене у животі здіймається рій метеликів. А коли він ще й сором'язливо облизує губи, — я прикипаю до місця, зачарована рум'янцем, що розливається по його вилицях. Здається, він також кивнув, але я не впевнена, якщо чесно, бо не можу відірвати погляду від його вуст. Хочу, щоб вони були на моїй шії, як кілька ночей тому. Хочу, щоб він знову поцілував мою розпалену шкіру, щоб зубами ніжно пошкрябав чутливу місцину.

— Надягай пальто, ми виходимо.

— Ні. Дякую. Мені і тут добре.

Кай бурчить, долонею потираючи обличчя:

— Пташко, ти вже декілька днів хандрити по дому, тобі потрібно вийти.

— Я не хандрила.

— Ну, тоді все одно одягайся.

Він кидає виклик, зиркаючи на мене, а я стискаю кулаки і... стегна.

Я не збираюся вештатись по цій пекельній дірі... ніколи, особливо, коли в мене клятві місячні.

— Ні, Кай, я нікуди не піду, — вперто витріщаюся на нього, намагаючись ігнорувати ці дурні, бляха, м'які вуста.

Ну, намагаюся, так точно.

Він підступається на крок вперед, а я відступаю на крок назад й спираюся на раковину. Напруга між нами, здається, фізично іскриться.

— Ти можеш піти добровільно, або я можу винести тебе. Обирай. У будь-якому разі, я йду, а ти поруч зі мною, — спокійним, низьким голосом говорить Кай.

Ох.

Ох.

Ох, Боже, це, бляха, так гаряче.

Він схиляє голову набік і вичікувально здіймає брову, не зводячи з мене погляду. Відчуття, ніби я п'янію. Жар розливається до низу живота й ліниво стискає мені м'язи.

На деякий час між нами зависає мовчання, підживлюючи тріскучу напругу. І ось, Кай посміхається, розтягуючи ці манливі вуста в хижій, сповненій всіх диявольських обіцянок, посмішці. Не встигаю й моргнути, як він вже на мені. Крутить на місці, заводить мені руки за спину, та схиляє над раковиною так, що кінчики волосся мокнуть, торкаючись дна.

У міцній хватці він утримує мене за потилицю:

— Чому дражнишся, пташко? Якби ти тільки знала хоча б половину того, що коїться в моїй голові, оооо... ти б не посміла. Ти б була гарною дівчинкою. Ти слухалась би мене і все, що я тобі говорю, коли попереджаю про небезпеку. Перестала б залазити до мене в ліжко посеред ночі, коли тобі страшно, і тиснутися своєю ідеальною, бісовою дупою до мого члена, доки я намагаюся заснути.

У мене перехоплює подих, і сама того не розуміючи, я намагаюся притиснутися до нього так, у чому він щойно мене звинуватив.

Боже, я горю, ніби відкрите полум'я.

Щоночі, як би не укутувалася, я прокидаюся від відчуття, як його кам'яна ерекція тицяє мені в спину. Стогони з ванної кімнати, коли він думає, що я сплю. А те, як Кай поглянув на мене, коли я відкинула простирадло і мокра пляма, ніби кричущий доказ моїх фантазій, красувалася на ліжку... Додайте сюди мій шокований вираз, бо згадала, як пестила свій клітор уві сні.

— Я не заслуговую на таку тендітну, таку нужденну істоту, як ти, маленька пташко, але ти все одно потрапила в мій світ. Ти — ще одне знуцання темряви, яка чіпляється за мене, як проклята п'явка, висмоктуючи мій розум. Але ти, мабуть, найкраща кара з усіх. Ти — моя відповідальність. Хтось, про кого я можу дбати. Кому я потрібен таким, який є.

На мить жар між стегнами вщухає, а від низького рокоту та злоби в його голосі я здригаюся. За останній тиждень одне стало болісно очевидним: якою б жалюгідною, нужденною та безпорадною я не була... я прагну стати сильнішою для нього. Але Кай любить мене такою. У нього є невблаганна *потреба* захищати мене. Виглядати сильним переді мною. Мені хочеться втішити його, так як він завжди втішає мене. Заперечити кожне його слово. Але все це застрягає на кінчику язика, зриваючись у жалюгідне, нужденне скиглення, щойно він пальцями переминає мій сосок.

— Невже в тебе немає хоч краплі інстинкту самозбереження, Фелісіті? Бігаєш тут, ридаєш та слізно благаєш забрати тебе. Я був щасливий тут один. Це було все, про що я коли-небудь мріяв. Я не чекав, не просив тебе з'являтися тут, але будь я проклятий, якщо відпущу тебе зараз, якщо дозволю тобі вислизнути з поля мого зору.

Він продовжує дразнити мій сосок, злегка стискає, і це остаточно руйнує ті вбогі залишки самоконтролю, що ще трималися. Стогін — єдина моя відповідь на всі його одночасно прекрасні та жахливі слова.

Кай пестить мене так вміло, немов орудує глиною — ніжно й впевнено грає з моїм тілом, підводячи до межі. Його дотики змушують мене тремтіти від збудження. Кожен його поцілунок — блаженне знуцання для моєї чутливої шкіри, а пальці, що перекочують і тягнуть набухлі соски остаточно перетворюють мене на піддатливе місиво.

Це зовсім не схоже на ту агресію, до якої я звикла. На всі ті знуцальні та болісні поштовхи, безжальні хапання. Я відчуваю як пульсує мій клітор, як стискається піхва у відчайдушному бажанні зачепитися за щось, за що завгодно, тільки б зняти тягучу напругу.

Боже, я майже готова вибухнути, а він ледь торкнувся мене.

— Ти хочеш кінчити, пташко? — насміхається Кай.

Я штовхаюся в його кам'яну ерекцію, і темний сміх розливається по світлій кухні.

Те, що він так само збуджений лише сильніше підштовхує мене до межі.

— Мені це потрібно, Кай. Будь ласка — шепочу, заливаючись гарячим рум'янцем від збудження, збентеження та задоволення.

Дні, проведені в бродінні по натягнутій лінії, боротьбі за збереження суто платонічних стосунків з буквально останнім чоловіком на землі — *у цій версії, так точно* — все це котиться під три чорти.

— Тобі це подобається? Коли я торкаюсь тебе тут? — запитує Кай, чуттєво ковзаючи рукою по моєму животу.

Він підіймає мене вгору й притягує до себе. Я обхоплюю його руками за шию, пальцями зариваючись в волосся. Він спускається до застібки на моїх джинсах, і я похитую стегнами в очікуванні жаданого дотику, що відправить мене за край. Клітор пульсує, коліна тремтять, а перед очима згущається п'яний туман, дурманячи розум. Я відчуваю себе м'яким, нужденним місивом в його сильних руках.

Він пальцями занурюється під стрічку моїх трусиків, і я хапаю його за волосся, з панікою скиглячи:

— На зовні. Тільки зовні.

Він низько гарчить, вібруючи всім тілом:

— Ти бісова помилка, пташеня.

Слова жалять, але я все одно тягнуся до його обличчя, відчайдушно прагнучи доторкнутися до нього. Відчути його. Я уявляю, як він пронизує мене своїм членом, ковзає між моїми вологими складками, забираючи з собою укус образи.

— Ти все зруйнуєш, — продовжує він, але все, на чому я можу зосередитися це ліниві погладжування по моїй прикритій щілині.

— Срань господня, ти наскрізь промокла — шепоче він мені в шию.

— Дай мені кінчити, Кай. Будь ласка

— Ти будеш добре поводитися? Навчишся слухатися?

Я голосно стогну, погойдуючись на його ерекції. Він пальцем торкається мого клітора.

Ніжно, ледь-ледь.

Один раз.

Два.

Три.

— Ти залишишся зі мною? Дозволиш мені захистити тебе, Фелісіті? Я знаю, ти думаєш що зможеш піти, що знайдеш вихід, але це не так. Я. Ніколи. Тебе. Не відпущу.

— Кай, мені боляче, будь ласка. — Задихаюся, в голові паморочиться, а в очах темніє.

Боже, ще трохи, і я вибухну.

— Скажи, що залишишся зі мною.

Ще один дотик.

Бляха, я близько.

Я пальцями тягнуся до його обличчя, настільки поглинута відчуттями, що майже не помічаю, як воно змінилося: там, де колись була гладенька шкіра, тепер рубці та грубі зморшки. Серце на мить завмирає, а страх студить розпалену кров.

Те, що я бачила в торговому центрі...

Хочу обернутися, але Кай випереджає — штовхає мене вперед, і я руками впираюся в раковину, щоб утриматися. Він нарешті, стискає мій клітор, і я вибухаю, мов зірка, з тисячами яскравих барв перед очима. Голосно стогну його ім'я, як молитву, й гойдаюся на його руці, пірнаючи у хвилі оргазму, що проривається крізь мене вібраціями.

— Чорт, Фелісіті — стогне Кай, перекидаючи мене за край.

Тільки, дякуючи тому, що спираюся на раковину, я ще якимось можу втриматися: ноги тремтять, коліна підкошуються, а перед очима все ще танцюють різнокольорові плями. Він дав те мені, що було потрібно.

Те, про що я благала його.

Він прибирає руку та йде геть, і п'яний туман пристрасті не просто розвіюється — він зникає, як по клацанню пальців. Залишаючи лише холод і тишу. А я, застаюся на місці. Вгамовую своє важке дихання, втуплюючись у стік.

Що ти, в біса, таке, Кай?

Кай не розмовляв зі мною з самого ранку, після «інциденту» на кухні. Я слідую поруч із ним, стримуючи бажання взяти його за руку. Заспокоїти. Мені коштувало чималих зусиль залишатися незворушною та мовчати, коли, хвилин через двадцять, він повернувся на кухню, вже у переодягнених джинсах, і жбурнув моє пальто прямо на стіл, ледь не збивши склянку з водою.

Обережно, щоб не привертати уваги, я торкаюся кишені, де лежать його правила. Опускаю голову й намагаюся не дивитися вперед. Однак все одно помічаю фігури потвор та інших істот, вигляд яких виходить за межі моєї уяви. Вони проводжають нас голодними поглядами, немов спостерігають за парадом стиглих плодів, готових до збору. Обабіч дороги повно примар. Немає правила: ігноруй потвор, але мені воно й не потрібно. Кай поправляє мачете на спині, доки ми йдемо далі. Що б не спустошило світ після торгового центру, воно вже давно зникло. Повітря знову важке та заряджене. Гнітюче. Світ вичікує.

Ніяк не второпаю, нащо він вирішив вийти. Вдома є все необхідне: запаси їжі, які все одно поповнюються з перезавантаженням, пральна машина та навіть сушарка. Там безпечно. Майже комфортно, якщо не зважати на те, що пробуджується вночі. Скелетні тіні на стінах. Раптові стукотіння вдень. Я на власному досвіді дізналася, що телевізор показує тільки ті місця, де ти був, і що робив, — під дивним кутом, з близького ракурсу. Я спостерігала за собою, як сиджу... вступившись в простір у фальшивій версії ігрових автоматів дядька Джея протягом двох годин, доки Кай не висмикнув шнур з розетки. Відтоді він вимикає його щоранку.

Я піднімаю голову, і переді мною постає кінотеатр Халмонт, що височіє на тлі густого туману. Мене одразу нудить. Тягнусь до Кая, щоб взяти за руку, але він відсажується. Біль образи стискає мені серце, а сльози моментально навертаються на очі. Роздратування та приниження здаються безглуздими почуттями зараз, але я все одно їх відчуваю.

Хапаюся за його куртку, як раптом з кінотеатру виходить високий чоловік. Кай завмирає, а в мене перехоплює подих.

Дивлюся на Кая, благаючи, щоб він нарешті звернув на мене увагу, але його погляд прикутий до чоловіка, що стоїть перед великими, облупленими дверима.

— Він справжній? — шепочу я, сльози котяться по щоках, а на вилицях виступає холодний піт.

— Продовжуй рухатися, — огризається Кай, голосом сповненим люті.

Він підштовхує мене вперед і з хрускотом розминає шию, а його очі зтягуються чорною плівкою, перетворюючись на дві бездонні діри.

Я починаю відставати. Кай хапає мене за руку і стискає так сильно, що я впевнена — завтра будуть синці. Дивлюся вниз і помічаю, що кісточки моїх пальців збиті до крові, немов після бійки. Озираюся і перелякано скиглю, бачачи, що тепер чоловік стоїть ближче, вже на дорозі. Його обличчя таке ж розмите, як і в примар з торгового центру, тільки у нього чіткіше. Рис не видно, лише обриси.

Щойно тишу довкола розриває глибокий голос, у мене пітніють долоні.

— Середню порцію попкорну, будь ласка.

Ні, це не просто голос. Це низьке, могильне відлуння гарчання.

Я вже готуюся бігти, як Кай сильніше стискає мою руку:

— Не. Біжи. Ми майже на місці, — попереджає.

— Гей, хлопче, я тебе звідкись знаю? — чоловік знову говорить, підходячи ближче.

Кай різко зупиняється і відпускає мене.

Я, придушуючи ридання, навіпамацьки хапаюся за його куртку.

— Ні. — Голос Кая — це вібруюча, стримана лють під маскою байдужості, ніби слова вириваються проти його волі.

Попри відстань, я відчуваю гаряче дихання того чоловіка на своїй шії. Знову озираюся, намагаючись краще роздивитися його.

— Хммм, ні, я точно тебе знаю. Я ніколи не забуваю обличчя, — він жваво сміється, і гучне відлуння сміху разноситься в повітрі, пробиваючи до мурах.

— Не переймайся, рано чи пізно я згадаю. А поки що, можна мені попкорн? Не хочу, щоб родина чекала. — І з цими словами, він розчиняється.

Кай жодного разу не озирнувся.

Я не можу перестати плакати. Серце болісно стискається. Щось дивне проймає мене. Щось, що не належить мені. Ніби хтось сторонній оселяється в моїх почуттях. Звичайно, я до усрачки

налякана, але це... це щось інше. Дика, неконтрольована паніка, яка приковує мене до місця, і мені... боляче...

Там. Внизу.

Кай хапає мене за руку і смикає вперед, а я кричу. Кричу від болю, від чужих, пронизливих почуттів. Страждань. Як з тією бідолашною жінкою, я знову відчула щось, що не було моїм. Сльози котяться градом, нижня губа тремтить, доки крізь мене проноситься вихор болючих емоцій.

Цей світ знущається з Кая частіше, ніж з мене. Коли він засмутився у торговельному центрі, світ відреагував. Те, що він сказав примарі, здавалося таким... знайомим, ніби він вже говорив це раніше.

Я дивлюся на нього, і мій пульс пришвидшується. Його груди важко здіймаються, погляд прикутий до дороги, але його обличчя... спотворилося. Воно стало тією жахливою версією самого себе. Мене кидає в холодний піт, а серце ніби готове вирватися з грудей, щойно ці бездонні, чорні очі дивляться прямо на мене. Я буквально відчуваю провину та сором, які зжирають його зсередини. Це так знайомо.

Те саме, я відчувала кожного разу, виходячи з кабінету професора Форда після усіх тих брудних разів. Щоразу, як йшла коридором прикриваючи светром залишки сперми на животі.

Його почуття — це все, що змушує мене не відводити погляд від нього, нагадуючи собі, що це Кай. Чоловік, який завжди був добрий до мене, допоміг мені... врятував.

Тягнуся до кишені й пальцями обводжу потерті краї охайно складеного папірця. Ось та людина, з якою я зараз у пастці, а не те, що дивиться на мене зараз зверху вниз.

Це не Кай. Цікаво, він знає про це?

Звертаюся до нього, і мій голос зривається, навіть попри зусилля залишатися стійкою:

— Все гаразд, Кай, — запевняю його, ніжно погладжуючи по руці.
— Тут тільки ми.

І те, що обабіч.

Я швидко кліпаю, проганяючи сльози, і ці змучені, але не менш вродливі зелені очі повертаються, — він повертається, — підтверджуючи мої найгірші страхи й одночасно сповнюючи

неочікуваним полегшенням. Кай знає того чоловіка. Він знає про все, що тут коїться.

Я тремтяче вдихаю, вислизаю з його хватки та переплітаю наші пальці, стискаючи до болю.

*Це не про мене. Це не мій кошмар. Я в пасці чужих страждань.
Його.*

НОВИЙ ПОГЛЯД

Зайти до магазину прокату DVD — це як ступити в капсулу часу. Я ледь не втратила дар мови, побачивши величезний відділ з VNS-касетами¹². Пам'ятаю, як перемотувала ці штуки, щоб мама не сварилася наступного разу, коли вкотре змушувала мене дивитися «Земля до початку часів» чи «Лабіринт». Це були її улюблені фільми, які вона вмикала, щоб я не плуталась у неї під ногами. Фільми хороші, але їй вони подобалися більше, ніж мені.

— Ми пройшли весь цей шлях, щоб подивитися DVD? — запитую, перебираючи пальцями ряди запилених фільмів.

Відділ жахів оминаю, з очевидних причин.

— Це єдина цифрова розвага, яка не показує тебе самого. Я помітив, як останніми днями ти нудьгувала, тому подумав, що це може тобі сподобатися.

Прикушую губу, відчуваючи, як рум'янець зігріває мені щоки. Холодний і розбитий Кай покійно відходить, пропускаючи трохи емоцій крізь свою крижану мантію. Я вдячна, що бачу його таким, і за те, що він відволікає мене.

— Дякую.

Але хай мене чорти заберуть, якщо я дозволю йому так легко вислизнути.

Хто доводить дівчину до оргазму на кухні, говорить їй такі речі, а потім просто... валить? Мудак. Ось хто.

Логікою розумію, що керуватися почуттями в такому пекельному місці — це повний ідіотизм. Урок, який я засвоювала неодноразово. Але коли є буквально одна людина, що заповнює твої дні, — це важко. Особливо, коли ця людина — Кай. Він хоче мене, його тягне до мене. Кай прагне наблизитися, *володіти* мною. Але щоразу, як підходить достатньо близько, його ніби щось стримує. Якщо це кошмар Кая...

якщо він тут головний герой, то зблизитися з ним — єдиний шанс вирватися звідси.

Ти бісова помилка, пташеня.

Ти все зруйнуєш.

Зараз його слова жалять гостріше, ніж тоді, коли він пестив мій клітор. Я червонію, немов розпечений на грилі помідор, згадуючи його дотики. З якою легкістю він розпалив мене, як вправно та нещадно довів до краю.

Кай правий, я — помилка. Я справді руйную все, у що б не вляпалася. У мене найнебажаніший талант з усіх можливих — ускладнювати будь-яку ситуацію. Але й він нічим не кращий. Як і цей світ — Кай такий же скалічений та складний. Вони як одне ціле.

Без сумніву, все стане набагато гірше, коли я виберуся звідси й залишу його одного.

— Знайшов щось, що тобі сподобалося? — запитую з відвертим холодом у голосі.

Правило з довідника професора Форда: миттєво вмикай режим байдужості, полишаючи іншого в холодному зніяковінні — те, що завжди ставило мене на коліна перед ним.

Частина мене почувається паршиво через спробу маніпулювати ним. Однак, він ще той брехун. Він приховує правду і маніпулює моїми дурними, безвольними емоціями.

Не час бути ганчіркою, Фелісіті.

— Так.

Підіймаю голову й зустрічаю його насторожений погляд нефритово-зелених очей, що уважно стежать за мною. Одночасно з цим він п'ятірнею зачісує волосся, дозволяючи пасмам впасти на обличчя, ніби моя присутність його дратує.

Насилу відвертаюся й навмання хапаю фільми з полиці. Секція для дітей — те, що потрібно. Це, очевидно, найбезпечніший вибір.

— Фелісіті?

— Га?

— Сьогодні вранці... це не повинно повторюватися. Я захопився, пробач. Не хочу, щоб подібні речі ставали між нами. Тримати голову холодною в цьому світі це... першочергово. Не варто все ускладнювати.

Відмова боляче ранить. Хоч я і бачу, що йому не легше. Кай не хоче того, про що говорить, але все одно — відмова є відмова.

— Згодна. Не хотілося б, щоб на мою дупу знову накидувався Веном.

Він здригається, і я почуваюся ідіоткою.

— Не думав, що ти фанатка Marvel.

— Ну, в мене слабкість до поганців, але ми ж тільки що домовилися притримати її при собі¹³.

Він сміється, а я прикушую щоку зсередини в безнадійній спробі приховати усмішку.

Я злюсь на тебе. Ти не повинен викликати в мене посмішку, мудак.

Я прочищаю горло, знову надягаючи на себе маску байдужості. Кай підходить ближче, минаючи полиці, що більше не слугують бар'єром між нами, і забирає у мене з рук стопку фільмів, підібраних навмання. Я швидко даю драла в інший кут відеопрокату, доки він складає касети в рюкзак, який змусив мене сьогодні взяти. У його рюкзаку речі набагато важливіші за фільми.

У мене течуть слинки, щойно помічаю заставлені закусками полиці. Хапаю пакетик «Funyuns» і зупиняюся перед завішеною шторами кімнатою. Відділ занурений в глибині крамниці, тому похмуре денне світло з панорамних вітрин не потрапляє сюди. Якусь мить вагаюся — з мене вдосталь жахить і в фільмах, і в світі, — втім, цікавість перемагає.

Минаючи затишні крісла-мішки та коробчастий маленький телевізор на підлозі, підходжу до задньої стіни. На полицях з журналами одна за одною стоять різнокольорові лавові лампи. Насуплююся, зосереджено намагаючись все розгледіти. Знайшовши шнурок, щоб увімкнути світло, смикаю і здивовано зойкаю, коли разом із підвісною лампою оживає й телевізор.

Завмираю. Я поглядом прикипаю до пишногрудої блондинки, яка втиснувшись обличчям у шкіряну кушетку, хниче, стегнами рухаючись на зустріч такої ж розкішної, вогняно-рудої жінки. Вона смокче її набряклий клітор та пальцями трахає налиту піхву, голосно стогнучи. Хвиля легкого поколювання проноситься у мене між ніг, розливаючись у слизьке тепло. Порно грає так голосно, що я й не зчуваюся, як Кай входить у кімнату. Недбало спершись на стіну біля маленького

телевізора, він стоїть ніби чогось вичікує. Відтінок ревностів у його погляді не проходить повз мене. Я заливаюся спекотним рум'янцем, від щік аж по шиї. Бляха, та в мене відчуття, що я розчервонілася від п'ят до маківки, і дякувати Богу, що тьмяне освітлення хоч трохи приховує моє зніяковіння.

— Я-я бачу, що ці п'ятнадцять р-років, ти не дуже й то нудьгував, — запинаюся, незграбно відступаю й озираюся довкола.

Шокована, я оглядаю кімнату й усвідомлюю, що стою посеред того, що сміливо можна назвати лігвом дрочки. Полиці вздовж стін заповнені порнофільмами, а стелаж під лавовими лампами наполовину забитий журналами. Вродливі оголені жінки... і чоловіки красуються на обкладинках «Playboy» і «Playgirl», та інших різноманітних порновидань.

Кай всміхається:

— Я не так часто бавився, як ти могла б подумати.

Я переводжу погляд до жінок на екрані. Вони притискаються одна до одної, і тепер блондинка зверху. Вона жадібно смокче сосок рудої, дивлячись на неї своїми блакитними очима з такою жагою, що я відчуваю це у себе між ніг, пульсуючим збудженням.

Загубившись у фільмі, стою мов вкопана, ледь усвідомлюючи, як промовляю запитання до Кая: «Чому?». І як за командою, одна з жінок дико верещить. Я теж починаю кричати, але наші крики далекі від задоволення. У кімнату вривається кремезний чоловік, широкими агресивними кроками наближаючись до жінок, і з розмаху встромлює довге лезо прямо в груди рудої. Все, що відбувається далі — кривава бійня найзбоченішого калібру. Він дістає свій член, розмазує кров і починає безумно дрочити над закривавленими трупами.

Здригаючись, відвертаюся. Мене зараз знудить.

Кай схиляється й ліниво вимикає телевізор:

— Стрибучі жахіття.

Приголомшена, я витріщаюся на нього, а потім вибухаю абсолютно безглуздим істеричним сміхом:

— Цей світ повний відстій.

Він ехидно всміхається, киваючи на знак згоди.

Я витираю сльози з очей, — чи то від сміху, чи то від реального плачу, — та, все ще шокована, роздивляюся інші DVD, відсортовані за

жанрами.

— Вони всі такі?

Він усміхається. Підходить ближче і лагідно заправляє мені волосся за вухо, пропускаючи пасма крізь пальці:

— На жаль. Я здався після двадцять п'ятої спроби.

Згадуючи, що все ще злюсь, відмахуюся від нього й дивлюся убік на підлогу:

— Давай просто повернемось додому.

Я буквально кожною клітинкою відчуваю, як Кай усміхається, поки стою тут, варячись у гніві:

— Чому ти радієш?

Він лише хитає головою, приховуючи усмішку, що в нього, до речі, ніяк не виходить:

— Пішли додому.

Дім.

Я назвала це місце домом.

****

Дорога назад така ж незатишна, як і до відеопрокату, однак вже без моторошних пригод — до моменту, коли все не змінюється. Тротуар під ногами зтягується вуаллю ночі, похмуре денне світло стрімко згасає, перетворюючись в суцільну темряву. Я опиняюся на занедбаній, глухій вулиці в світлі тьмяних ліхтарів вздовж дороги, де вже була з Каєм та нещасною жінкою. Посеред вулиці стоїть той самий старий, облуплений білий будинок. За вікнами, завішаними ковдрами, у світлі ламп безладно переміщаються тіні людей. Я шумно видихаю, частково від страху, частково з роздратування. Налітає сильний порив вітру. Він люто куйовдить мені волосся прямо в обличчя та неприродно обдуває, немов підштовхує до будинку. Спотикаючись, рушаю вперед. Я навіть не озираюся в пошуках Кая, бо розумію, що його тут немає.

Але він близько, я відчуваю це.

Він як маяк, якщо це можна так описати.

Кай як джерело найчистішої, найтемнішої форми енергії. Чим довше я з ним, тим частіше помічаю темні міазми, що клубочаться в

димці довкола нього та на предметах, яких він торкається, спотворюючи простір, мов сонячний міраж у пустелі.

За останні два тижні дещо суттєво змінилось — я прив'язалася до монстра, що взяв мене під своє крило. Кай навчив мене правилам цього світу, був добрим та терплячим. Навіть у моменти холоду не відвертався і залишався надзвичайно чуйним. Він став чимось, що одночасно лякає і захоплює мене.

Примарні ланцюги, що тягнули мене до будинку, рвуться. Я зупиняюся, але відступаю назад. Те, що там, всередині, не для мене. Розвертаюся і кричу в незворушну темряву, як опиняюся прямо на ганку. Зсередини доносяться сердиті голоси. Дуже багато голосів. Однак серед цього гомону чується один голосок, що, немов відлунюючи в самому серці, змушує мене потягнутися до іржавої ручки дверей, попри всі сигнальні сирени у голові, які волають спинитися та забиратися геть.

Важко зітхаю. Я не маю права бачити те, що всередині, але що, як це виведе мене звідси? Не маю права. Знаю, втім все одно повертаю ручку.

Відчиняю двері і мене вражає їдкий запах поту та застоюної сечі. Сморід настільки різкий, що очі сльозяться. Одразу помічаю маленьку темноволосу жінку в короткому пеньюарі, з-під якого виглядає спідня білизна. Вона мляво спирається на стіну в коридорі, а поруч ще одна — лежить на підлозі, здається, непритомна. Та, що стоїть, повільно сповзає донизу по обшарпаних, пожовклих шпалерах. Її очі заковчуються далеко назад, а рука туго перев'язана червоним джгутом.

Проходжу всередину, і прямо переді мною вигулькують двоє чоловіків та йдуть повз. Я затуляю рота долонею, приглушуючи крик. Вони чисто вдягнені, як для цього занедбаного будинку, і надто чепурні, ніби чужинці серед притону. Той, що попереду, минає жінку та кидає пачку купюр на журнальний столик, а його друг, поправляючи бейсболку, слідує за ним. Жінка, тихо схлипуючи, піднімається навкарачки. З порожніми, заплаканими очима повзе за грошима, зішкрібає їх і завалюється на диван. Вперше я помічаю інших напівживих, обдовбаних людей, розкиданих по вітальні та кухні. В повітрі висить важка, гнітюча атмосфера, ніби кожна молекула тут отруєна й хвора. З кімнати в кінці коридору навпроти долинає тихий

стогін. На мить мені здається, що чоловіки скористаються її наркотичним сп'янінням, але відразу в їхніх поглядах швидко відганяє цю огидну думку. Вони розмовляють між собою, і навіть бровою не ведуть на мою присутність. Я наслідуюся пройти далі, переступаючи через купи сміття та розкидані речі. Навіть не хочу уявляти, по чому доводиться йти.

Вони мене не бачать.

Наближаюся до жінки. Зі заплющеними очима вона лежить нерухомо, і повільно, розмірено дихає крізь рот. Липкий шар поту виблискує на її блідій, змарнілій шкірі в світлі яскравих розжарювальних ламп. Тремтячими кінчиками пальців я обережно зсуваю її темне скуйовджене волосся з обличчя і бачу, що це та сама жінка, яка була з дитям тієї ночі. Нова хвиля тривоги проноситься крізь мене. Де той маленький згорток, якого вона так відчайдушно намагалася втримати? Жінка розплющує свої зелені очі. Я відсахуюся.

Дитина тут?

Швидко відступаю. Оглядаюся навколо і ногою зачіпаю низький журнальний столик. Зі зойком, я падаю на дупу. Не на підлогу. На щось м'яке, горбисте і... бридке. Намагаюся відштовхнутися, але нога застряє в чомусь... О боже. Я кричу. О Боже, о боже, кричу... знову й знову, намагаючись вибратися з купи тіл, що якогось хріна опинилися піді мною!

— Святий Боже! Бляха! Пиздець! Якого хріна!?

Мій ранішній сніданок стрімко летить до горла, і я блюю, дивлячись на криваву бійню довкола. Трупів так багато. Вони звалені одне на одного, підіймаючись суцільною, хаотичною купою по стіні. Чоловіки в цей час, безтурботно, взагалі нічого не помічаючи, ступають по горі тіл. Я допускаюся величезної, бляха, помилки, придивляючись до трупів. Ці люди... Вони... Це їх тіла, тих, хто був у цьому будинку — усіх цих чоловіків та жінок. Але серед них так багато тіл однієї й тієї ж жінки, що була на дивані. І так багато довбані крові! Мене знову рве. Я намагаюся піднятися. Рукою підслизаюся на кривавій масі й лечу обличчям прямо в труп.

Мені потрібно йти. Забиратися звідси. Негайно валити!

Я верещу до болю в горлі, як — все зникає. І я жорстко приземляюся в купу сміття та брудного одягу. Мене всю трясє. Не

задумуючись, схоплююся і рвусь до виходу. Хапаюся за ручку, як тоненький, настирливий голосок зупиняє мене. Такий маленький і такий знайомий.

І він наляканий. Дуже наляканий.

Кай. Я відчуваю це серцем. Обертаюся, і в мене кров стигне. Один із чоловіків притуляється до стіни в кінці коридору, а поруч інший ривком відчиняє розхитані двері. Те, який хижий у нього погляд, штовхає мене рухатися знову. Тепер з іншою метою — я повинна дістатися до Кая раніше за нього. Він входить у кімнату і грюкає за собою дверима. Я розганяюся і починаю панічно бігти. Підлога піді мною здіймається, груди мертвих тіл виринають назовні, а кров хлюпоче, розбрискуючись по стінах. Це не спиняє мене. Я цілеспрямовано рухаюся вперед, тільки б дістатися швидше.

Кай.

Проштовхуючись повз непритомну білявку, очікую, що чоловік біля дверей, зупинить мене, однак він не зупиняє. Стоїть, ніби чогось вичікує, а в очах така... потреба, що мене знову нудить. Здрігаюся, затуляю рота долонями й ковтаю блювоту назад.

— Будь ласка, мені боляче, — шепоче крихітка Кай.

Я смикаю двері, кричу, гупаю по тонкій деревині, як тепла рука закриває мені очі й відтягує назад. Я намагаюся вирватися з захвату. Борюся, кричу, розмахую руками та ногами, аж поки до мене не долітає знайомий запах мила та хвої. Сморід будинку здається вже не таким гидким.

— Кай? — скімлю я.

— Я тут, пташко.

— Відпусти! — ридаю. — Кай, ми повинні допомогти йому!

Борюся, намагаюся вирватися, допоки спертий, їдкий сморід будинку не розчиняється в прохолодному нічному повітрі.

— Будь ласка. — Ридаю ще сильніше. — Будь ласка, я мушу допомогти йому.

Кай зупиняється. Мовчить. А коли говорить, в його голосі стільки емоцій, що пробирає аж до кісток:

— Йому вже не допомогти.

Я ламаюся. Розбиваюся на тисячі дрібних уламків.

Кай відводить погляд, міцно обіймає мене і вибачається. Я ридаю, притискаюся до нього, а він продовжує вибачатися.

Він, бляха, вибачається, і я ридаю ще сильніше.

Не за себе. Не за свій переляк, страх чи адреналін, що розганяє кров. Навіть не через ту криваву бійню, яку бачила. Ні. Я ридаю за нього. За Кая. За тим маленьким Каєм, що опинився у пастці темної кімнати з чоловіком та обдовбаною матір'ю на дивані. І за цим Каєм, що міцно стискає мене в тремтячих обіймах.

Трохи заспокоївшись, я насилу відриваюся від нього і дивлюся на дорогу. Ми на тій самій вулиці, окутаній туманом. Будинку вже немає, і я відчуваю, як шматочок мого серця залишився там, разом з ним.

— Кай, мені так шкода.

— Шшшш, — заспокійливо шепоче Кай, притягуючи мене в обійми. — Мені не потрібна твоя жалість. Я заслужив своє місце тут.

Я прочищаю горло і дивлюся на цю жахаючу маску, що поглинула його вродливе обличчя. І мені не страшно. Я не відсахуюся, не боюся. Мені боляче. Скорботно. Почуття такі сильні, як ще ніколи не відчувала.

— Ти не заслужив цього, Кай. Як ти можеш таке говорити?

— Тихше, пташко. Ходімо додому.

— Кай, будь ласка, поговори зі мною. Я чула тебе в тій кімнаті, та жінка, ти її знаєш...

— ДОСИТЬ! — кричить він, і я замовкаю, на очі навертаються сльози.

Він важко дихає, пригортаючи мене до себе, аж до болю, а я лише киваю, зариваючись обличчям йому в груди. Даю зрозуміти, що я тут, що не покину його. Якщо зможу вибратися з цього місця, заберу його з собою. Я врятую Кая.

Раніше я не розуміла, не усвідомлювала...

Кай потрібен мені так само, як і я йому. Можливо, навіть більше.

Боже, якщо я буду найсильнішою ланкою в ланцюзі — нам гаплик.

Пережите в тому кошмарному місці залишається зі мною аж до самого дому. Сморід немов в'ївся під шкіру, а страшні спогади настирливо прокручуються в голові. Кай допомагає мені зняти рюкзак. Я піднімаюся на сходи, сідаю на сходинку і втомлено підгібаю коліна до себе. Спираючись на перила, спостерігаю за ним.

Його очі знову зелені. Він береться розбирати рюкзак, механічно виймаючи речі: диснейвські фільми й ті, що обрав він, закуски, про які я забула, захопившись порно-жахами, та інші дрібниці.

Він смикає головою й дивиться в нікуди прямо перед собою. З хрускотом розминає шию та бурмоче собі під ніс:

— Отримав те, що хотів... огидний виродку. Тепер вона ненавидить мене. Нікчема. Я змусив її плакати... ти... не міг просто залишити мене в спокої? Хоч раз дозволити мені бути щасливим.

Я опускаю погляд на свій топ і нервово тріпаю поділ, доки Кай розмовляє сам із собою грубим, рипучим голосом. Його очі знову затягнула чорна вуаль.

— Щасливим? Ти тут не для щастя. Ти тут, бо заслужив це. Ти скоїв—

Кай обертається, і я лякаючись, ахаю. Він сердито дивиться на мене; тепер чорнота в його очах повільно розчиняється:

— Припини витріщатися.

Киваю, ковтаючи сльози. Повільно підводжуся та прямую нагору. Відчуваю його пильний погляд ще довго, навіть коли зникаю на сходах. Витираючи долонею ніс, я чимдуж крокую до вбиральні, проминаючи всі сімейні фотографії в коридорі.

Гаряча вода та непомірна кількість його мила ледве змивають зі шкіри будь-який натяк на сморід того будинку. Сподіваюся, Кай не проти, що я знову користуюся його речами. Хоча досі він мовчав. Визираю з відчиненої душевої і похмуро дивлюся на свою брудну білизну. Цікаво, чи варто повертатися до торговельного центру за новою? Я, як останній довбень, нахапалася купити футболку, не попідкувавшись про найнеобхідніше. Ну еге ж, а як інакше, коли в голові постійно крутився його член. Насуплюююся ще дужче, роздивляючись криваву пляму від місячних. Я не тільки зіпсувала трусики через погано закріплений тампон, так ще й усе просочилося на легінси. Зі стогоном повертаюсь під струмінь, підставляючи обличчя воді. Сподіваюся, це допоможе хоч трохи змити зніяковіння.

Я забула перевірити час. Як довго я взагалі була в тому будинку? Це не могло бути довше декількох годин. Так? Ми вийшли зранку, а повернулись далеко за північ.

Мій живіт голосно бурчить.

— Так, я голодна, я зрозуміла.

— Я зробив тобі сендв...

Я верещу, підсковжуюся на підлозі й лечу вниз, збиваючи всю косметику. Кай вбігає, нахиляється і обережно обшупує мене, шукаючи забиття. Футболка, в яку він одягнений, миттю просякає водою, а в очах бринить явне занепокоєння.

— Трясця, Фелісіті, ти в порядку?

Я просто киваю, прикриваючись. Він допомагає мені піднятися, однією рукою підтримуючи за талію, а іншою ніжно відводить моє забите зап'ястя в сторону. Тепер Кай дивиться на мене інакше; промінчик пристрасного жару розпікає його погляд, і він не поспішає мене відпускати.

Я відштовхуюся від нього і вказую на рушник. Однак він уважно розглядає мене, не пропускаючи жодної деталі мого розчервонілого тіла. Боже, якщо поглядом можна проковтнути, то Кай саме це зараз і робить. Він безсоромно витріщається на мою кицьку, а потім на груди.

— Земля викликає Кая, подай мені довбаний рушник, — зриваюся, вимикаю воду й дивлюся куди завгодно, тільки не на нього.

Кай неохоче відводить погляд. Я заливаюся ще більшим пекучим рум'янцем, коли він дивиться на рушник, що лежить на закритому сидінні унітаза.

Прямо над моїми забрудненими в місячні трусиками, що чинно валяються на підлозі, розкритими у всій своїй красі.

Якби поблизу був досить великий камінь, я б залюбки заповзла прямо під нього, сховалася б і більше ніколи-ніколи не вилізала. Навіть якби той горів. Він кидає на них погляд і тягнеться за рушником. Навіть якщо його це турбує, він ніяк цього не показує, лише невдоволено хмуриться, коли я загортаюся в рушник, подалі від сторонніх поглядів.

— Ти не можеш так просто вдиратися в чужу ванну кімнату, Кай, особливо коли хтось у душі. Як і п'ятнадцять років тому існують кордони та особистий простір, ти ж пам'ятаєш? — бурчу.

Виходжу з кабінки й намагаюся якомога невимушено ногою відкинути спідню білизну.

Це не виходить невимушено.

Кай проводить рукою по волоссю й дивиться на свій очевидний стояк у штанях. Я задихаюся, роззявляючи рота, а він, засоромившись, швидко відводить погляд.

— Кай, що ти хотів?

Він знизує плечима, ховаючись за волоссям:

— Не знаю, просто хотів зайти сюди. Я приготував тобі сендвіч із арахісовим маслом і желе, подвійним желе, — бурмоче він, незграбно переступаючи з ноги на ногу, так, як мене завжди розчулює. Так, як люблю, і я ще не говорила йому про це.

Він не хотів залишатися наодинці. Ти ідіотка Фелісіті. Звісно ж, не хотів.

— Нічого страшного, просто постукай наступного разу, або—

— Чорт, Фелісіті, ти в порядку? — він підскакує, бере мене за руку і всаджує на унітаз.

Хмурюся. Не розумію, адже нічого суттєвого не забилося, хіба що... Я шоковано витріщаюся на килимок, помічаючи краплі крові. Одразу відтягую рушник подалі між ніг, прикриваючись, а Кай знову обшупує мене, шукаючи травми. Приниження вривається в мене як товарний потяг на швидкості руху світла.

О, боже, будь ласка, вбийте мене, бляха-муха, зараз же.

Я відштовхуюся від нього, ховаючи обличчя в долонях:

— Я в порядку. Ти можеш, будь ласка, залишити мене? Я через хвилинку вийду. — На очі знову навертаються сльози. Боже, який сором.

Кай мовчить. Минає час. Я чекаю. Як відчуваю край губки для душі з внутрішньої сторони ноги.

Схоплюючись із сидіння, верещу:

— Кай!

Він і бровою не веде, продовжуючи з особливою турботою витирати цівку крові, що витекла з мене, потягнувшись вниз до стопи. Я намагаюся відштовхнути його, відчуваючи вселенське збентеження. Однак це не заважає моєму серцю калатати мов божевільне, а тілу збуджуватися від його дотиків.

— Кай, кордони, будь ласка! Я вийду через декілька секунд!

Я ошелешено витріщаюся, як він закочує очі з виразом «ну добре», та підводиться на ноги. І на додачу Кай посилює мій і так непомірний

сором, забираючи брудну білизну та килимок з ванни, перш ніж обережно зачинити за собою двері. Я голосно стогну. Всідаюся на сидіння унітазу й хапаюся за палаючі щоки. Сиджу зарум'янена від сорому, але на всю усміхаюся цією дурнувато-щасливою усмішкою.

ЛЮДИ, ЯКІ НАМ ПОТРІБНІ

Вечір минав у мовчанні. Ми тихо вмостилися перед коробчастим телевізором, з тарілками макаронів із сиром, і занурилися в таку ж мовчазну вечерю під старий диснейвський мультфільм «Аладдін». Я безцеремонно відкушувала величезні шматки сендвіча з арахісовим маслом та желе, який їла майже щовечора цього тижня, і лише наполовину усвідомлювала мультяшну історію кохання, що розгорталася переді мною. З дитинства не дивилась його на маленькому старому екрані, що не зрівняти з сучасними пласкими дисплеями, до яких звикла.

Фелісіті, 6 років

Я здригаюся, коли миска вилітає з рук і попкорн розсипається по підлозі вітальні. Перед очима все моментально розпливається від сліз — старший брат Джоша, Зак, перестрибнувши через спинку дивану, штовхнув мене. Я намагаюся прикинутися невидимкою, молячись, щоб хтось з батьків Джоша скоріше зайшов у кімнату. Їхні голоси долинають з кухні, де мама Джоша, Керрі, готує йому перекус. Мені страшно навіть вдихнути. Я дивлюся на екран, де Аладдін допомагає Жасмін піднятися на летючий килим, з усіх сил ігноруючи хулігана та його друзів, які сидять поруч.

Вони знущаються з мене, бо я багато плачу. Тато каже, що я просто маленька дівчинка, і це нормально — засмучуватися. А мама говорить, що я поведжуся як велика плакса і що вже час подорослішати. Я стараюся. Справді. Вона називає мене легкою мішенню. Я не зовсім розумію, що це означає, але це дуже образливо.

— Ой, малятко зараз заплаче? — насміхається Зак, і його друзі гигочуть, а я мовчки благаю сльози зупинитися. Примушую себе тримати очі відкритими навіть попри неприємне поколювання.

Картинка чарівної поїздки на килимі розпливається у каламутні плями. Все-таки не витримуючи, я кліпаю, випускаючи сльози на волю.

— Я ж говорив вам, що вона постійно рюмсає. Не розумію, нащо брат з нею тусується.

Я шморгаю, витираючи сльози рукавом светра.

— Краще прибери цей безлад, плаксо, а то мама нагримає на тебе. І може, навіть нажаліється твоїй мамі, щоб тебе заперли в кімнаті.

У кімнаті? Я надто доросла для цього. Вона ж не зробить цього, правда? Я ніколи раніше не чула, щоб Керрі кричала. Я ненавмисно розсипала. Зак штовхнув мене.

— Я нічого такого не робила, — шепочу.

Зак штовхає мене ліктем, і моє серце стискається, викликаючи дивні, болючі відчуття.

— Краще не кажи цього лайна, бо я зроблю так, що мама з татом більше не дозволять тобі приходити до нас.

Зак вилаявся. Не можна лаятися вдома, або деінде, навіть якщо дядько Джей говорить, що це нормально.

Не припиняючи плакати, сповзаю додолу та починаю збирати попкорн. Скидаю його назад у миску і стараюся не морщитися від собачої шерсті в зернах. Прибираю, хоча це не моя провина. Це не мій безлад. Але, мабуть, так легше — просто щоб нікого не насварили. Я мовчки послухаюся, і Зак забереться геть.

— Що сталося? — здригаюся від голосу Джоша й збираю зернятка швидше.

Плачу сильніше, тихо заливаючись сльозами та соплями, доки Зак із друзями гичуть.

— Зак, досить бути такою дупою! — кричить Джош.

Я рвучко підіймаю голову, шоковано завмерши на підлозі.

Джош лається.

— Джошуа, перепрошую? — Його мама виринає з кухні, сердито дивлячись на нього, але потім переводить погляд на мене і трохи пом'якшується.

— Вибачте, місіс Керрі, я не хотіла, — шморгаю й зіщулююся, готуючись до покарання. До гніву.

Вона хмуриться і суворо зиркає на Зака, що сидить на дивані.

— Це повна хрінь! Мамо, ти ж знаєш, що Фелісіті цього б не зробила! — кричить Джош, гнівно кидаючи печиво на журнальний столик. — Зак завжди до неї чіпляється!

Вона піднімає руку, мовчки наказуючи заспокоїтися. У мене так гупає серце, що аж у вухах шумить.

— Джошуа, не лайся, інакше будеш покараний. Захарі, а ти під домашнім арештом. Скажи своїм друзям допобачення і я подзвоню їхнім мамам. Час додому, хлопці, — вона плескає в долоні, підганяючи їх.

Зак та його друзі стогнуть, підіймаючись з дивану, й роздратовано зиркають на нас із Джошем, від чого я плачу ще сильніше.

Джош із Керрі допомагають зібрати попкорн, а потім вона міцно обіймає мене. Тут так приємно, крім Зака, звичайно. Вони справді дуже милі. Щасливі. Вони не сваряться весь час і не кричать. Не так, як мої батьки.

Керрі зачісує мені волосся за вушко:

— Я принесу тобі новий попкорн і серветки. Вибач, Фелісіті.

Посміхаюся їй та киваю, але не відчуваю ні втіхи, ні радості, просто знаю, що повинна це зробити.

Мамі це завжди подобається, навіть якщо я відчуваю лише порожнечу. Тато говорить, що це називається — умиротворення.

Ми сідаємо на диван, і Джош пригощає мене коржиком свого печива Огео — він уже зішкріб крем зубами, бо начинка огидна. Я беру його, витираючи сльози.

— Плакати — це нормально. А Зак — просто дупа.

Я голосно шикаю на нього:

— Тихо! Через тебе у нас будуть неприємності.

Він тихенько сміється, повертаючись до екрану. Я рада, що Джош мій найкращий друг. Навіть якщо його брат — дупа.

Виринаючи з гірко-солодких спогадів, я дивлюся на Кая. Вечеря давно охолола, стоїть неторкнута, а сам він незворушно втупився в куток кімнати. Я розгублено потираю долонями стегна. Що мені робити? Як впоратися з його мінливими настроями та дивакуватою поведінкою? Відчуваю, що йому потрібен хтось... щось, щоб заземлити його. Вирвати з місця, куди він постійно тікає. Кай шукав мене. І зараз, навіть відчуваючи неймовірну втому, я не хочу полишати його одного.

Кай і оком не кліпнув, коли я, зібравши тарілки, кинула їх брудними в раковину. Все одно перезавантаження подбає про це. У мене немає потреби в прибиранні без необхідності, як у нього. Але тепер, знаючи те, що знаю, це багато чого пояснює. Дуже багато.

Все це має сенс.

За кілька тижнів... годин я стала більш чуйна до нього.

Я все менше й менше згадую про дім. Всі мої думки поглинуті ним. Чого він хоче? Що йому подобається, а що ні? Про що зараз думає? Я хочу знати: він, такий як і я — нещасна ланка в переплетінні божевільних подій, які не піддаються поясненню, чи в ньому щось більше?

Як тільки вихор питань набирає обертів, я швидко його розганяю. Каю зараз точно не до гри «тисяча питань». Йому потрібна я. Він хоче мене, а... я хочу його.

Я хоч його дотиків. Свободи. Спокій та безпеку, що він дарував. Збудження. Піднесення. Сп'яніння. Чи здатна я зробити це? Покинути його? Порушу ще одну свою обітницю? Я не була сильною, не постояла за себе тієї ночі. А тепер... якщо це моє майбутнє, не думаю, що зможу залишити його з цим наодинці.

Хитаю головою. Не розумію, коли все настільки змінилося? Якщо взагалі змінилося. Коли Кай став більше, ніж просто приятель по виживанню... людиною, з якою я застрягла у цьому світі? Чоловіком, що став важливим для мене? Він лякає мене, але не так, як Крістіан, чи навіть Зак. Ні. Він лякає мене, тому що Кай в чомусь... слабший за мене. Я ніколи не зустрічала когось подібного. Такого сильного і такого... зломленого.

*І ніхто й ніколи не змушував мене почуватися такою сильною.
Неначе все в моїх руках.*

Кай небезпечний. Без сумнівів. Але він знову й знову доводить, що я йому теж *важлива*. Хтось потребує мене так, як я завжди потребувала інших.

Не даючи собі шансу передумати, я підвожуся на ноги й сідаю поруч із ним. Мій пульс невблаганно прискорюється. Кай не реагує на мене, лише ховається за волоссям. Тремтячою рукою я тягнуся до нього, щоб зсунути пасма. Він уважно стежить за кожним моїм рухом, а потім грубо хапає мене за зап'ястя. Здрігаюся, подих перехоплює, і ми завмираємо. В його очах — війна розплавлених емоцій і нефритового хаосу. Я так хочу, щоб він усміхнувся. Я б навіть прийняла його гнів. Все, що завгодно, тільки не ця... безпорадність і спустошення

Прикушуючи нижню губу, я прислухаюся до калатання свого серця, до вітру, що струшує ззовні шибки, та розкату грому, що пробивається електричним миготінням крізь щільно завішені штори. Нерішуче схиляюся ближче і лагідно притуляюся щокою до його руки, яка тримає мене в полоні. Даю зрозуміти, що все гаразд.

Що цього разу я не боюся. Я хочу сказати йому це, але слів так і не знаходжу.

— Маленька пташко...

Я рухаюся вперед і притискаюся губами до його вуст, відбираючи вибачення, які він приготував. Йому не має за що вибачатися, особливо за це. Зі стогоном, він відпускає мою руку, пальцями заривається у волосся і відтягує мене від поцілунку:

— Я сказав тобі ні, — його голос звучить стримано.

— Чому? — мій голос дивує своєю нужденністю.

Жага настільки промовиста, як і тепло, що хлинуло у мене між ніг, і жар, що охоплює низ живота. Відчуття спалахують диким вогнем, обпікаючи глибоко всередині мене.

— Ніжні пташки не трахаються з монстрами, ось чому, — гарчить він з вібрацією в грудях, і я, відчуваючи це від кінчиків пальців до маківки. Притискаюся до нього сильніше й нужденно схлипаю.

Я хочу довести йому, як сильно він помиляється, що я зовсім не тендітна квіточка, яку потрібно плекати. А він не монстр, яким його

змалював світ. Хочу показати це більше, ніж зробити наступний подих.

Я знову тягнуся до нього і пальцями зариваюся у волосся, бажаючи мати силу стерти його біль, змусити зникнути все. Весь страх та страждання, що бачу в його очах.

— Я трахалась з монстром, — лагідно гладжу його по щоці. — Ти, Кай, не монстр.

Він кидається й притискає мене до дивану, а я зі стогоном обхоплюю його ногами за стегна, зваливши журнальний столик з напоями.

— Ти нічого не знаєш про мене, пташко.

Киваю й зрушую стегнами, втискаючись піхвою в нього, і у мене перехоплює подих, відчуваючи його кам'яну ерекцію.

— Можливо, ні, — задихаючись говорю, — але мені й не потрібно знати. Це не робить тебе—

Кай затуляє мені рота долонею, змушуючи замовкнути. Шокована, я витріщаюся на нього, доки він нависає наді мною, промовляючи крізь зуби:

— Не говори того, чого не розумієш. Ти й гадки не маєш, що я накоїв. Як принижував себе за п'ятдесят добаних баксів, Фелісіті. Ти не знаєш, як це, чорт забирай, ненавидіти своє тіло, бо їм воно, бляха, *подобалося*.

Моє збудження згасає, поступаючись місцем сльозам. Я лагідно накриваю його руку своєю та ніжно стискаю її.

— Знаєш, де я був тієї ночі, коли все змінилося? — їдко, з гірким болем сміється він, спотворюючи сміх, що я так любила. — Я гуляв з друзями після комендантської години¹⁴. Як чортів ідіот, я прокрався в той проклятий кінотеатр на фільм для дорослих, а коли повернувся додому, моя мама в одній, довбаній, нічній сорочці тинялася вулицями з трупом моєї новонародженої сестри на руках. Все, що я міг, це лише з жахом спостерігати, а коли приїхали копи і заарештували її, я продовжував тупо витріщатися. Вони намагалися відібрати мертве немовля, і коли їм вдалося... Ханна впала, бо мене не було поруч. Я намагався, я так швидко намагався дістатися до неї, підхопити її, але копи впіймали мене раніше. І вона впала на дорогу, як якийсь шмат сміття, викинутий з вікна.

Він глибоко, тремтяче вдихає:

— Я втомився слухати її плач, Фелісіті! Я просто... просто хотів трохи спокою, і все. Мама хвилювалася за мене. Чекала мене, як будь-яка хороша мати. Вона заснула, сидючи з Ханною на руках у тому довбаному кріслі. Вони назвали це СРДС¹⁵,. Сказали, що ніхто не винен. Я не розумів, що це, бляха, означає! — він знесилено зітхає. — Але розумів, що після цього... все зміниться. Вона більше не була хорошою матір'ю, і я заслужив на все, що сталося далі. Я вбивця. Я вбив її, Ханну, і повинен був вбити тебе. Моє місце тут, серед цих потвор, Фелісіті, ти повинна вже, бляха, розплющити очі! Досить бути такою чортовою ідіоткою! — Кай зривається на крик.

Я відсмикую його руку й притискаю до своїх грудей. Сльози котяться градом, і я й не намагаюся зупинити їх. Це безглуздо. І розумію, що вони йому нічим не допоможуть.

Боже мій, Кай...

Він притискається чолом до мого:

— Я не знаю, як правильно торкатися тебе. Я дозволяв їм трахати себе, коли мені щось було потрібно від них, а якщо не дозволяв, то вони... просто брали...

— Кай, ти був дитиною...

Він кривиться, неначе від болю, і ніжно витирає мені сльози:

— Після цього, я став повією для тих самих чоловіків, яким мама дозволяла гвалтувати мене. Я винен у тому, що вона підсіла на те лайно. Я винен, що її розум зламався, коли вона прокинулася з мертвою дитиною на руках. Найменше, що я міг зробити, це тримати її під кайфом і... спокійною. Я оплачував рахунки, тільки щоб вона могла просто... бути. Щоб не думала про Ханну, і про мене.

Зітхаючи, він підіймається, виплутуючись з моїх ніг, та відходить:

— Я ніколи не хотів, щоб ти бачила той будинок, ніколи не хотів, щоб ти знала, наскільки я огидний.

Схоплюючись на ноги, що аж в голові паморочиться, заперечую:

— Ти не огидний, Кай! Ти, бляха, жертва!

Він киває:

— Може, колись і був, але то було дуже давно. Я хочу того, на що не заслуговую. Я чую... — Він зажмурюється й трясє головою. — Я закінчив говорити про це. Йди спати.

— Ні.

— Фелісіті, не зараз, — попереджає він з гарчанням.

Однак я не здаюся. Підступаюся на крок і тягнуся до його обличчя, як він відштовхує мою руку, що аж темні пасма розвіюються. Ображено охаючи, я зупиняюся і дивлюся, як він стискає й розтискає кулаки, стримуючись.

— Кай, я не хочу залишати тебе одного.

— Я був один п'ятнадцять років, ще одна хвилина мене не вб'є, — огризається він, вперто дивлячись мені у вічі. Вихор, що був війною, тепер став вибухом емоцій нефритового хаосу.

— Але я хочу тебе. Я, бляха, хочу допомогти тобі!

Все завмирає. Ми мовчки витріщаємося одне на одного, доки я гнівно не стискаю кулаки й не зриваюся з місця. Проходжу повз нього і тупочу сходами, немов ображена дитина. Відмова боляче обпікає, але не більше ніж поразка, яку відчуваю, полишаючи Кая там одного. Знову. Я втекла, як завжди, коли все стало занадто складним.

Я хочу, щоб він мені довіряв, обійняв та поцілував. Я хочу, щоб він стер страх. Звільнив мене від кайданів відчаю, так само, як я хочу зробити це для нього. Якщо зможу... Та хоча б спробувати, бляхамуха! Мені потрібна бодай крихта нормальності, хоча б на мить. На чортову секунду, навіть якщо вона промайне мов спалах! Звичайно, я розумію, наскільки це безглуздо, ми в довбаній грі-симуляторі жахів без кнопки вимкнення. Тут немає ніякої нормальності. Я бісова ідіотка, що вирішила відкинути те кляте правило про платонічні стосунки. Вічно створюю безлад, за що б не взялася.

Нічого так одкровення, еге ж? Як була ідіоткою, так і залишилася. Раптова зміна обставин на це ніяк не вплинула.

Я з розмаху захоплюю двері, і те, як гримить рама, чудово підкреслює моє розчарування. Не на нього. На себе. За те, що ніколи не знаю, чого хочу, і рідко роблю правильні речі в правильний час. Особливо, коли все виявляється таким очевидним, щойно оглядаюся назад. Боже, потрібно було просто залишити його в спокої. Та ні, я ж обов'язково мала вляпатися у власне лайно, інакше ніяк.

Гнівно скидаю одяг, здригаючись від болю в стегні та зап'ясті. І решти болячок. З особливим полегшенням, зітхаю, позбуваючись бюстгальтера, який замалий мені на один розмір. Так, я тупо хватала все підряд, поспішаючи, бо в голові у мене крутився голий Кай, і як

вже не важко здогадатися — я хотіла скоріше звалити з тої клятої фабрики жаху.

Двері з гуркотом розчахуються. Я верещу, прикриваючи голі цицьки долонями.

Нащо? Без поняття.

Шокована, витріщаюся на розколоту раму, де двері розхристано звисають з петель, а потім на розлюченого Кая, який тяжко пихтить серед уламків. Нахабно всміхаючись, він повільно підступає. В його погляді стільки диявольського блиску, що я миттю тремчу від збудження.

З удаваною сміливістю, я відпускаю груди й схрещую руки:

— Двері були незамкнені, козел.

Відступаю на крок назад, а він мовчки слідує на крок вперед, мов справжній хижак.

— Кай?

— Ти, бляха, хочеш, допомогти мені, так?

Я відкриваю рот, щоб щось сказати, але закриваю його. Не знаю, що відповісти, і чи взагалі варто.

— Моя маленька пташка гадає, що її чарівна піхва може стерти роки мук?

— Н-н-ні

— Н-н-ні, — передражнює він, а я витріщаюся, мов загнана в кут миша.

— Ти хоч уявляєш, як сильно я тебе хочу, Фелісіті? Мій член, бляха, розриває від болю тільки від однієї думки, як я прослизнув би між твоїми гладкими складками. З моменту, як поклав тебе в своє ліжко напівмертвою, я тільки про це й думаю. Ти б хотіла мене, якби знала, *що вони* сказали мені *зробити* з тобою?

Я відчуваю, як щоки заливає гарячий рум'янець. Опускаю руки й невпевнено підступаю ближче:

— Я хочу, щоб ти трахнув мене. Дуже сильно. Мені начхати на все це, Кай. — Слова звучать плаксиво, але я надто збуджена, щоб перейматися цим.

Мені потрібно це. *Він мені потрібен.*

Кай стогне і кидається на мене. Занурюється пальцями у волосся і відхиляє мені голову назад, впиваючись гарячими вустами в мою шию.

Доказ його слів тисне мені в стегно, і я скиглю, обіймаючи його за широкі плечі.

— Ти така м'яка, — він кусає мене. — Така до біса м'яка, і я зроблю тобі боляче. — Кусає сильніше.

Я очікую болю, а відчуваю лише насолоду, п'янку тягучу млість. Стогну, притягуючи його ближче. Ще ближче. Щоб він не зміг передумати. Не зміг піти.

— Я зламаю тебе, пташко.

Я ахаю, коли він проводить язиком по шиї й стискає одну з моїх грудей, чуттєво розминає ніжну плоть та приділяє увагу напруженому соску. Стогну, і нова хвиля жару розливається у мене між ніг.

— Я вже зломлена.

Якби я була менш збуджена, чесність цих невимовлених слів боляче вразила б мене, але зараз я не відчуваю нічого, окрім нестримного бажання до нього.

Кай ричить, прикушує мене за підборіддя, ковзає до моїх вуст і впивається в палкому поцілунку, а я жадібно відповідаю, сплітаючись язиками. Наш поцілунок неконтрольований, пристрасний, голодний. Ми зливаємося в переплетінні потреби та відчайдушного бажання, якого я до цього ніколи не відчувала.

Хочу більшого.

Він штовхає мене, і я з зойком, завалююся на ліжку, — я навіть не помітила, як він підвів нас до нього — перевертає мене навкарачки і зловісно хихикає:

— Ні, ти ще не зломлена. Не мною... але, якщо ти, бляха, наполягаєш...

Новий вид паніки, щось середнє між збентеженням та вселенським соромом, приглушує первісну гостроту мого збудження, щойно Кай підчіпляє пальцями край моїх трусиків.

Скрикуючи, викручуюся, щоб схопити його за зап'ястя:

— Зачекай!

Однак він і не думає зупинитися. Знітившись, я зариваюся обличчям у подушку, уявляючи, як Кай витріщається на нитку від мого тампону.

— Бляха, ти прекрасна, Фелісіті — хрипко говорить Кай. Торкається мого клітора й низько стогне.

Я скиглю:

— Я забула що у мене місячні. Пробач.

Він ніжно цілує мене в плече, притискаючись своєю кам'яною ерекцією до моєї пульсуючої піхви:

— Як мене зіпсує *ще* трохи крові на руках? — шепоче, дразливо лизнувши моє вухо, і присягаюся, що ледь не вмираю на місці.

Я тихо скиглю, і стогін зривається з моїх вуст, коли він обережно виймає тампон й відкидає його в сторону. Він пальцями пестить мій клітор, одночасно роздягаючись, а я розгойдуюся на його руці, прагнути більшого. Жадаю щоб він заповнив мене.

— Трахни мене, Кай. — Стогну.

— Оооо, я так і зроблю.

Він притискає мене до простирадла, які ще пахнуть ним з тих ночей, коли мені було страшно спати самій, і з натиском проводить голівкою члена по моїй щілині, покриваючись соками. Я задихаюся від шаленого збудження. Тіло палає, в голові паморочиться. Метал його пірсингу підсилює відчуття, і жар приливає з новою хвилею. Він ліниво занурюється, ковзаючи вперед-назад, і пальцями перебігає мені по хребту.

— Ти така гарна, така нужденна і така відкрита для мене.

Я стогну:

— Будь ласка.

— Маленька пташка хоче, щоб її трахнув її монстр? Їй це так потрібно, що вона готова благодати його.

Мій монстр.

— Так, мені це потрібно. Ти потрібен мені.

Кай занурює головку свого члена і неквапом входить. Я зминаю простирадло в кулаки й звиваюся, відчуваючи, як він розтягує мене. Його пірсинг зачіпає такі місця, про які я навіть і не здогадувалася. Він проштовхується глибше, рукою обхоплює мене спереду й пальцями пестить мій пульсуючим бутонем. Його гаряче дихання обпікає мені шию. Я відчуваю як зростає тиск. Кай майстерно маніпулює моїм тілом, і все довкола, здається, вібрує від чуттєвої насолоди. Він повторює процес, прослизаючи все далі й далі, поки я не перетворююся на розм'якле м'ясо в його руках. З кожним поштовхом він дразнить мій клітор, і кульмінація стрімко наростає.

Я відштовхуюся назад, намагаючись насадитися на його член, і стогін, що виривається з нього, підбадьорює мене рухатися ще. Він хапає мене за горло і тягне вгору. У мене перехоплює подих від підступаючої паніки, доки Кай не впирається жарким поцілунком, покусуючи мої вуста.

— Така, бляха, нужденна, така, бляха, прекрасна. — Гарчить він і входить на всю довжину.

Раптовий вибух оргазму розриває мене зсередини. Я голосно стогну, злітаючи на хвилях екстазу, й ледь не тану в його обіймах. Іншою рукою він перекочує, стискає, тягне мої чутливі соски, доводячи насолоду до піку. Однак, не даючи мені часу перевести дух, він починає розгойдуватися. Його пірсинг потрапляє у такі місця, що викликають блаженні сльози у мене на очах, та електричні імпульси по всьому тілу. Прямо до мурах, прямо до... тремтіння колін.

— Ти моя, Фелісіті. — Ричить Кай, а я лише стогну, загублена в насолоді. — Я ніколи тебе не відпущу.

Я киваю, і він вривається в мене з пристрасстю, якої ще ніколи не відчувала. Немає насильства, немає болю, що не приносить насолоди. Усе це голодна, нестримна жага. П'ятнадцять років потреби і я жадібно приймаю усе, що він дає, зустрічаючи удар за ударом. Мої груди гойдаються, під силою його диких поштовхів. Спиною я відчуваю його тверде тіло, піт проступає на шкірі. Звуки наших рухів та важкого дихання разносяться по кімнаті, зливаючись в одну палку симфонію потреби, бажання звільнитися.

— Кай, — стогну, відчуваючи, як наближаюся до кульмінації. — Я хочу бачити тебе.

Він завмирає на секунду, перш ніж відпустити мене. Я падаю назад на ліжку, спираючись на розм'яклі руки. Не встигаю отямитися, як він хапає мене за талію, легко перевертає на спину і вривається знову. Голосно стогнучи його ім'я, я вдруге вибухаю в оргазмі й злітаю до зірок перед очима. Коли приходжу до тями, розплющую важкі повіки й зустрічаюся з його обличчям. Іншим обличчям. Маскою, якою він таврував себе. Кай не припиняє трахати мене, але в тому, як він це робить, є щось нове — щось сире... вразливе. Він відкритий. Він довіряє мені. Сльози щипають мені очі. Я обхоплюю його ногами за тонку талію та ніжно провожу пальцями по його обличчю, по глибоких

борознах, скручених зморшках. З усією любов'ю, на яку здатна, доки він посилає хвилі насолоди по моєму тілу. Його поштовхи втрачають свою гостроту, стають м'якими. Ніжними. Він крутить стегнами й руками пестить моє тіло так, ніби я для нього — щось дуже цінне.

Обіймаючи його за шию, підтягуюся. Сідаю верхи й починаю чуттєво розгойдуватися на ньому. Схиляюся і ніжно цілую його, і боже, вуста Кая такі до болю м'які проти моїх, що я ледь не тану тільки від цього. Наші смаки, як і тіла, зливаються в повільному танці насолоди. Рухаючись назустріч один одному, ми наближаємося до межі. Кай стогне моє ім'я й притискається чолом до мого. Наш темп набирає обертів. Він цілує мене, міцно утримуючи у своїх обіймах, і від низьких звуків його задоволення я перевалююся через край, зтягуючи його за собою. Ми падаємо разом, швидко і жорстко, летимо вниз, доки не виснажуємося обоє.

Він опускає мене на спину, підтримуючи за шию. Від вразливого благоговіння на його обличчі у мене стискається серце, пропускаючи один чутливий удар. Кай зміщується й первертає нас так, що тепер я лежу зверху, спираючись йому на груди, а він так і залишається глибоко в мені.

Не зводячи погляду з цих чорних очей, я легенько торкаюся його вуст своїми:

— Це обличчя не ти — шепочу йому в губи.

Він хмуриться, повільно перебираючи пальцями по моєму хребту і, як завжди, уважно спостерігає за мною:

— Це я. Я був таким усе своє життя. Лише проявився ззовні, коли потрапив сюди. Тобі не... огидно?

Спираюся на лікоть й дивлюся йому прямо у вічі:

— Мені байдуже, як ти виглядаєш. М'які в тебе губи чи шорсткі. Чорні в тебе очі тільки зараз чи це назавжди. Мені все одно. Для мене вони завжди будуть зеленими, Кай.

Маска миготить, здригається і зникає, відкриваючи його справжнє обличчя. Моє серце тріпоче від чогось, що страшенно схоже на...

— Зелені очі? — вагаючись, запитує він, і це лише підсилює рій неясних емоцій.

Киваю, підтверджуючи.

Щось тривожно-загрозливе спалахує в його погляді — схоже на ніжність і глибоке обожнювання, не те плотське бажання, що привело нас сюди, але з відтінком одержимості. Сповнений емоцій, він рвано вдихає, і моє серце стискається. Він пригортає мене до себе, обхопивши мою піхву долонею.

— Це тому, що ти моя. Після майже цілого життя в темряві, ти стала для мене першим променем світла. Твої очі, твоє розпатлане волосся. Це ти, Фелісіті. Бляха, це була ти з моменту, як я побачив тебе в лісі, коли ти тільки-но розплющила свої неймовірні очі, — промовляє Кай й ніжно цілує мене.

Він виходить з мене, і я відчуваю втрату глибше, ніж думала. Немов знову zostалися тільки сум й порожнеча. Я хочу залишитися з ним так назавжди. У тихій кімнаті, в його теплих обіймах і м'якому ліжку. Уявляючи, що світ ззовні — це лише поганий сон, і нас не чекають ніякі жахи.

Він підіймає мене на руки і несе до суміжної ванної, — єдиної в цьому будинку, яку він без жодних питань віддав мені. Я згортаюся калачиком і намагаюся не звертати увагу на безлад, що ми тут влаштували.

Здригаюся від крику агонії, що гостро пронизує ніч. До нього підкрадається пазуристий скрегіт по віконному склу. Кай ігнорує це. Він ніжно цілує мене в скроню, опускає на ноги і йде вмикати душ. Я важко ковтаю, силкуючись не звертати увагу на вихор жахів, що раптово пробудився. Це так схоже на ту ніч, коли Кая схопив шкуродер. Одному Богу відомо, чому це взагалі відбувається.

Похитуючись на тремтячих ногах, я перемикаюся на Кая. Споглядаю, як перекочуються його пружні м'язи на худорлявому тілі, як вигинається широка спина, коли він тягнеться до крану. Він розвертається й мовчки затуляє мене під струмені теплої води. Ми насолоджуємося моментом, в коконі власного щастя, не руйнуючи його зайвими питаннями, обіцянками чи словами. Між нами панує лише мирна тиша. Омиваючи один одного руками, ми запам'ятовуємо кожную деталь, не поспішаючи, аж поки вода не охолоне.

Я залишу всі турботи на ранок. Питання про бурю, що вирує зовні, про те, що ми зробили і що це для нас означає. Вранці я подумаю про

дім і про людей, що живуть там. І про причини, чому я не можу залишитися.

НАЙКРАЩІЙ-НАЙГІРШІЙ КОШМАР

Кай

Я поспіхом йду коридором, намагаючись здаватися якомога непомітнішим. Глибоко засовую руки в кишені, але це ніяк не допомагає стримати тремтіння.

Це він, я точно знаю, що це він.

«Не хочу, щоб родина чекала».

Нервовий, як спазми скручують шлунок — мене зараз знудить.

Кажуть, дівчата ніколи не забувають свого першого. Ну що ж, а я ніколи не забуду свого. А чи зміг би? Втратити цноту під час групового з'валтування, безумовно, добряче відкладається в пам'яті. Він інший. Майже не такий страшний без своїх тупих друзів і їхніх довбаних масок.

Принаймні, я хочу в це вірити.

Він виглядає як... людина. Зовсім не схожий на того акварельного монстра, яким я його уявляв.

Мені треба йти. Забиратися звідси. Негайно!

Я ж можу захистити себе, так? Можу битися? Або... я міг би його вбити... Ні. Мама. Мама залишиться сама. Мені потрібно додому. Хоч куди-небудь. Але це моє безпечне місце. Місце, куди я приходжу, щоб забутися. Зникнути у фільмі, де я не головний герой, і це не моя реальність. Приготувати попкорн для тупих плаксивих дітей та їхніх ідіотських щасливих родин.

Я налітаю на автомат з жуйками й здригаюся. Завмираю. Стою мов вкопаний, тремтячи всім тілом, і тупо виріщаюся, як він хилиться на бік і з гуркотом вривається у підлогу. Скло розлітається на безліч дрібних уламків. Холодний піт вкриває мені чоло. Я готовий вивергнути блювоту прямо в коридорі. Але не звук битого скла діє мені на нерви. Ні. Це погляд. Погляд чужих очей повзає по всьому моему тілу, немов тисячі павуків. Як і його огидний дотик багато років тому.

Я замахуюся кулаком, але перш ніж встигаю розвернутися, він уже на мені, втискає в стіну і... я не борюся.

Я, бляха, чоловік. І я не борюся.

— Я ж казав, що згадаю, — шепоче він, ривком відчиняє двері комори й заштовхує мене всередину.

Враз, я вже не чоловік, а маленький хлопчик, що застряг у цій порожній, маленькій кімнаті з кремезним чоловіком.

«Мамо, пробач!» — плаче маленький хлопчик у мене в голові. — Чому вона не слухає? «Пробач, мені дуже шкода». Його піжама вся в плямах, і він наляканий. Усе болить. «Мамо, будь ласка!»

— Ти такий гарненький, Кай, зовсім як тоді. Мій маленький хлопчик став таким дорослим. Трохи застарий на мій смак, але то нічого, я впевнений, що ти все ще візьмеш мене, як і раніше.

Його слова виводять мене з заціпеніння. Фрагмент за фрагментом, я повертаюся в реальність — здаду важке, гаряче тіло притискає мене до стіни, щока пече від шорсткої поверхні, а голову тримає величезна рука, боляче вчепившись мені у волосся. Заплющую очі, і як за командою, тіло розслабляється, готуючись до найгіршого. Сором та гіркий відчай повністю поглинають мене, відбираючи останню надію на боротьбу.

Це був мій вибір — дозволити їм трахнути себе. Мій. Мій довбаний вибір. Я не хочу цього. Його руки... Не хочу, щоб він торкався мене.

Він береться за мій пасок, і щось клацає в мені. Десь глибоко всередині спрацьовує перемикач. Кричуще нагадування, що він не справжня людина. Він — монстр. Як і я. Жодна людина не зробила б того, що зробив він. І ще збирається зробити. Він ще одна потвора, і коли його зуби впиваються мені в плече, я згадую все. Бачу його справжню подобу. Розмита людина — без сім'ї, без імені, без обличчя.

Я вириваюся. Відчуваю, як холодна темрява повзе вздовж хребта. Вона щільно обвиває мене колючими щупальцями й занурює мій зір у пітьму. Осліпляє. Поглинає все, доки не залишається тінь мого кулака та його кров, що багряними бризками кропить мені обличчя. І я не зупиняюся. Не зупиняюся, поки його кістки не тріщать, шкіра на моїх кулаках не лопається, а його скиглення не припиняється... як колись мої. Коли я чекав того бажаного заціпеніння, що занурить мене у свій особливий світ.

Король монстрів.

Ось хто я. Це те, ким я завжди був.

Рухаючись на автопілоті, схилиюся і зісмикую з нього штани. Від виду його в'ялого члена мене нудить. Здригаючись, блюю на підлогу.

Він більше не нападає.

Добре. Хороші маленькі хлопчики не б'ються.

Вони дають своїм особливим татусям те, чого вони хочуть.

Я хороший хлопчик.

Найкращий.

Довбаний король монстрів.

Рукою спираючись на стіну, намагаю щось тверде і тонке.

Спітнілою долонею хапаюся і бачу, що це обрубок швабри. Відчуваючи глибоке, збочене передчуття, я розтягую губи в широкій посмішці.

Стискаю палицю, немов це моя остання надія на зброю, та притягаю до себе. Це мій тріумф. Моя коронація. Момент, коли я займу свій трон на вершині всіх огидних потвор.

Підступаю до млявого тіла і перевертаю його на живіт. Я тремчу так, що аж зуби скрегочуть, морально готуючись до того, що збираюся зробити. Шкода тільки, що він мертвий і не побачить цього. Хоч би тільки на мить отямився, щоб заплакати.

Гадки не маю, скільки часу минуло, коли гомін голосів та тупотіння по коридору поступово просочуються крізь оглушливу темряву.

— Кай?

— Кай! Де тебе, чорт забирай, носить?

Я стою, схилившись над трупом, і з розмаху забиваю обрубок швабри йому в дупу.

Відчуття, мов я в коконі густого туману. Моє тіло важке й знесилене. Я човгаю до дверей комори і клацаю зачіпкою. Замикаюся. Тяжко стукаюся головою об двері й мляво спираюсь на них. Рукою тягнуся до вимикача і остаточно занурююся в темряву.

Мене знову нудить. Я блюю на підлогу, не переймаючись, що зачеплю його тіло.

Я такий же монстр, як і вони.

Дійсно. Я нарешті переконався, що це не просто моя уява. Я насправді огидний. І Боже, від усвідомлення цього вперше за весь час, почуваюся... в безпеці.

Притискаючись вухом до дверей, чекаю, доки кроки стихнуть, а потім виходжу, полишаючи двері відчиненими.

Хитаючись, йду коридором і намагаюся сфокусуватися. Перед очима все розпливається. Виходжу в тем'яну, майже безлюдну четверту залу. — Можливо, я ще встигну на кінець «Гаррі Поттера»... і щось там про камінь. — Від цієї безглуздої думки, я вибухаю безумним сміхом. Поодинокі глядачі кидають на мене застережливі погляди зі своїх місць. Бігцем оглядаю їх, гадаючи: чи є тут його родина? Як вони відреагують, побачивши, яким я залишив його там? Знаходжу місце й, знесилений, падаю в крісло. Низько понурюю голову й дивлюся на коліна — на кров та бруд на своїх руках. І уявляю свій світ. Мій особливий світ, який існує тільки для мене.

Лагідний голос втішає мене. Забирається зверху й притискається своїм теплом до ганебного результату мого сну.

— Кай, розплющ очі, — шепоче голос, цілуючи мене у вуста.

Ці добрі, розрадливі дотики розвіюють мій страх та ненависть, витягують з огидного кошмару.

Я приймаю втіху, дозволяючи своїй пташці робити все, що вона захоче.

Фелісіті не скривдить мене.

І мені сподобається все, що вона зробить.

Насолоджуючись дотиком до її м'якого, теплого тіла, проводжу долоньями по стегнам до пружної дупки. Чуттєво стискаю, впиваючись пальцями в плоть. Вона піднімається, і я споглядаю, як її біляве розпатлане волосся розсипається по плечах. У мене перехоплює подих. Вона прекрасна. Боже, яка вона прекрасна, і я нічого не зробив, щоб заслужити її.

Я вирівнююся до її мокрого входу, і легко занурююся, коли вона повільно опускається, покриваючи мене своїм збудженням. Вона

стогне і мій член пульсує у відповідь. Повністю увібравши мене, різко вдихає і починає м'яко крутити стегнами, а світло вуличного ліхтаря мерехтливо грає по її тілу, сяючи у зеленому гупі мого світу. Стогну, насолоджуючись тим, що віддав контроль, дозволив їй трахати себе, і вона дарує мені маленьку усмішку.

Я віддаю їй кожен частинку себе. Кожну емоцію, кожен дотик, що був до неї. Тепер, я повністю належу тільки їй.

Вона голосно стогне, відкидаючись назад, а я жадібно пещу її тіло. Провожу долонями повсюди, де тільки можу дотягнутися. Незнайомий жар обпікає мені очі. Насолода, якої ще не відчував до неї, накриває мене блаженною хвилею. Насолода без страху. Без болю. Насолода заради насолоди. Без прихованих мотивів, без ненависті, збочення, розбещення.

У мене не було шансів проти тебе. Моя маленька пташка. Моє миле наївне пташеня. У мене не було іншого вибору, окрім як безнадійно закохатися в тебе.

Вона ніжна, щира і добра, і лякає мене в найкращому сенсі цього слова. Фелісіті кидає виклик кожному моєму упередженню про себе, бо бачить людину під монстром. Людину, якою я міг стати, якби не пізнав їхніх жорстоких дотиків. До того, як зламався через них.

Вона схиляється й, тихесенько нявкаючи, м'яко цілує мене в груди. Полишає палкі відбитки своєї ніжності. І кожен з них запечатує її долю — долю пекла та мук тут, зі мною. Бо скільки б хорошого вона в мені не бачила... я є і завжди буду монстром. *Її монстром.*

Я проводжу рукою по її м'якій шкірі, слухаючи, як вона глибоко дихає. Минуло кілька днів з моменту, як я вперше взяв її. З моменту, як Фелісіті прийняла мою темряву. І вперше в житті я відчуваю надію.

Принаймні, я думаю, що це надія.

Пройшло три дні, тринадцять хвилин і п'ятдесят три секунди з початку бурі. І з кожним днем вона лютує сильніше. Ми майже не виходили з кімнати. Фелісіті не розуміє чому. Її ніжне тіло, пристрасні стогони, обожнююча увага та щирі, лагідні дотики — звісно, вагома причина. *Вона затьмарює все, змушуючи реальність зникнути.* Але, насправді, виходити... небезпечно. Буря скаженіє. Моя влада... моя увага слабшає. Дрібніші монстри, голодні до влади, змагаються за трон, збурюючи світ за межами будинку.

Пройшло два дні, тридцять чотири хвилини і вісім секунд з моменту, як я відчув чужака, який проник у наш світ. І вперше з її появи я задумався: чи *варто* його вбивати? чи становить він небезпеку для неї? Однак глибоко всередині я знаю, що *так*. Я не хочу ділити її ні на секунду, ні в будь-якій ролі. Я не хочу ділити наш світ ні з ким, окрім неї. Ніхто не має права відбирати її увагу або її ніжні дотики від мене.

Я дивлюся у вікно, як неймовірно високі, худі фігури ступають крізь бурю. В мерехтінні тьмяних ліхтарів, вони линуть одна за одною мов тінисті примари. Крик і плач Ханни переслідує мене. Мучить. Вона кличе мене навіть зараз. І вони також там, ті чоловіки... вичікують, коли я ослабну.

Я проводжу долонею по волоссю своєї маленької пташки та обережно зсовую її зі своїх грудей, щоб тихесенько вислизнути з ліжка. Щільніше укутую її в ковдру і посміхаюся, помічаючи мокру пляму на своїй сорочці, у яку вона вдягнута. Схоже, їй стало надто спекотно, коли вона сховалася під простирадлами, притиснувшись до мене. Думка про те, щоб залишити її... — мій спокій, мою опору — жахає. І світ реагує. Він підживлюється цим.

Темрява підкрадається й вгизається у хребет.

Так, залиш її, Кай. Ми добре про неї подбаємо.

Я прямую у ванну кімнату і неохоче дивлюся в дзеркало. Завмираю, шокований, втуплюючись у власне відображення. Моє обличчя... воно... змінилося. Якщо придивитися зблизька, дуже зблизька... то можна помітити далекий відтінок зеленого, що пробивається крізь темряву моїх очей. Вперше за п'ятнадцять років я майже бачу себе. *Колишнього себе.*

І це викликає неабияку паніку.

Швидко одягаюся й зупиняюся біля ліжка. Схиляюся і ніжно цілую свою пташку. Затримуюся на мить довше, щоб ще вдихнути її аромат, відчути вустами її м'якість. Молюся, щоб вона так і залишилася тут, не прокинулася до мого повернення. Залишалася в безпеці.

Я приставляю свій меч до ліжка, а пістолет вкладаю в поясну кобуру. Паршивий вибір зброї через шум, втім це не матиме значення там, куди я йду.

У лісі ніколи нічого не чути. Більшість потвор бродять по вулицях... ну, і вони знають, що не варто жартувати з королем.

Фелісіті

Повільно виринаючи з солодкого сну, я тягнусь до Кая, однак рукою натрапляю на холодну й пусту сторону ліжка. Розплющую очі й розгублено озираюся. Тривога миттю проганяє залишки сну. Я рідко коли прокидаюся і не знаходжу його поруч. Він завжди уважно спостерігає за мною, поки я сплю.

Моторошно?

Так.

Приємно?

Ще й як.

Сідаю, поправляючи своє скуйовджене волосся, як залишки нашого опівнічного сексу витікають між ніг. Кривлюся, і, можливо, трохи усміхаюся, скидаючи простирадла та встаючи з ліжка.

Будь-який натяк на посмішку згасає, коли не знаходжу його у ванній.

— Кай?

Нічого. Лише люта буря та скажені криків ззовні.

Я хутко приводжу себе до ладу і йду шукати Кая. Чим більше знаходжу порожніх кімнат, тим сильніше калатає моє серце. Будинок порожній. Тільки я. Тривога. Біль. Жах. Порожнеча. Жахлива порожнеча.

Кай пішов. Він залишив мене саму.

Натягую штани на стегна і випадково зачіпляю його меч. Серце завмирає.

Кай...

Повністю одягаюся й спускаюся на перший поверх. Хапаюся за ручку вхідних дверей і завмираю. Затримуюся непристойно довго, намагаючись переконати себе відчинити ці кляті двері.

Кай десь там. Один.

Прочищаю горло, бурмочучи собі під ніс:

— Не будь такою сцикухою, Фелісіті. ЩЗК.

З цією підбадьорливою промовою, гідною Оскара, я відчиняю двері. Або намагаюся. Вітер робить дев'яносто відсотків роботи, вириваючи двері з моїх рук й навстіж розхристуючи. Я відскакую від пекучих крапель дощу, щільніше закутуючись у куртку. Небо роздирають блискавки, і кожна неначе цілиться прямо в мене. Однак я все одно натягую капюшон, трильйонний раз перевіряю закріплений меч на спині, і виходжу на вулицю.

Спочатку повільно обходжу будинок, сподіваючись, що Кай не пішов далеко. Набридливий скрегіт тривоги жадає вхопити надію, що він близько. Що зараз я знайду його.

Але його так і немає.

Потвори підступають. Моя й так не надто відважна хоробрість швидко здувається. Виходжу на дорогу та починаю насторожено йти, оглядаючись по сторонах. Затамувавши подих, спостерігаю, як вони повільно ступають за мною. Їхні витягнуті тіла та довгі кінцівки різко сіпаються, рухи стають уривчастими та агресивними, чим далі вони слідуєть за мною.

Одне з них виривається вперед і штовхає в спину. Я зі зойком падаю на коліна. Дощ люто вирує, маскуючи мої сльози. Відштовхуюся, щоб піднятися, як інший хапає мене за руки і грубо піднімає на ноги. Пориваюся бігти, але руки ще одного кидаються ззаду і валять мене на спину. Я врізаюся головою об асфальт, і мене накриває запаморочення. Вони відтягують мене до групи і оточують. Перед очима все розпливається. Потвори скупчуються й нависаються наді мною. Довгі, чорні руки, що ніби палають у тінистому мареві, жорстоко хапають мене, рвуть, роздирають, стискають. Їхні потворні обличчя — жахливе відображення темної версії Кая — все ближче й ближче насуваються на мене. Штовхають, підіймають, смикають, тягнуть. Я кричу, намагаючись вхопитися за меч.

Відсахаюся, ліктем вриваючись в обличчя істоті, що смикає мене за волосся. Від удару вона відкидається й видирає жмут пасма.

— Забирайся! — Скільки б я не боролася, не виривалася, не дряпала — їм, здається, байдуже. Мене знову підіймають і безцеремонно жбурляють вперед. Болісний зойк розриває нічне повітря, коли я падаю, вдаряючись куприком. Потвори завмирають. Я підвожуся на ноги і нарешті вихоплюю меч Кая з-за спини. Дихаючи мов навіжена, готуюся до нападу. Очікую. Вони не рухаються. Я не рухаюся.

Доки вони всі не здригаються.

Я з криком замахуюся і відсікаю руку найближчій потворі. Лезо вривається в землю, а та сіпається й далі стоїть. Важко дихаючи, похмуро дивлюся на них. Час немов завмирає. Дужий вітер розганяє зливу, голчастими краплями дряпаючи мені обличчя. Зненацька я усвідомлюю, що всі вони жестом вказують на... мене. Висмикую лезо, випростуюся і відходжу на крок, очікуючи нападу. Це ж був напад? Я трохи пошарпана, мені боляче і точно є кілька синців, але я... в порядку.

Насуплююся й тремтячим голосом розгублено бурмочу:

— Що?

Я відступаю, спотикаюся, і потвори знову здригаються. Вони вказують не на мене, вони вказують за мене.

На ліс...

Я відчуваю його. Його присутність. Таку солодку й залізно-незламну близькість. Вони привели мене сюди... до нього.

Не довіряти тварюкам світу кошмарів, створених лише, щоб калічити, лякати та намагатися вбити тебе, здається найочевиднішою тактикою, але... вони не нападають на мене. Ніколи не нападали. Вони привели мене сюди не просто так. Вірно?

Я з підозрою дивлюся на них. Вони стоять, смертельно незворушно проти вируючої стихії. Стоять і вказують на ліс позаду мене. Наручний годинник показує майже о пів на третю ночі, а це означає, що я збираюся порушити *правило номер одинадцять: повертайся до третьої.*

І Кай теж.

Не чекаючи, що станеться далі, розвертаюся і прямую в ліс. Занурююся у густий туман, що простягається суцільною лінією вздовж дерев, і оглушлива тиша миттєво та невблаганно зустрічає мене. Від неї мороз пробігає по спині. Озираюся і бачу, що потвори так і стоять у вихорі буйної стихії. Але злива не торкається лісу. Лише легкий вітерець. За інших обставин, це навіть було б приємно. Однак не зараз. Не в такому стані та ба більше не в цьому світі. Я замерзла і наскрізь промокла. Тремчу. зуб на зуб не попадає від холоду. Вібрація в щелепі — єдиний натяк на цокотіння.

І як мені, бляха, знайти його тут? Беззвучно кричу в глуху тишу ночі, як світ зміщується, відповідаючи на моє німе питання. Немов знущаючись з мене, розлогий ліс витягується в суцільну лінію з дерев й утворює вузький коридор, що простягається крізь темряву. І лише густа чорнота по той бік заповнює простір.

Тривога вгризається в шлунок... я маю йти.

Я тут здохну на хрін.

МОНСТР У ТОБІ

Кай

Я уважно спостерігаю за чужинцем. Він змучено повзе по холодній землі, чіпляється за дерева й перелякано озирається — точно так, як колись моє маленьке пташеня. Згадуючи, якою вона була вразливою, як вся тремтіла та плакала, замурзавшись у багнюці, я ледь стримуюся, щоб не повернутися до неї.

Ключове — стримуюся.

Бо, нагадую собі, чому я тут. Якою проблемою для нас може стати нова людина, коли ми тільки-но почали приживатися.

Темрява, що зашморгом сидить на шиї, загрозливо стискається. По шкірі проноситься дивне поколювання від відчуття наближення. Обертаюся й бачу, як світ зміщується, ніби всмоктуючись в одну точку. Ліс витягується в темний коридор з дерев, а краї розчиняються, залишаючи порожнечу перед галявиною, де я зараз стою. *Маленька пташка.* Ну звісно, вони привели тебе сюди.

Засмутився, що твоя маленька секс-іграшка не хоче бавитися в дім?

З мене виривається гарчання — хоча його й не чути. Я роздратовано розминаю шию і виходжу з-за дерева, де стояв останню годину. Ховаючи обличчя за волосся, на крок підступаю до кремезного чоловіка. Він роззявляє рота й беззвучно кричить. Тремтячи усім тілом, незграбно схоплюється на ноги і широко розплющеними очима витріщається на мене. Піт градом ллється по його товстих щоках.

Страх, розгубленість, полегшення...

Вони завжди відчують одне й те саме. В одному й тому порядку, щойно бачать мене. А що далі?

Надія, зневіра, страх, а потім — нічого.

Останні почуття можуть змінюватися, залежно від того, як довго я дарую їм шанс на боротьбу. Він бродить тут два дні, але йому... напевно, здається тижні, тоді як для моєї дівчини минули лише години. Чим далі від кінотеатру, тим більше сповільнюється час, чим ближче... тим навпаки.

— Знаєш, коли я потрапив у цей світ, я був до біса приголомшений. І гадки, бляха, не мав, що зі мною сталося, — сміюся, доки він хитає головою, насуплено звівши брови — Я прокинувся в кінотеатрі, до срачки розгублений. Перші кілька тижнів я просто сидів там. Павуки мене не чіпали, але вони там були, звичайно. Агресія почалася, коли я вирішив звалити звідти. — Розказую, невимушено спираючись на дерево, і ігнорую його німе патякання, що він нічого не чує.

Так само, як і я. Ідіот.

Зашморг на шиї стягується, а дивне поколювання переходить у тепло.

— Спочатку я думав, що якщо просиджу там досить довго, то врешті-решт просто помру з голоду. Або, принаймні, втрачу свідомість, — я зітхаю й знизую плечима. — Нічого не вийшло. Виявляється, я не можу тут померти — це був жорсткий облом, щойно я це усвідомив. Тижні, витрачені на креативні способи самогубства знову й знову, і все марно.

Він хапає мене за плечі, і я спалахую від люті. Гнівню скидую його з себе, штовхаючи на землю.

— Не чіпай мене, бляха, — попереджаю.

Ось... страх. Хитаю головою, дивлячись на нього згори вниз.

— Тільки Фелісіті може торкатися мене, — пояснюю.

Тільки нащо? Можливо, собі.

Маленькі кулачки чіпляються за мене ззаду, і темрява послаблює свій зашморг. Розгублений, переляканий чоловік у моїх ніг забувається. Ледь стримуючи посмішку, я розвертаюся до такої ж розгубленої Фелісіті. Вона дивиться на мене своїми синіми, як морська глибина, очима, жестом запитуючи: «чому?». Вся радість згасає, щойно помічаю у неї розбиту губу. Підіймаю руку і ніжно проводжу великим пальцем по тріснутій рані, насолоджуючись контрастом моєї холодної шкіри з теплом її м'яких вуст. Її вії тріпочуть, а погляд стає важчим. Вона спостерігає, як я підношу палець до рота й злизую кров.

Ці очі, її увага — все повинно бути тільки для мене. Але Фелісіті швидко перемикається. Вона зиркає мені за плече і, шокована, витріщається на чоловіка, що все ще лежить на землі.

Темрява з новою силою затягує зашморг, і крихітна надія залишити його в живих гасне. Надія на те, що вона буде пишатися мною. Надія, що зможу прикинутися тим, ким не є... хоч один раз. Фелісіті обходить мене, а я хапаю її за руку. Вона відштовхує мою спробу утримати її біля себе — *подалі від нього* — та проходить далі. Мене охоплює злість. Я гарчу так, що відчуваю це відлунням вібрації в грудях. Кидаю на чужинця застережливий погляд і обережно виймаю пістолет з кобури. Мене дратує, як вона турбується про *нього*.

Вона розвертається і зі звинуваченням дивиться мені в очі. Я просто стою. Даю зрозуміти, що чую її — *ну, не зовсім*. Що розумію її бажання допомогти. Борючись з усмішкою, спостерігаю за її шарадою з жестів. Маленька і промокла, вона з особливою драмою розмахує руками, намагаючись підкреслити кожне німе слово.

Вона штовхає мене, вказуючи на чужинця з таким диким вогнем у погляді, що в мене миттю встає. Я б зараз із задоволенням повалив її на землю і вперше трахнув у дупу, уявляючи як вона стогне, приймаючи мій член. Ох, як би вона штовхалася мені назустріч; як жалібно просила б німим стогоном трахнути сильніше, торкнутися її бутону нервів. І тільки-но я б стис цю солодку місцинку, вона б вибухнула в насолоді, стискаючи мій член своєю тугою дірочкою.

Я підступаю на крок та вільною рукою хапаю її за обличчя:

— Є так багато речей, які я хочу дати тобі, пташко, — лагідно проводжу великим пальцем по щічці, — але це не він. Я не можу ділитися тобою, крихітко. І не буду.

Вона насуплює брови, вдивляючись мені у вічі. А я, повільно знімаючи пістолет з запобіжника, переводжу погляд на чоловіка, що знову незграбно схоплюється на ноги. Повертаюся назад до неї, і рішучість у моїх очах, лякає її. Вона починає хитати головою, відмовляючи мене.

Він рветься вперед, і штовхає Фелісіті в спину. В мене ледь не вискакує серце з грудей. Навалюючись на неї, він кидається далі, щоб дістатися пістолета. Вона безпомічно застряє між нами, втискаючись своїм маленьким тілом у мене. Я силкуюся розділити увагу: відтягнути

її собі за спину та відвести подалі пістолет. Але нічого не виходить. Недостатньо швидко. Пістолет вибивається, і ледь помітний спалах дула зникає в тумані. Нарешті штовхаю її за себе, і ми з чужаком присідаємо разом. Руки й ноги витягнуті дзеркально... наготові. Кожен чекає рух іншого. Він відкриває рота й промовляє, так, щоб можна було *прочитати по губах*.

Трахни мене.

Ооох, ну звичайно трахну.

Мить — і ми пірнаємо за пістолетом. Зштовхуючись тілами, він врізається плечем мені в груди, вибиваючи повітря з легень. Я, не довго думаючи, замахуюся головою і б'ю його прямо в обличчя. Він важить десь на п'ятдесят кілограмів більше при моїх то майже восьмидесяти. Отже, мені, мабуть, гаплик. Бійка ні до чого не призведе.

Темрява тріпоче затягуючи зашморг на шиї. Я хапаю його за лису голову і вдавлюю великим пальцем у кутик лівого ока. Він виривається і знову кидається на мене. Валить на землю й придавлює своїм кремезним тілом. Я відповідаю ударом кулака в голову з такою силою, що відчуваю, як лопається шкіра на кісточках. Він відсахується, але все ще нависає наді мною. Підіймає погляд своїх очей-намистинок і переможно всміхається, побачивши пістолет. Мое серце гупає мов божевільне, коли Фелісіті кидається чоловіку на спину, обвиває його руками за шию і намагається відтягнути від мене. Я знову б'ю його, наносячи удар за ударом, паралельно силкуючись дотягнутися до пістолета.

— Відійди від—

Безглуздо кричу я, за кілька секунд, як гострий, пекучий біль прострілює в шиї.

Постріл не такий страшний, коли ти не чуєш звуку. Втім, на жаль, все одно до біса болючий.

Він підривається на ноги, стягуючи з себе Фелісіті, і широко розплющеними очима витріщається прямо на моє обличчя. Нарешті бачиш мене, виродку. Я хриплю, захилинаючись кров'ю, але навіть і не думаю затулити рану. Піднімаюся на ноги. Лють — глибоко вирує всередині мене. До біса глибоко. Мов вихор, здіймає бурю, готову вирватися назовні. Вбираючи це почуття до найдрібніших кісточок, я

вдихаю, втягуючи колuche повітря крізь роздуті ніздрі й натруджені легені.

Я — король монстрів, а ти тільки що торкнувся того, що належить мені. Я відчуваю, як темрява вуркоче. Зворушується, повзе, кричить, б'ється і... Я вітаю її.

Два кроки — і я врізаю йому ногою в живіт, звальюючи виродка на землю. Стрибаю на нього. Давно забутий пістолет знову вистрілює, судячи з гострого болю в плечі. Однак я не зупиняюся. Хапаю його за горло й стискаю, здавлюючи з усіх сил, що в мене залишилися. Кров витікає з моїх палаючих ран, заливаючи йому обличчя; стікає в роззявлений рот і окроплює товсті щоки.

З кожним слабшим ударом власного серця я стискаю сильніше, доки його обличчя не червоніє, а маленькі очі не випучуються, вкриваючись дрібними капілярами, ніби зараз луснуть. Він відчайдушно намагається схопити повітря, кволо відбиваючись. Я навалююся всім тілом. Прикладаючи нелюдську силу, вдавлююся руками. Схиляюся і нарешті чую ласкаючий слух хрускіт шийних суглобів. Однак звук не приносить бажаного задоволення. *Відчуваю*, як під пальцями м'якішає плоть, коли чужинець остаточно здається. Його погляд згасає, навіки завмерши в глухій тиші лісу.

Знесилений, я падаю на чоловіка. Фелісіті смикає мене назад, відтягуючи від нього, і я звальююся на спину. Важко дихаючи, перевертаюся на бік, а вона обережно кладе мою голову собі на коліна. Дивиться на мене заплаканими, сповненими паніки очима й беззвучно схлипує. Я відчуваю, як останні крихти сил, вислизують разом із кров'ю. Тягнуся до пістолета, але вона зупиняє мене. Насуплюючись, дивлюся на неї.

У нас немає на це часу, крихітко.

Піднімаюся на коліна, схоплюю пістолет та одразу захлинаюся у болючому приступі кашлю, вихаркуючи кров з легень. Смертельна темрява танцює у кутках мого зору, відбираючи рештки сил. Я легенько відштовхую Фелісіті від себе. Вона ридає, безпомічно спостерігаючи за мною, і провина пронизує мене, мов гострий кинджал.

Ще одна провина, яку маю спокутувати, на додачу до того, що зараз збираюся зробити. Така смерть забирає занадто багато часу. Я не

зможу захистити тебе, крихітко, якщо повільно стікатиму кров'ю. Жодна таємниця не варта твоєї безпеки.

Новий приступ кашлю збурює рани. Здригаючись, хапаюся за груди, відчуваючи як кров повільно заповнює легені.

Часу все менше...

Я тягнуся рукою до неї, хапаю її за волосся й притягну до себе, притискаючи її чолом до свого:

— Все буде добре, Фелісіті. Залишайся зі мною, — беззвучно шепочу, і більше крові витікає із рота.

Насуплюючись, вона шморгає носом й сліпо хапається за мене, щоб затулити рану, сповільнити кровотечу.

Пізно.

Я знову відштовхую її, на цей раз грубіше.

Моє серце розривається на тисячі кривавих шматків від болю та розгубленості, що бачу в її очах.

Востаннє дивлюся на неї. І, з кволими рештками сил, я засовую дуло пістолета собі в рот.

Пробач мені за це, пташко.

[I Prevail – Hurricane](#)

Фелісіті

Якби не глухість лісу, то моя агонія розірвала б нічне повітря на мільярди уламків. Сила крику роздирає мені зв'язки, коли Кай падає вперед. Зі зяючої діри в його черепі клубиться дим, а сама потилиця виглядає як каламутна маса крові та мізків. Я кричу, кричу й кричу, доки не починаю захлинатися від сліз. Тремтячи всім тілом, підповзаю до нього та обіймаю за голову, ридаючи без упину.

Будь ласка. Будь ласка.

Чому? Чому? Чому?

Ти не монстр. Ні, Кай. Будь ласка.

Схлипуючи, міцніше пригортаю його мляве тіло до себе й гойдаю на руках. Гладжу по волоссю, цілую в потилицю, і байдуже, у що потрапляю вустами.

Не можу ні про що думати, окрім панічного жаху та молитвинних благань. Я настільки злітаю з розуму від шоку та горя, що навіть не помічаю, як світ довкола змінився.

Пістолет. Де пістолет?

Схлиплюю, і звук власного голосу лякає мене.

Я не виживу тут одна. Мені потрібен Кай. Будь ласка, мені потрібен Кай. Я нічого не розумію. Мені потрібен пістолет. Боже, бляха, не розумію. Не розумію...

Притискаючи його до грудей, обмацую асфальт у пошуку пістолета. Ми сидимо посеред дороги у вихорі бурі, що так і не вщухла. Вона скаженіє. Набираючи обертів, шмагає нас вітром і дощем, немов надолужує згаяний час. Я згортаюся над Каєм й ридаю, змагаючись зі стихією за силу істерики. Чоловік, якого я так відчайдушно обіймаю... стогне. Не вірячи власним очам, я здригаюся й витріщаюся на нього. Кривава діра в його черепі повільно затягується, сплітаючись у масу мокрого волосся й крові. Він обхоплює мене руками і не менш відчайдушно стискає. Ще більше болючих стогонів виривається з нього.

Світ не знущається з мене. Це ти. Справжній. Ти зцілився. Знову. Боже, ти живий. Живий.

Обіймаю його так міцно, як тільки можу. Здається, ніби моє серце забилося вперше відтоді, як він засунув пістолет собі в рот. Він дивиться на мене своїми зеленими очима — такими змученими, такими налитими кров'ю — і я скиглю його ім'я, ридаючи. Кай відштовхується, випутуючись з обіймів, та сідає рівніше, понурюючи голову.

Я просто... дивлюся:

— Ти збрехав мені, — шепочу, а він у відповідь лише ховається за волоссям.

Тягнувшись до нього і смикаю комір куртки, відкриваючи криваву рану на плечі, яка теж починає загоюватися. Ні натяку на круглу маленьку діру від кулі.

— Ти помер. Боже, я думала, що ти більше не повернешся.

Він перевіряє наручний годинник, а потім долонями потирає обличчя, ніби з похмілля:

— Ми можемо поговорити про це пізніше. Ходімо додому.

— Ти... хто ти, Кай?

Він лагідно бере мене за підборіддя:

— Твій. Я твій. Це все, що тобі потрібно знати.

Розгублена, хитаю головою:

— А я можу померти?

— Так.

— Той чоловік... мертвий?

Він киває.

— Ти можеш померти? — гикаю.

Трясця, це не може бути правдою...

Кай відводить погляд і низько опускає голову між зігнутих колін. Піднімає руку та з огидою стогне, проводячи п'ятірнею по волоссю, а потім витирає залишки мізків та крові об штани.

Я піднімаюся на ноги:

— Ти знаєш, як вибратися з цього пекла?

Він знову дивиться на мене, і відповідь, яку знаходжу в його нефритово-зелених очах, в мить вириває мені серце, жбурляючи об асфальт.

Крик розриває ніч. І цього разу це не я.

— Вже третя, нам час забиратися, — попереджає Кай, повільно, надто повільно підводячись на ноги.

Я озираюся через плече і розумію, що бігти — не найкращий варіант. Але і *Кай* теж, не варіант.

Позаду стоїть тварюка. Роззявивши пащу вона знову кричить. Це не людина. Не зовсім. Її тіло тонке та кістляве, схоже на гуманоїда¹⁶

. Низько схилившись до землі, вона витріщається на нас, ніби готуючись до стрибка. Її довгі, зігнуті в ліктях руки, здіймаються над головою. Точніше — над головами. Кілька на шії, одна біля тулуба, і вони... кричать. Мене починає нудити, вдивляючись в те, що схоже на спотворене тіло немовляти з брудно-рожевим бантиком на голові.

Кай хапає мене і смикає до себе. Я здригаюся і намагаюся відсторонитися, але він міцно обіймає мене, і... впивається палким поцілунком у мої уста. Страх та паніка миттю розчиняються, змінюючись безпекою і затишком, які дарує Кай. І я пливу. Боже, допоможи мені, я справді пливу. На хвилях блаженної ніжності в

гармонії з полум'яним бажанням я тану в його руках під цими м'якими вустами. Вдихаю його, смакую... а як я можу не вдихати?

У нього є причина... у нього *повинна* бути причина. Я згадую все, шукаючи виправдання його брехні. Чому він приховував вихід, приховував те, ким він є?

Я здаюся. Втрачаю голову й забуваю про жахливих потвор докола, доки звук наручників — *клац-клац* — не виводить мене з п'яної млісті. Я миттєво розриваю поцілунок. Відсахуюся і зупиняюся, спіймана залізним ланцюгом за наші зап'ястя. Його очі затягуються чорною вуаллю. Він смикає мене до себе, виймає меч у мене з-за спини й штовхає мене далі, собі за спину.

Кай зиркає на тварюк, який стало більше. Набагато більше. І кожна потворніша за попередню.

— Кай, зніми їх негайно, через тебе нас вб'ють, — застерігаю тихим скигленням, пізно усвідомлюючи абсурдність власних слів.

Я знову смикаюся, щоб вирватися, нагадуючи собі про всі ті почуття, горе та відчай, що спустошували мене ще кілька годин тому. Ні, я була поза горем... далеко за ним. Кай не реагує. Зосереджено стежить за тварюками, що кружляють докола. Він з хрускотом розминає шию, і якщо моє серце почне битися ще швидше, воно, на хрін, зупиниться.

— Кай! — шепотом кричу.

Він обертається до мене і лагідно усміхається:

— Тихше, пташко. Дозволь показати тобі, як я можу тебе захистити.

Кай у цей момент, здається, сочиться міазмами, які витікають з нього густою чорною димкою, струшуючи повітря докола.

Тварюка попереду перекручується, зв'язуючи своє і так жахливе тіло в щось ще набагато потворніше. Одна з них підступається ближче. Так близько, що я відчуваю прогірклий сморід. Гнійники на гнійниках, якими вона вкрита, лопаються і витікають, мов маленькі гейзери. Скиглячи, відскакую, але заковані руки не дають далеко піти. Я перелякано дивлюся на Кая, благаючи поглядом припинити це якимось.

Чому ти підпускаєш їх так близько?

— Ти бачиш це, крихітко?

О боже, заберіть їх.

— Фелісіті?

— Що?!

Я замовкаю, щойно він м'яко бере мене за зап'ястя, захоплюючи в полон твердою, але ніжною хваткою. Мов другий наручник.

— Придивись, пташко.

Спокійний... такий спокійний. Кай пильно дивиться на мене своїми нефритово-зеленими очима — гіпнотизує... заспокоює.

Трясу головою, зажмурюючись так, що аж різнобарвні плями танцюють під повіками. Відчуваю, як гарячий подих дме на мене, розбрискуючись слиною. Тому, всупереч собі, хапаюся за Кая, притискаючись ближче. Мені надто страшно, щоб говорити або навіть благати.

Скрегіт металу об асфальту лякає, і я розплющую очі, а коли жахлива тварюка гарчить, автоматично дивлюся на неї. Дивлюся прямо на... нас. Купа голів на кістлявій потворі — це *наші* обличчя. Наші скручені в агонії вирази, перелякані очі, роззявлені від жаху роти. Ми злилися в жахливій мішанині кошмару.

Кай з легкістю фехтувальника замахується лезом й відрубуює голову нам... їй. Я скиглю, коли те, що схоже на нас, відлітає в вбік... сльози течуть по моєму скрученому обличчю, по червоних, потрісканих від дощу і сліз щоках.

— Бачиш, пташко, — розгонистим жестом він вказує на потвор, — ти тепер частина цього світу. Воно вписало тебе... нас, у свою ДНК. Ти не можеш піти. — Кай вибухає безумним, різким сміхом, і в ньому стільки паніки, що пробиває до мурах. — Куди ти підеш? Ти помреш без мене.

Трясу головою і аж усе тіло струшується:

— Я... я не хочу цього, Кай. Не хочу. Я... я не хоч—

Він бере мене за обличчя, і я здригаюся. Моя рука мляво підвисає у піднятому наручнику. Великим пальцем він ніжно витирає мені сльози, незважаючи на дощ:

— Знаю, крихітко, але все гаразд. У мене все під контролем. Тут безпечно. Це найбезпечніше місце, яке я коли-небудь знав, Фелісіті. Все буде добре. Знаю, я не повинен був брехати.

— Я хочу додому! — ридаю.

— Але ти і так *вдома*, — шепоче Кай, ніжно цілуючи мене, але цього разу мені легше не відповісти на поцілунок.

Я дивлюся на нього, дивлюся *за нього*, опираючись його теплим, благаючим вустам:

— Кай, вони наближаються.

Так близько...

Він лише киває, не розриваючи поцілунку, і гладить мене по волоссю.

— Кай...

Потвори кружляють довкола нас. Їхні рухи хижі, витончені, мов у небезпечному танці. Це так... неправильно, з тим, як вони виглядають. Здається, Каю взагалі байдуже. Давно забуте мачете, валяється у ніг, а він не припиняє мене цілувати.

— Ч-чому вони не чіпають нас, Кай? Чому і-інші потвори н-не вбили мене? — запинаюся, опираючись його м'яким вустам.

— Шшшш, — заспокоює він, цілуючи далі.

Але я не хочу, щоб мене заспокоювали.

Він... контролює їх?

— Я нічого не розумію, — плачу.

Він киває, шепочучи:

— Я знаю, пташко. Знаю, але я покажу тобі.

— Ні, ні, ні, ні, ні, — благаю, вириваючись.

Смикаюся в сторону, аж до болю роздираючи шкіру кайданами. Але все це марно. Він тягне мене за собою, на ходу підбираючи зброю.

— СТІЙ! — кричу й рвуся так, що падаю на дупу, зтягуючи його за собою. У паніці обертаюся на потвор і... вони просто спостерігають.

Гучний, скрипучий крик разноситься нічним повітрям, прорізаючи люту стихію. Перелякано дивлюся вгору на верхівки дерев уздовж дороги. *Щось*, чого не можу розгледіти, перестрибує з гілки на гілку, розхитуючи ліс. І це не вітер.

Кай сердито сопе, смикаючи мене на ноги:

— Фелісіті, заради Бога, досить бути такою складною.

Я відсахаюся:

— Бути такою складною?! Ти, бляха, з глузду з'їхав! Кришечкою поїхав! Ти, чортів, псих!

Він лише заочує очі:

— Ти розгадала загадку, вітаю! Тепер ми можемо йти?

Зі сторони лісосмуги лунає глухий удар:

— Ти це чув? Я чула.

Кай тягне мене вперед, тримаючи за руку:

— За межами лісу ти можеш чути різні звуки, пташко, але у нас *справді* немає на це часу.

Спотикаючись, слідує за ним.

Величезна шипаста потвора вилітає з лісу. Розмахуючи кістлявими крилами, — що більше нагадують обгризені кісті, ніж плоть та пір'я, — вона спускається схилом і волає пронизливим криком. Я прискорююся, намагаючись не відставати від Кая. Потвора злітає й здіймається вище, наздоганяючи нас. Ми біжимо по дорозі, смикаючись наручниками, не здатні синхронізуватися. Я спітніла, налякана, і, бляха, ненавиджу цей довбаний світ.

— Зупини це! Я знаю, що ти спинив інших.

— Не можу!

Розчаровано волаю, перекрикуючи бурю та стукіт наших швидких кроків по асфальтній дорозі:

— Чому?

— Я не можу контролювати це трикляте місце, лише час від часу впливати на п-події. — Спотикаючись об вибитий бетон, він штовхає мене вперед, а сам випростовується.

Ми біжимо далі повз закинуті магазини та занедбані будинки порожньої вулиці. Скрипучий крик наздоганяє.

— Значить, від тебе жодної користі, — зі злості на шаленому адреналіні випльовую образу.

— Сказала дівчина, чий план виживання — це бігати, кричати та плакати.

— Ти, бляха, застрелився, чим це краще?!

— Швидше вмирати!

Збираюся відповісти, як Кай смикає мене за спину. Я зойкаю від болю, скрючуючись під дивним кутом. Він розвертається і хапає мене: однією рукою за підборіддя, іншою за талію. Відхиляється назад і спиною влітає в двері кінотеатру. Ми з гуркотом падаємо на зачинені двері і звалюємося на землю. У ту ж мить кістлява потвора врізається в

бетон на місце, де ми щойно стояли, і шипастими крилами розсікає асфальт, мов масло. Я верещу. І як за сценарієм найгірших кошмарів, ікла тварюки зупиняються прямо переді мною, за кілька сантиметрів від обличчя, що тільки підтверджує його слова. У панічному заціпенінні й безпомічна, чекаю, коли Кай відчинить двері. А потім він хутко затуляє нас усередину.

КІНОТЕАТР ХАЛМОНТ... ЗНОВУ

Кай

Схоже, я готовий порушити всі свої правила заради моєї маленької пташки. І не одне. Це ще ніколи не було так очевидно, як зараз, коли лише від одного погляду на блюотно-зелені стіни «Халмонту» у мене мурашки по шкірі, а волосся на потилиці стає дибки. Я проганяю залишки свого мінісну, який так травмував Фелісіті, і дивлюся на неї. Вона йде вперед, повністю ігноруючи мене.

Тому що вона бачить тебе, Кай.

Розминаю шию, намагаючись заглушити набридливу темряву, і веду її вглиб одного з найнеулюбленіших місць на планеті. Якщо ми взагалі ще на планеті. Чим ближче до четвертого залу, тим більше я відчуваю себе голим. Мов з гнилої цибулини відлущується шкіра, відкриваючи всі найжахливіші сторони. Попри гнів... попри глибоке розчарування в мені, Фелісіті все ще тримає мене за руку. Я насолоджуюсь цим. Вбираю відчуття, усвідомлюючи, що скоро вона взагалі може відмовитися від дотиків. Після того, як побачить правду за моїми замовчуваннями та брехнею.

Якщо вона так захоче, якщо це те, що їй буде потрібно, я відступлю... на деякий час.

Ми проходимо повз комору, і я намагаюся не видати жодних реакцій, стримуючи нудоту. Спостерігаю, як вона дивиться на розбитий автомат з жуйками посеред коридору.

Фелісіті мовчить, поки ми не підходимо до великих подвійних дверей кінозалу. В її погляді спалахує страх, і вона випалює:

— Я туди не піду, — на крок відступає та хоче схрестити руки, але, зупиняється. Насуплюючись, дивиться на наші заковані зап'ястя, які стримують її.

Як би мені не хотілося сказати, що це задля її ж добра... це повна маячня. Я хочу, щоб вона була поруч.

Вона потрібна мені тут.

Назавжди. На вічні страждання разом. Звичайно, я намагатимуся відволікати її, максимально полегшити життя тут. Але ось що це за місце, його призначення — притулок страждань лише для мене. Чим довше я тут, тим жахливішими ми стаємо, тим гірше нам обом.

Світу і мені.

Цей світ є такою ж частиною мене, як і я його, і тепер моя маленька пташка також стала частиною мене... частиною цього світу. Я можу лише сподіватися, що з часом... Фелісіті навчиться менше ненавидіти мене за це. Коли побачить увесь той жах, який збираюся для неї відкрити, вона хоча б зрозуміє, чому я не можу її відпустити. Чому не можу покинути це місце. Я не хотів закохуватися в неї. Це все вона. Кожен її дотик, кожна посмішка, кожен дражливий коментар. Її великі темно-блакитні очі. Її біляве, вічно скуйовджене волосся, яке так чарівно обрамляє її миловидне личко. Вона змусила мене покохати її. І тепер я не відмовлюсь від своїх почуттів. Ніколи.

— Як гадаєш, скільки в нас часу, пташко, перш ніж ця потвора вдереться сюди?

Вона кидає на мене незворушний погляд:

— Ти вб'єш її.

Я сміюся, і лише від того, що сміх лунає в цьому місці, блювота, яку так старанно стримував, підступає до горла.

Важко ковтаю:

— Я не знаю, як убити цю штуку.

Я опускаю погляд на її пухкі уста, коли вона відповідає:

— Раніше в тебе не було проблем з убивствами.

Цей коментар мав би боляче вжалити мене, але ні.

І ось від цього боляче.

— Я ще не зустрічав такого, це щось новеньке.

— Це, бляха, новеньке! — зривається Фелісіті і опускає голову, щойно помічає, як я здригнувся.

Від зніяковіння я заливаюся пекучим рум'янцем, а стара звичка штовхає сховатися за волоссям. Однак, розумію, що вже не хочу ховатися від неї. Взагалі. Але це бісове осине гніздо, і я не готовий зворушувати його зараз.

— Я все одно не піду туди, Кай. Якщо ти, чорт забирай, забув, то востаннє, як я там була, довбані павуки намагалися мене зжерти.

Насуплюючись, дивлюся на неї і намагаюся не звертати увагу, як мило вона вередує.

— Вони не з'їдять тебе, пташенятко, — фиркаю, стримуючи усмішку. — Якщо чесно, я й гадки не маю, що вони роблять.

Вона скоса зиркає на мене:

— Від цього не легше.

— Вони нас не чіпатимуть, — шепочу, відкидаючи їй волосся за плече.

Вона відсахується, але я придушую жалячий біль.

Далі може бути тільки гірше.

— Ти можеш контролювати їх?

Хитаю головою:

— Я просто знаю, що вони цього не зроблять. Світ хоче, щоб ти побачила мене таким, яким я є... найогиднішу частину. І все це тут.

З цими словами я відчиняю двері й дивлюся на павуків, що причаїлися на стелі у павутинні. Надто охочі до споглядання мого падіння.

Ми проходимо в зал. Чим далі ступаємо, тим щільніше вона притискається до мене. Я вбираю її тепло, щоб заспокоїтися. Втішитися. Проектор мерехтить, і мій сором, мій вчинок, моя огида, не гаючи часу, починає програватися на пошарпаному екрані. І ось — *мій вирок*.

Фелісіті

Я і в найтемніших закутках свідомості не могла уявити, з чим мені доведеться зіштовхнутися. Що змусить мене забути настільки, що я буквально втечу від цієї реальності? Від потьмянілих стін, важкого павутиння і потвор, що ховаються в ньому, від затхлого смороду й запліснявілих сидінь. Навіть втома у тілі та біль у зап'ясті здається зникають, доки мій мозок загрожує відключитися, щоб захистити мене від жаху, який програється на екрані. Все набагато гірше, ніж я могла передбачити.

Схлипуючи, намагаюся відвернутися, щоб тільки не бачити весь той кошмар. Подалі від жаху, що розгортається там, подалі від спостережливих павуків угорі. І подалі від Кая, який приречено вступився у підлогу. Навіть він не наважується поглянути на ті торттури, яким мене піддає.

Йому і не потрібно. Він пережив усе це.

Напад, небезпека та жорстока... неймовірно жорстока відсіч. Після побаченого я вже ніколи не буду собою.

Кай тягнеться до мене та міцно пригортає до своїх грудей. Рукою бере мене за підборіддя, через що моє заковане зап'ястя підіймається до обличчя, і подушечкою великого пальця він погладжує мене по щочі, змушуючи дивитися на екран. Оманливо-солодке відволікання від кривавої бійні.

— Це те, що ти мусиш побачити, — хрипко й напружено шепоче він.

— Ні. Я... я не хочу. Я не хочу на це дивитися, будь ласка, — ридаю, серце болить так, як ніколи до цього, до зустрічі з Каєм. До того, як опинилася тут.

— Ти хотіла відповідей, ти їх отримала. Ось вони.

Мене нудить від того, що він правий, що його слова підштовхують мене повернутися до екрану. В заціпенінні спостерігаю, з якою жорстокістю Кай нападає на чоловіка, і блювата обпікає мені горло. Але я ковтаю її, продовжуючи дивитися. Чесно? Як би огидно не було, це звірство здається... правильним. Я відчуваю, як всередині палає вогник справедливості, вдовольняючись кривавою карою. Однак цього все одно недостатньо.

— Це те, що сталося тієї ночі, коли ти опинився тут? Кай, це самозахист.

— Дивись далі.

Я припадаю всім тілом на нього, більше не намагаючись всидіти власними силами. Дивлюся, як він, хитаючись, крокує коридором тієї версії кінотеатру, де ми зараз; регоче, мов пацієнт психлікарні, бурмоче щось під ніс.

Я нахмурююся. Мружу очі, помітивши щось.... Моє серце пропускає удар — у кутках тьмяного освітлення причаїлися вони. Обгорілі люди, розмиті обличчя та інші... так багато інших. Вони

ховаються у тінях, уникаючи зору екранного Кая, і все ближче й ближче підкрадаються до нього, а я безпорадно за цим спостерігаю. Він опускає голову й щільно зажмурюється. Його груди здіймаються від важкого дихання, доки димчаста темрява міазмів цього світу сочиться з підлоги й повільно огортає його.

Нещастя, безпорадність, самотність — усе це мучило Кая.

Вона в'ється, мов змія, чорними щупальцями обвиваючи його шию. Обличчя Кая витягується, скручується і стає таким, яким він знає себе зараз. Та версія ще гірша, ніж у того, хто обіймає мене тут. Він стискає мене міцніше, так відчайдушно, що я не можу ні поворухнутися, ні нормально вдихнути, але все одно не наважуюся відсторонитися. Не можу.

Не знаю, чия це більше потреба — моя чи його. Але те, як швидко б'ється його серце, підказує мені, що останнє.

Я дивлюся, як реальність довкола стікає кров'ю. Заливає стіни, підлогу, його. Минають години... дні... доки він не прокидається... тут.

Розгубленість, паніка, усвідомлення.

Світ перебудовується, пристосовується, формується під нього. Погляд зі сторони дає мені зрозуміти все, що потрібно. Впевнитися у тому, що лякало.

— Мені шкода, — бурмоче Кай, а я мовчу.

Не можу, і не знаю, що сказати. Порожньо. В грудях відчувається така порожнеча, і я не можу відірватися від екрану, який так легко дав відповіді на всі мої запитання. Розповів, чому взагалі існує таке місце, як *це*. Світ, створений з неймовірних страждань, тільки щоб захистити... його.

Світ, який створив Кай.

— Ти створив його...

Він не відповідає. Перед моїми очима розгортається народження кошмару, настільки жахливого, що кидає виклик усьому, що я коли-небудь уявляла у власних страхах.

Це не мій кошмар...

— Це твій... це твій світ. Ти все це створив.

Мовчання. Буря, що так і не вщухла, лютує сильніше, струшуючи шибки кінотеатру. Кай відвертається від екрану і перевіряє час на

наручному годиннику.

— Я король усього огидного, а ти... ти, Фелісіті, моя нещаслива королева. — Він з ласкою дивиться на мене. — Ти добра, щира та ніжна, і пробачаєш мені все. Даруєш те, на що я не заслуговую. Однак монстри не славляться щедрістю та почуттям справедливості. Я нікого сюди не кличу. Не знаю, як це працює. Тільки те, що коли люди страждають... кінотеатр... це місто притягує їх сюди, до мене. Вони прослизують, і я... полегшую їхній біль.

— Але не мені.

— Ніколи, пташко.

З цими словами він схиляється вперед і впивається у мої губи поцілунком. Я хитаю головою, але його вуста, такі гарячі, такі відчайдушні, так прагнуть прийняття. І я ламаюся. Відкидаю останні залишки нерішучості й відповідаю, доки гіркі сльози котяться по моїх щоках, зливаючись у нашому поцілунку. Я дозволяю йому взяти себе. Дозволяю собі розтанути в його обіймах. Провалююся у почуття до чоловіка, якого, здавалося, знала. Кому довіряла. Довірила захищати себе. Я віддаю себе йому востаннє, як Каю, моему лицарю в потьмянілих обладунках. Тому що, коли ми розлучимося і реальність проникне в мої втомлені кістки, він стане кимось іншим.

Моїм викрадачем. Володарем мого найгіршого кошмару. Моїх тортур й страхів. Творцем кожного жахливого моменту, що спіткав мене з того часу, як я прокинулася в його світі.

Кай

Схрестивши руки на грудях, стою за диваном, на якому останні дві години сидить Фелісіті, втомлено згорбившись. Як і я. Ми обоє виснажені. Вже давно перевалило за ранок. Як виявилось, кістляву потвору доволі легко вбити, однак не без значних зусиль. Відтоді як ми

повернулися додому, вона не промовила ні слова. Так і сидить, доки брудна вода з її мокрою одежy просочується в білий диван. Я готувався до моменту істини. Моменту, коли відкриваю їй свої гріхи, і вона дізнається правду. Оголюсь до кісток. Я готувався до гніву, ненависті, навіть відрази.

До чого я точно не був готовий, так це до... нічого.

Вона плакала. Солодко-солоні сльози зливались у нашому поцілунку, змішуючись з її смаком, і навіть тоді я не зміг стримати ерекцію. Це була остання краплинка життя... жалю, що Фелісіті подарувала мені. Я уважно спостерігав за нею. Очікував паніки, ридання чи хоча б крику, доки мій світ кидав нас в жах за жахом.

Але нічого не було.

Ти висмоктав з неї життя... згасив світло, яке так любив. Ти знав, що рано чи пізно це станеться.

В чомусь голос правий. Як завжди, набридливо відлунює в голові... насміхається, відколи я прокинувся тут. Хоча останнім часом стало тихіше, як тільки вона поруч. Ще одна егоїстична причина для виправдання, чому тримаю її біля себе.

Починаю обходити диван, а Фелісіті й далі сидить незворушно, втупившись у простір своїми темно-блакитними очима — такими ж тьмяними, як у той день, коли я приніс їй напівмертву додому. По спині проноситься рій мурах, від згадки, як близько вона була до смерті. Як близько я був до того, щоб не пізнати спокою, який вона мені подарувала.

Кай, три тижні тому

Вогонь здійсмається вище, пожираючи полотняні стіни кінотеатру. Я дивлюся, як корчаться палаючі туші павуків, і як завжди, спалахує іскра надії, що цього разу все нарешті згорить.

Доценту вигорить — безповоротно.

Але ні. Цього ніколи не відбувається.

Так само, як і люди в будинку, все завжди перезавантажується. Скільки б разів я не стріляв, колов, різав чи калічив мешканців, вони

постійно повертаються. Живуть серед трупів, які світ зажадав полишити тут.

Зриваю останні нитки павутиння з жінки, і крихта паніки збурює мені кров — її очі глибоко закочуються, а крихітне тіло нестримно тремтить. Я підхоплюю її на руки. Вона холодна, липка й задубіла, біла піна пузириться з потрісканих губ. Поспішаю до виходу. Кожен крок відлунює пульсуючим болем у плечі, яким я вибив двері, які волів би не бачити ще довго. Йду коридором і різко зупиняюся. У коморі лежить той чоловік. Скручений в передсмертній агонії, він дивиться прямо на мене своїми порожніми, темними очима. Я ціпенію. Мене нудить і пекуче відчуття піднімається прямо до горла. Ноги немов приросли до підлоги; не можу зрушити з місця. Всередині все кричить: «Біжи», але я не в змозі змусити себе рухатися. Все довкола стихає, зосереджуючись в одній точці. Жінка болісно стогне, і туман розсіюється, вириваючи мене з пастки розуму. Повертає в реальність.

Опускаю на неї погляд і міцніше пригортаю до себе. Йду геть з кінотеатру, подалі від доказів свого падіння.

Я почуваюся мов оголений дріт. Шкіра шипить і поколює, адже вперше... за стільки років я доторкнувся до живої істоти. Замість того щоб стежити за оточенням, я не можу відвести від неї погляду. Вона майже однією ногою в могилі, але мене це чомусь... турбує. Хоча не повинно. Дивні думки не полишають мене, пробуджуючи нові почуття — як тоді, коли я вперше зустрів її, почав стежити за нею. Спостерігати... жадібно захоплений її безпорадністю. Її сльозами.

Її тілом.

Хоч зараз вона замурзана і досить жахливо смердить.

Я не в змозі втриматися від споглядання її ніжного личка, простежуючи лінію від тонкої шиї до привабливого схилу грудей та двох м'яких пагорбів, обрамлених чорним бюстгальтером. Жар від її обгорілої на сонці шкіри пронизує мене прямо до паху, і я відчуваю, як мій член напружується. Зупиняюся посеред дороги. Насуплююся. Обмірковую: може, краще зупинитися, доки не стало пізно? Скрутити їй шию — та й все? Але з якоїсь диявольської причини я легко відкидаю цю думку.

Я хочу, щоб вона прокинулась. Побачила мене і злякалася. Хочу стати для неї тим, кого вона буде боятися, і показати, що все, що

було до цього, тьмяніє в порівнянні зі мною.

Коли Фелісіті піднімає погляд, у мене до болю стискається серце. У цих глибоких прекрасних очах я бачу все... зраду, біль, розпач.

— Я запитаю тебе лише раз, Кай, і якщо ти мені збрешеш... клянусь усіма, кого коли-небудь любила, я більше ніколи тобі не пробачу.

Я киваю, важко ковтаючи. Опускаюся перед нею на коліна і кладу долоні собі на стегна. Фелісіті й гадки не має, що я готовий стояти тут навколішки щодня, до кінця наших жалюгідних життів, лише б заслужити її прощення.

— Ти можеш звільнити мене?

Від брехні, що так охоче формується на язиці, мене нудить. Я з усіх сил намагаюся проковтнути її, відчуваючи жахливий присмак гіркоти в роті. Більше ніякої брехні. Більше ніякої напівправди чи замовчування... це найменше, що я можу зробити.

— Гадаю, що так.

Якщо ці слова — кислота, то те, що говорить вона, — ядерні відходи для мого серця.

— Ти відправиш мене додому, Кай? Будь ласка. Будь ласка, Кай. У мене немає п'ятнадцяти років. Я не витримаю цього. Я помру тут. Це зламає мене. Я знаю, що не витримаю.

— Я не можу, — шепочу, благаючи, щоб вона, бодай якось, відреагувала. Розлютилася, штовхнула, вдарила мене, або хоча б, чорт забирай, розплакалася, будь-що, тільки не виглядала такою, до біса, розгубленою.

Не потрібно, пташко. Я тут, поруч. І завжди буду з тобою.

Спантеличена, вона хитає головою:

— Чому?

— Тому що я чортів боягуз, Фелісіті. Мені не місце в реальному світі. Останнє, що я зробив, — це вбив чоловіка за кілька кроків від його родини і палицею згвалтував труп. Там я повія... жертва. А тут... я переможець.

Тремтячими руками вона проводить по своєму волоссю, метушливо оглядаючи кімнату. Вага моїх слів тяжко опускається на тиху вітальню, осідаючи на плечах мов густий іній.

— Ти не можеш випустити мене, не покинувши цей світ теж.

Це не питання, але я все одно киваю, підтверджуючи. Вона підводиться, відступає на крок, але я хапаю її за руку. Зупиняю. Моє серце шалено калатає. Фелісіті опускається переді мною на коліна і спокійно зустрічається зі мною поглядом. Без сліз.

Але я хочу її сліз.

Вона бере мене за обличчя. Я лащуся до її дотику, і вона пальцями впивається мені у шкіру, зосереджено дивлячись у вічі — так, як вміє тільки вона, — а потім лагідно прибирає мені волосся з обличчя, лоскотливо пробігаючи по чолу. Я заплющую очі, насолоджуючись цим ніжним дотиком. Її дотиком. Це все, чого я коли-небудь жадав. Чого так жадібно потребував. Добрий, лагідний дотик тільки для мене, ніби я справді заслуговую на нього. Хоча це не так.

Фелісіті цілує мене, так солодко й п'яно, як уперше, і коли відсторонюється, це відчувається немов мене кидають у холодний морок від втрати її тепла та світла.

— Тоді я краще помру.

Я стискаю щелепу й зуби клацають. Її слова ледь не виривають мені душу й жалом пронизують орган, що б'ється лише заради неї. Я ніжно обіймаю її, долонею ковзаю по хребту, пальцями перебираючи кожну бороздинку, доки не дістаюся до шиї і хватаю ззаду. Її тихе зітхання резонує прямо мені в член.

— Смерть — не варіант, — попереджаю низьким, вібруючим голосом.

Темрява благає, муркоче стиснути сильніше.

— Смерть — не варіант для тебе, Кай. А для мене? Цілісінький світ незліченних варіантів.

Я відштовхую її. Вона спиною налітає на диван і ошелешено дивиться на мене. Моє серце калатає так, ніби зараз прорветься крізь

груди. Її слова діють немов молот — безжально гупає й гупає, розчавлюючи його в криваве місиво.

— Ти права, пташенятко. Мій світ незліченний на варіанти, і, схоже, я допустився великої помилки, вирішивши захистити тебе від нього. Я помилився, відібравши у тебе можливість відчувати життя... на повну. Смерть тут заслужена. Хочеш померти? Тоді не думаю, що ти достатньо настраждалася.

Вона повільно піднімається з підлоги, з ще більш ошелешеним виглядом, а я відвертаюся. Не можу витримати, коли Фелісіті дивиться на мене, як на монстра. Це до болю нестерпно. Ненавиджу себе за це, ненавиджу за те, що сказав.

Звук її м'яких, тихих кроків лунає по сходах, а я продовжую стояти навколішки, пальцями тріпаючи ворс килима. Я впускаю цей біль глибоко в себе, дозволяю йому пустити коріння.

Тепер біль, що привів нас сюди, буде керувати моїми діями.

Я глибоко вдихаю і... готуюся втілити свою погрозу.

АНТРАКТ

[Pierce the Veil – King For a Day](#)

Менше ніж за годину, як нарешті заснув, я прокидаюся так само зненацька. Підхоплююся в ліжку і автоматично тягнуся до Фелісіті, щоб притиснути її ближче, захистити. Але рукою натрапляю на порожнечу — вперше за стільки тижнів. Моє серце болісно стискається, бо її немає поруч. Насуплюючись, згадую, як вона лише скрушно похитала головою, побачивши, що я тут... чекаю на неї, мов жалюгідне цуценя, а потім зачинилася в моїй кімнаті.

Бах!

Бах!

Бах!

Я відкидаю неприємно холодні простирадла, хапаю зброю і йду на звук. Плечем штовхаю двері своєї кімнати і з острахом відзначаю, що вона така ж порожня, як і я. Позбавлена її уваги.

Фелісіті?

Дзвін розбитого скла та розчарований крик зустрічають мене на піддорозі вниз по сходах, а ще більша бійня розгорається на першому поверсі.

Схиляюся й визираю з-за рогу стіни перед дерев'яними балками перил. Спершу я її не бачу, доки вона не з'являється в полі зору: її буйне світло-золотаве волосся зібране в безладний пучок на маківці, пасма вибилися з зачіски й прилипли до спітнілого чола, а чорна бретелька майки зісковзнула з плеча, майже оголивши груди. Фелісіті замахається ніжкою стільця і з усієї дурі б'є по перекинутій китайській шафі, що раніше стояла в кутку їдальні. І знову кричить:

— Пішов ти! Пішов ти! Пішов ти! Пішов ти! — сильніше лупцюючи дрючком на кожне слово.

Я хапаюся за перила, обережно кладу меч на сходинку і присідаю, спостерігаючи за нею. Помічаю розбите скло біля її босих ніг, і все

всередині мене горить піти туди, винести її, захистити. Але я дуже добре розумію, як сильно їй це зараз потрібно. Трупі в тому будинку та інші місця, які я розгромив, — чіткий тому доказ. Змушую себе сидіти на місці, з благоговінням споглядаючи, як Фелісіті виливає двадцять один рік розчарування на наш дім. Здіймаю брову, щойно моє ім'я вигукується з «хрін» у світ, який її не чує. Поглядаю у бік вікон. Голодні істоти, яких я покликав, зазирають і дряпають по шибках, намагаючись проникнути всередину. Запобіжний захід, на випадок, якщо вона надумає дати драла.

Я стискаю й розстискаю кулаки. Мене зжирють ревності від того, як вони зиркають на неї. На мою маленьку пташку. Вони не зайдуть, принаймні не ці, але інші притягнуться до її емоцій.

Те, як в мені прокидається сила... Безумство. П'ятнадцять довбаних років я думав, що в мене все під контролем, але не відчував такої влади, як зараз. Вона прийшла в мій світ, зняла з мене шар за шаром, оголила, розтяла груди та заглянула в діру, заповнену гноєм, де колись було моє серце, а потім заповнила її своїм м'яким теплом та світлом. Змусила мене випустити на волю роки ненависті та відрази, що я так старанно тримав під замком. І тепер я по-справжньому можу правити своїм світом. Все, що потрібно було, — це щоб хтось побачив ці потворні частини... і все одно покохав мене.

Покохав?

Вона не кохає тебе. Особливо зараз. Вона твоя полонянка. Твоя заручниця.

Я розминаю шию і краєм ока помічаю, як Фелісіті нахилиється. Моє серце летить вниз по сходах, коли вона дістає з розтровощеної шафи зазубрений уламок скла й стискає в долоні. Я хапаюсь за верхні перила і перестрибую на нижню площадку. Кров капає з її руки, і вона дивиться на нього так, що моя власна кров в одну мить стигне й закипає.

Ти не маєш права забирати своє життя, пташко. Не тоді, коли ти мені так потрібна.

— Фелісіті! — попереджаю, на крок підступаючи до неї, але вона не реагує, і оком не веде.

Злість обдає мене жаром і клекоче всередині — *«Подивись на мене, пташко. Подивись на мене знов, чорт забирай. Тільки на мене».*

— Кинь це зараз же, — ледь не гарчу, наближаючись ще на крок.

Я дивлюся, як кров стікає по її руці, а вона нарешті піднімає на мене погляд. І в цих темно-блакитних очах... виклик.

Все, що слідує далі, відбувається неначе в сповільненій зйомці: час розпливається й пригальмовує, щойно Фелісіті підносить уламок до шиї, і світ остаточно завмирає, як тільки скло прорізає її шкіру. Шкіру, яку я цілував, смоктав та кусав. Шкіру, на яку претендую. Шкіру, яку вона не має жодного права псувати. Мене миттєво охоплює лють. Я так сильно боровся, щоб вберегти її від цього світу, тому нехай мене чорти заберуть, якщо хтось, окрім мене, полишить шрам на ній, навіть вона сама.

Я за секунду підлітаю до неї і ногою підчіпляю її під коліно з достатньою силою, щоб вона підігнулася. Зі зойком, Фелісіті відводить уламок від шиї, а я жорстко хапаю її за зап'ястя. Вона приголомшено дивиться на мене... ні... зі страхом в очах. Я штовхаю її спиною в кут стіни та, ігноруючи болісні крики, вивертаю їй руку, щоб змусити випустити скло. Зі стукотом воно падає на підлогу, і я притискаю її закривавлену долоню до свого обличчя. Лащуся до неї, як хворий виродок, яким я і є.

Вона здригається, важко дихаючи, але мені начхати на її страх:

— Ти справді хочеш стати однією з них?

Я ривком притискаю її до себе і пальцями зариваюся їй у волосся, щоб повернути голову до вікон, де потвори жадібно зазирають всередину:

— Ось, ким ти станеш, якщо помреш тут. І ти думаєш, це зупинить мене, пташко? — сміюся так божевільно, що аж самому моторошно. — Думаєш, смерть забере тебе від мене? Ти все одно будеш моєю.

Я припадаю вустами до її горла, присмоктуючись до порізу. Вона голосно стогне, підставляючи мені шию для ще одного укусу.

— Я триматиму тебе біля себе, Фелісіті. І вбий ти мене хоч сотню разів, я не перестану трахати твою жахливу пизду. Але я віддаю перевагу тобі такою. Справжньою. Мені потрібне твоє серце таким, яким воно є зараз. Навіть якщо ти ненавидиш мене, — шепочу їй у шию, м'яко прикусуючи. — Я кохаю тебе ніжну та живу, — поцілунок. — Дику та солодку, — укус. — Такою я хочу тебе, пташко, але ти все одно будеш зі мною, незалежно від стану.

Вона втягує повітря, і я відсторонююся, зустрічаючись із нею поглядам. Минає секунда, перш ніж я розумію, чому вона так на мене дивиться — ніби жадає, щоб земля під ногами відкрилася і поглинула її цілком. Міцніше притискаю її до себе, на мить уявивши цю дику можливість. Я сказав їй, що кохаю, і... зробив це неправильно. Агресивно, спонтанно, неправильно. Я не хотів, щоб вона дізналася саме так. Адреналін потроху вщухає, і тепер власні дії та слова наздоганяють мене, мов швидкісний потяг. Опускаю погляд на її вуста. Затамувавши подих, з надією чекаю відповідь. Я маю почути, маю побачити те, що бринить у неї в очах, через її губи.

Її маленький язичок виринає, змочуючи вуста, і моя ерекція смикається від цього п'яного видовища. Я притискаюся до неї, відчуваючи тягуче тепло від її прикритої піхви. Вона вже мокра для мене. Але я починаю зневірятися. Її мовчазна відмова болісно стискає мені серце, і все ж я намагаюся заспокоїти себе, що у нас ще є час.

Нічого, окрім часу.

Фелісіті кидається вперед і притискається вустами до моїх. Захоплений зненацька, завмираю, але за мить відповідаю з усім вогнем й потребою у ній. Сплітаючись язиками, цокаючись зубами, у жадібних обіймах — наш поцілунок голодний і неконтрольований. Вона тремтить, в моїх руках, а її волога шкіра під пальцями відчувається ще гарячішою.

Вона хапається за мою сорочку і смикає з плечей. Я підхоплюю її на руки, і вона обвиває мене ногами за стегна, чіпляючись руками за шию. Втискається в мій пах, треться, шукає звільнення, розради. Мій болісно твердий член пульсує, коли вона пальцями заривається мені в волосся й сильно відтягує його назад. Її гнів, її розчарування говорять про все, чого вона потребує — грубості, жорсткості, нагадування, що вона не полонянка. Фелісіті — моя королева, і я збираюся поклонитися їй, як і належить.

Я обережно кладу її на кухонний стіл серед уламків розбитих шафок. Дозволяю їй зняти з себе сорочку, а потім однією рукою схоплюю її зап'ястя і піднімаю над головою, притискаючи до поверхні. Схилюся й вдихаю її збудження через тонкі шорти для сну, які вона так любить носити. Мокра пляма на білій тканині підказує, що вона без трусиків, і мій член плаче від цього. Я стогну. Іншою рукою стискаю її

стегно і ковзаю язиком по гладкій шкірі, куштуючи її п'янкий цитрусово-солодкий смак, аж допоки не зупиняюся над манливою плямою. Крізь м'яку тканину прикушую клітор, і вона кричить від дразливої насолоди, підштовхуючись стегнами.

— Ти не моя полонянка, пташко. Ти моє все. Я кину цей світ до твоїх ніг і змушу його поклонятися тобі.

Вона голосно стогне, підсовуючись до краю й вигинаючись до мого рота.

Я зсуваю вбік шорти і пальцем проводжу по її мокрій щілині:

— Я буду там, серед всіх, на колінах перед тобою. Тільки перед тобою. — Лагідно цілую клітор, знову й знову. Ніжно. З любов'ю. — Допоки не заслужу своє місце поруч з тобою. Я буду захищати тебе. Кохати тебе. Я стану всім, чим ти тільки захочеш.

Підгинаючи коліна, я зрівнююся з її піхвою і тягну язиком по щілині, знизу до клітора, куштуючи її збудження. І з мене виривається низький стогін від її п'яного смаку.

Фелісіті стогне, підштовхуючись стегнами:

— Я ніколи не хотіла, щоб ти був кимось іншим, окрім того, ким ти вже є, Кай. Я хочу тебе, а не маску монстра, яку ти носиш.

Її м'які, добрі слова відлунюють у моїх грудях і влучають прямо в серце, заповнюючи світлим теплом. Я знову оближую її. Намагаюся відтягнути час, доки не знайду правильних слів, щоб висловити свої почуття. Але вони так і не приходять. Така потвора, як я, не може відповідати на її доброту. Доброту, на яку не заслуговую. Тож я дякую їй у найкращий спосіб, який можу. Занурююся язиком у неї і солодко-солоний смак її пульсуючої піхви спалахує неземним калейдоскопом насолоди. Її стінки стискаються, зтягуючи мене всередину. Я підгинаю язик вгору і, знаходячи випуклу, шорстку місцинку — тисну, від чого вона голосно стоне. Я продовжую дразнити, дозволяючи їй трахнути себе на моєму язиці. Штовхаюся стегнами, нестерпно бажаючи зануритися у неї. Мій член до біса болить, обтікаючи бісеринками збудження. Я хочу розпластати її на цьому столі, увірватися в неї, і щоб вона не зупиняючись викрикувала моє ім'я, доки я насаджуватиму її на свій член, спостерігаючи як це гарненьке личко кривиться в насолоді. Я хочу її сліз. Стогонів. Її палких дотиків,

коли нігті вгризаються в плоть до червоних подряпин на шкірі. Я хочу цих слідів від неї. Зараз я як ніколи ненавиджу своє швидке зцілення.

Її піхва стискається, втягуючи мій язик, і я відчуваю, як вона на мить завмирає, а потім вибухає в оргазмі, голосно стогнучи моє ім'я. Боже, як вона його стоне, я ледь не кінчаю в штани, тільки від цього. Я жадібно висмоктую її соки, все що вона дає. Мені постійно мало Фелісіті. Я завжди голодний до її дотиків, її смаку, запаху. Вона немов мій еліксир життя, і я ніколи не насичуся нею.

Фелісіті

Кай не дає мені часу перевести дух. Я все ще купаюся в екстазі, коли він смикає мене до краю прилавка й ривком стягує шорти. Він з посмішкою дивиться вниз. Пальцем проводить по моїх піхві, збираючи збудження, а потім втягує його в рот і гортанно стоне:

— Ммм, ти така, охрінінно смачна, крихітко, — низко хрипить Кай.

Я стогну, заплющуючи важкі повіки, до біса переповнена відчуттями. Він хапає мене за підборіддя і нахиляється. Його гаряча ерекція тисне мені в живіт, і я відчуваю, як моя піхва стискається у відповідь, а ще більше збудження витікає між ніг — я навіть не помітила, коли він зняв штани.

— Відкрийся, пташко.

Я не вагаюся. Страх та злість відступають на другий план перед моєю потребою в ньому. Мій клітор пульсує, коли він спльовує мені в рот, закриває його і ніжно цілує в губи, м'яко шепочучи:

— Ковтай.

І я ковтаю. Боже, я заливаюся пекучим рум'янцем, але виконую наказ, повністю підкорившись. Без вагань.

— Бачиш, наскільки ти ідеальна для мене? — Його голос рокотить від бажання й власницьких почуттів.

Він хапає мене за стегна. Зрівнюється з моїм входом і одним розгонистим рухом вривається в мене, занурюючись по самісінькі яйця. Я здригаюся від раптового вторгнення. Моя піхва болить від колючого задоволення, розтягуючись навколо нього.

— Бляха, Кай — задихаючись стогну.

— Мені подобається, коли ти так стогнеш моє ім'я, крихітко, — хрипко говорить він, стискаючи мою дупу.

Не спиняючи рух, він з кожним поштовхом втискається в мій клітор, майже доводячи мене до блаженного безумства.

— Скажи, що ти моя, — наказує. — Скажи це для мене.

Я хапаюся за його плечі, щойно він підіймає мене. Витягуючись до самого кінчика, Кай зі стогоном дражне мій вхід голівкою, рухаючись туди й назад.

— Будь ласка, — благає він, і я остаточно здаюся.

Моя витримка з тріском летить у вікно, полишаючи зруйновані уламки власної волі. Я опускаюся на нього, і від його хрипкого стогону ще більше збудження витікає з мене, просочуючись навколо його члена.

Кай стискає мене в своїх обіймах, пальцями впираючись в стегна:

— Скажи, що ти моя, Фелісіті. Уся моя. Що ти приймеш мене, незважаючи на те, ким я є.

Він розвертається, ступає по уламках розтрощеної кухні і палко притискає мене до стіни. Зриває майку, оголюючи мені груди і не гаючи часу, присмоктуються до мого соска, втягуючи його в рот. У мене перехоплює подих. Він покусує, проводить язиком, та починає трахати мене. Жорстко. Шалено. Божевільно. Я ледь не задихаюся від насолоди. В голові паморочиться, і до найменшої клітинки в мені все немов електризується, налаштовуючись тільки на нього. Я повністю поглинута Каєм... Його пірсинг пронизує кожен чутливий сантиметр, посилаючи неймовірні вібрації по всьому моєму тілу.

З хлопком він відпускає мій сосок, і нависає над іншим, хрипко шепочучи:

— Ти потрібна мені, пташко.

Його голос грубий, сповнений болу та емоцій, і я розумію, вагу його слів. Боже, все, що він сьогодні сказав, було щирим та невідворотним. Вічно скигляча ганчірка і та частина мене, яка має почуття до нього, хоче віддатися йому, пробачити всю брехню. Прийняти свою долю тут... і байдуже, як довго це триватиме.

Він кусає мене за груди, і я стогну. Кай позначає мене. Смокче ніжну плоть біля соска, саме так, як потрібно, де особливо приємно... і

де він потрібен мені. Він доводить мене до піку насолоди, гарячими вустами виманюючи відповідь.

Але я не можу. Не можу залишитися.

Сльози набігають мені на очі. Кай знову занурюється, а мені вже так набридло плакати, тому я відкидаю голову й зажмурююся, віддаючись моменту задоволення.

Він сказав, що кохає мене. Боже, допоможи мені, він справді кохає мене. По-своєму, у власному безумному розумінні, але це так. Я думаю...

— Поглянь на мене, пташко. — Його голос такий хрипкий, і в ньому так багато емоцій.

Я розплющую очі і дивлюся на його вродливе обличчя в мазках моєї крові від щік до пухких вуст. І маски немає.

Він прискорюється, пронизуючи мене своїм членом. Я стогну в його палких обіймах, моє дихання збивається. Ми наближаємося до кульмінації. Його поштовхи втрачають ритм, вуста розтуляються від насолоди, а погляд жевріє в дикій потребі. Дивлячись мені прямо у вічі, він стогне моє ім'я, і моя піхва пульсує у відповідь.

— Я помру без тебе, — бурмоче Кай, трахаючи мене сильніше, так, що я не можу рухатися йому назустріч. Його поштовхи неначе кара, потужніші, за попередній. Я тримаюсь за нього, лину. Долоня горить від порізу, і з кожним дотиком я розмальовую його своєю кров'ю.

Кривавими мазками я позначаю його... роблю своїм.

Моє серце болить, з ударом відгукуючись мукою:

— Ти не можеш вмерти.

— Але без тебе я вмиратиму щодня.

Другий оргазм майже відправляє мене до зірок. Вигинаючись дугою, я зі стогоном викрикую його ім'я і провалююся в його обійми. Поштовхи Кая виходять з-під контролю. З шаленим темпом він вбивається в мене, наздоганяючи власний оргазм, і повністю занурившись, нарешті знаходить звільнення. Моє ім'я не сходить з його вуст — він повторює його знову й знову, гойдаючись на останніх хвилях оргазму.

Ми стоїмо так ще деякий час, поглинуті моментом у нашій бульбашці млісті, перш ніж реальність, яка ще кілька місяців тому виглядала б як сюжет паскудного фільму жахів, пробивається крізь

крихкі стіни. Перед моїми очима спалахує стара Я — одягнута в поношений темно-синій светр у смужку, зі заплаканими очима та зібраним у безладний пучок волоссям. Обіцянка, яку дала померлій версії себе, порушена вже сотню разів.

Зустрічаючись зі мною поглядам, Кай обережно виходить, і я відчуваю, як цівки нашої сперми стікають у мене між ніг. Він підхоплює мене на руки, а я дозволяю собі розчинитися в ньому. Я за багато миль від тієї дівчини — в чомусь сильніша, і однозначно слабша, але загартованіша... навіть якщо лише трішки.

Кай не Крістіан. Далеко не Крістіан. Усі його вчинки були спрямовані на те, щоб піклуватися про мене. Навіть у найгірші моменти, коли його брехня боляче вразила... я розуміла, що він робив це через потребу захистити мене. Кай ніколи не змушував мене почуватися нікчемною чи використаною, як він сам сприймає себе. Навіть коли він відштовхував мене, йому не було байдуже.

І він жахливо це приховував.

Він дивиться на мене, і в цих палких очах вирує незліченний рій емоцій, а потім міцніше обіймає мене й несе нагору. Кай ігнорує безлад на кухні, і нічого не говорить про мій спалах люті. Я пригортаюся до нього і споглядаю, як його скуйовджене, темне волосся ковзає по обличчю при кожному кроці. Насуплююся, усвідомлюючи, наскільки він мав рацію: як легко я прийняла ту жахаючу маску, і як швидко полюбила її — в деякому сенсі. Я звикла до криків, стукоту в стінах та шкрябанню кігтів по шибках. Шторм вогню та холоду в його зелених очах відчувається як дім більше, ніж будь-яке інше місце. Стара реальність, про яку майже й не згадую, поволі згасає. А як інакше, коли я буквально загорнута в його орбіту. Я постійно думаю про те, як сильно не хочу його залишати.

І як боляче це буде.

У мене є обіцянка, яку маю нарешті виконати. Обіцянка, дана тій зломленій, слабкій дівчинці. Їй потрібна була я, потрібен був хтось, хто б показав силу.

Тепер ми знайшли її... вона і я.

ДІВЧИНА І МОНСТР

Густа пара м'якою хвилею стелиться по підлозі, щойно відчиняю двері ванної кімнати. Свіжий запах його мила для тіла наповнює жарке повітря, і я глибоко вдихаю цей аромат. Обережно розкручую пов'язку на руці й насуплююся, розглядаючи грубі, неохайні шви, які наклала сама, латаючи рану. Кай не знав, як допомогти з таким глибоким порізом, тому, зціпивши зуби, бродив коридором, злий на власну безпорадність. Цей трюк я підглянула у дядька — не на людині, звісно. Він лагодив м'які іграшки для ігрових автоматів та шив штори для свого фургона.

Піднімаю погляд і в запітнілому дзеркалі проступає невиразний силует жінки. Здрігаючись, ахаю. Серце заходиться в шаленому ритмі, волосся на потилиці стає дибки, а по хребту пробігають холодні мурашки, попри задушливу спеку в кімнаті. Я дивлюся на неї у відображенні, і нервово колупаючи нігті, опираюся бажанню озирнутися.

— Пташко, — кличе Кай з душу, і я, опускаючи голову, відвертаюся.

Глибоко вдихаю, заспокоюючись, і стаю позаду нього. Притискаюся до його мильної спини, обіймаю за тонку талію та долонями ковзаю до грудей, насолоджуючись його ароматом вже зблизька.

— Це знову вона?

Мовчки киваю йому в спину.

Я знову вражена своєю реакцією на понівечене тіло власної матері. Ні страху. Ні звичного переляку. Минув тиждень з моєї істерики, відколи... я стала повноцінною полонянкою цього світу. Відколи переконую себе, що не все так і погано.

Вона приходить щодня. Кай говорить, що це через нього, через наш близький зв'язок. Він обіцяє, що навчиться контролювати свої сили, і з

часом ми це переживемо. Але він не знає, як я вдячна її візитам. Навіть якщо вона виглядає як кривавий труп зі свіжовикопаної могили; навіть коли спостерігає за мною по ночах, постійно маячить у коридорах або просто стоїть, мовчки, нерухомо. Ця примарна присутність — неначе нагадування: цілісіньке життя тут — це більше, ніж я спроможна витримати.

Я ніжно притискаюся вустами до його спини, цілую, а пальцями ковзаю до татуювання ластівки, обводячи силует пташки. Одного разу Кай розповів, що колись до нього навідувався чоловік, який постійно жалівся на татуювання своєї дружини — як його це дратує і як він ненавидить їх. Тому Кай зробив собі тату в п'ятнадцять років.

Цей тиждень був спробою розібратися в собі. Тиждень, де, згорнувшись у його обіймах, я намагалася зрозуміти, що саме відчуваю до нього — жаль чи кохання. Принаймні, так я себе переконую.

— Про що ти думаєш, пташко?

Підіймаю голову й бачу, як він озирається через плече. Вода зібгає по волоссю й спускається кривими стежками по його скульптурному, вродливому обличчю.

Натягнуто усміхаючись, відповідаю:

— Мене нервують її візити.

Він розвертається, затягує мене під воду і цілує з такою тремтливою ніжністю та любов'ю, що моє серце, здається, ось-ось розірветься на тисячі шматочків. Ще один день з ним, і я здамся. Знову забуду обіцянку, дану тій дівчинці, й залишуся. Залишуся тут, як би це не вбивало мене зсередини.

Життя в страху — це не життя. Я повторюю собі це знову й знову, доки його п'янкі вуста і в'юнкий язик гублять мене в невинному поцілунку, вимагають впустити його далі. І я впускаю. Завжди, без вагань, бо не можу сказати «ні». Не тоді, коли він дивиться на мене своїми нефритово-зеленими очима так невблаганно, ніби я — його *серце*, а мій поцілунок — його *повітря*.

Я щиро усміхаюся, згадуючи, як Кай знову проявив свої милі ревності, коли дбав про мене після тієї ночі на кухні.

Кай опускається переді мною на коліно, виглядаючи мов первородний грішник, ангел — скинутий з небес. Він турботливо змиває сперму та кров у мене між ніг, доки я граюся з його волоссям, накручуючи густі, шовкові пасма на пальці. Поріз на долоні ниє тупим, пульсуючим боєм, так само, як і зап'ястя, і піхва.

— Ти кохаєш його? — питає Кай, вириваючи мене зі задумливого милування.

— Кого?

— Свого хлопця. Хіба не тому ти так запекло рвешся покинути мене?

Він стискає мене за стегно, і я не можу стриматися, щоб не засміятися від його чарівних ревнощів.

— Джош не мій хлопець, Кай. Ти ідіот.

Я знову бавлюся з його волоссям, насолоджуючись м'якістю, доки він вичікувально дивиться на мене.

— Він мій найкращий друг. Ще з дитячого садка. Одного разу, ще в школі, ми спробували поцілуватися, — здригаюся від спогаду, — ми обидва погодилися, що це було вперше і в останнє. Ніби ти цілуєш свого рідного брата. Б-р-р.

Кай киває, схиляючись до мого дотику:

*— Але ж ти його **любиш**.*

— Авжеж, люблю. Так само, як люблю його маму і тата, але тільки не його брата Зака. Зак — сука.

— На хрін Зака, — підхоплює Кай, і я усміхаюся йому.

Він лагідно гладить мене по ногах, продовжуючи слухати.

— Я люблю свого тата, дядька Джея, навіть маму. Я сумую за ними. Сумую за дурнуватим диким котом, що вештався біля нашої з Джошем квартири, за тим, як він визирав з кущів тільки заради хот-догів. — Мій голос зривається, а серце шалено калатає.

Я силкуюся придушити емоції, які так завжди ненавиділа, не дозволяючи теплим спогадам пустити коріння в цю реальність.

— А той чоловік... Крістіан. За ним ти сумуєш? — насторожено запитує Кай, долонею обхоплюючи мене за щиколотку, немов живі кайдани. Що, схоже, так і є.

Я червонію:

— Мій професор з коледжу... — на видиху зізнаюся, — і жодна частинка мене не сумує за ним.

Глибоко вдихаю і починаю розповідати про події тієї ночі, що привели мене сюди. Кай уважно слухає, дозволяючи розвантажити тягар емоцій, які підступно гнітили весь цей час, і я навіть не підозрювала, наскільки. Він не перебиває, не повчає, не дає дурнувятих порад на кшталт «ти могла б впоратися з цим краще». Він просто... слухає. В його очах стільки розуміння та підтримки, і коли я нарешті завершую, то почувуюся... вільною. Я очікувала осуду, але його не було. Кай ніколи й ні за що мене не засуджував і не давав оцінок. Та й не став би. Чого не можу сказати про себе.

Він підхоплює мене на руки й несе до своєї кімнати. Хмурячись, він зводить брови так, ніби намагається склеїти їх. Я тягнусь до глибокої складки між брів і ніжно розгладжую пальцем.

— Ей, ти чого?

— Я щойно зрозумів, як мало я про тебе знаю. Наскільки ми різні. Ти була студенткою, вивчала природоохоронну біологію. — Він гірко всміхається. — А я кинув навчання ще в першому семестрі старшої школи.

— Мені подобається, що ми різні... ти мені подобаєшся.

Кутик його вуст сіпається в тій маленькій, сором'язливій усмішці, від якої я млію.

— У нас все життя попереду, щоб краще пізнати один одного.

І так само швидко, як він здійняв мене до небес, Кай скидає мене на землю. Тривога вгризається в моє серце разом із тим, як він відводить погляд, і примарний слід усмішки зникає з його вродливого обличчя.

З заплющеними очима я млію під теплими струменями води, поки Кай грається з моїм соском — ніжно скручує, тягне й знову скручує. Від його довжини у мене болить горло та піхва, але це не зменшує п'яного бажання, що вібрує по всьому тілу. Попри будь-який дискомфорт, я тільки сильніше хочу Кая, відгукуючись на кожен його дотик.

Він м'яко підштовхує мої ноги коліном, змушуючи розсунути їх. Я спиною припадаю до холодної стінки душової кабінки, і відчуваю, як він стежить за мною. Обпікає своїм палким поглядом аж до мурах, а його знову міцна ерекція впирається мені в стегно. Іншою рукою він ніжно перевіряє мій вхід, ковзаючи пальцями по набухлих складках.

— Болить, крихітко? — запитує Кай.

Стогнути, киваю і штовхаюся йому в долоню.

— Я все одно тебе хочу.

Потік води плавно зникає. Я розплющую очі й зустрічаюся з гріховно-прекрасною посмішкою Кая, що так і кричить: *«Я збираюся зробити децю неймовірно сексуальне...»*. Я тремчу від збудження. Моя піхва пульсує у відповідь, а нужденний стогін ледь не зривається з вуст. Він тримає в руках насадку і перемикає її на масажний режим. Ми дивимося одне одному у вічі, і наші розпалені погляди плавляться від сили запаморочливого бажання.

— Тоді, пташко, пальчиками покажи мені свою гарненьку кицьку.

Неквапом, грайливо усміхаючись, я ковзаю долонею від грудей вниз до своєї кицьки, і пальцями розсуваю складки, оголюючи маленький пульсуючий вузлик. Він направляє струмінь на мій клітор, і стогну, задихаючись.

— Тобі це подобається? — хрипко шепоче Кай, мені у вуста.

— Тааак, — скиглячи відповідаю.

Він ніжно цілує мене, прикушує за нижню губу і відтягує її, відсторонюючись разом із потоком води. Я голосно скиглю і тягнуся до його руки, щоб повернути струмінь назад.

— Не хвилюйся, крихітко. Зараз я задовільню твою спраглу піхву.

Але всупереч власним словам, він нахиляється і полишає насадку на підлозі, струменем догори. Насуплюючись, я жалібно стогну. Моя піхва стискається, жадаючи звільнення, доки він, обсипаючи мене

чуттєвими поцілунками, випростовується. Кай дивиться на мене поглядом, сповненим усіх хтивих гріхів, і бере мене за плечі, без слів змушуючи опуститися на коліна. Я усміхаюся, усвідомлюючи його задум, та не з меншою пристрасстю дивлюся на нього з-під важких повік.

Нависаючи над водою, я зрушую стегнами, підставляючи клітор під струмінь. Кай стискає свій член і починає неквапом дрочити, а вільною рукою тягнеться до мого соска й викручує його. Я стогну, гойдаючись стегнами, дражнячи свій вузлик нервів. Легка біль зміщується з насолодою, підводячи мене до жаданого звільнення.

Ми не відводимо поглядів один від одного, відчуваючи, як напруга між нами зростає. Він пестить себе, прискорюючи рухи. Великим пальцем тягнеться до почервонілої голівки, зачіпає свій пірсинг та з натиском проводить по щілині, з якої витікають бісеринки його збудження. Від цієї неймовірно еротичної картини моя піхва стискається, і я вибухаю в оргазмі сильно та несподівано.

Я стогну його ім'я і кручу стегнами, спрямовуючи струмінь по своїй щілині. Зупиняючись над водою, що б'є мене по клітору, я тремчу від насолоди, пропускаючи хвилі екстазу крізь тіло.

— Чорт, крихітко, ти ідеальна, — стогне Кай, рухаючись швидше.

Я спираюся на коліна, висовую язика і тягнуся до нього, злизуючи крапельку збудження, що виблискує на голівці. Він відпускає мій сосок і хапає мене за волосся, відтягуючи голову назад:

— Я збираюся кінчити, пташко, і ти разом зі мною. Зрозуміла?

Я киваю і знову розгойдуюся над водою. З завмиранням серця спостерігаю, як він накачує себе, стискаючи кулак на кам'яній ерекції, і відчуваю, як моє тіло з новим приливом пульсує від збудження. Його стрункі м'язи напружуються, перекочуючись під блідою шкірою, а вени на руках виразно розгалужуються.

— Я хочу спробувати тебе на смак, — хничу.

У мене перехоплює подих, відчуваючи, як попереджувальні вібрації проносяться крізь мене. Лець стримуючи оргазм я відкриваю рот і схиляюся до нього. Він лається собі під ніс, спираючись на стіну позад мене, та починає трахати себе в руку, штовхаючись стегнами. Його стогін — єдине попередження перед тим, як потік гарячої сперми прикрасить мені обличчя. Я злизую її з губ і вибухаю у власному

оргазмі. Гойдаючись над водою, насолоджуюся фінальними акордами, доки відчуття не стають надто чутливими.

Я відсмикую насадку з-під себе. Піднімаю голову, все ще в його спермі, і зустрічаю погляд цілковитої відданості. Він дивиться на мене з такою любов'ю та довірою в очах, що моє серце болісно стискається.

Від цього те, що збираюся зробити, стає просто нестерпним.

СМЕРТЬ МОНСТРА

Скрегіт кігтів по шибках та загрозливі тіні, що ковзають по стелі в тьмяному світлі ліхтаря, немов заспокійлива мізансцена для моїх думок — коротка перерва в потоці сумнівів та страхів.

Хоча, страх... це не те слово. Ні. Мені не страшно. Я просто... втомилася. Дуже втомилася.

Я не створена, щоб виживати в постійному стресі. Адаптуватися і процвітати, як Кай. Я навіть не здатна просто існувати в тривозі.

Я не можу так жити. Я безнадійно глибоко виснажена. До болю в кістках, до важкої задухи, млявості тіла і туману в думках — я безнадійно виснажена. Те, що я тут бачила.. що довелося пережити, тисне на мене, як ніщо і ніколи раніше. Розпач — це слово недостатньо описує те, що сидить у мене в грудях. Що постійно гризе й болить. Кожна радість, кожна світла мить забарвлюється порожнечею, яка невпинно затягує мене в темряву.

Це пекуче жало, і... я завжди була такою. Навіть ліки не допомагають вирватися з-під сірої хмари, що постійно висить наді мною. Мама завжди казала, що в мене благословенне життя. Що плакати й сумувати — це слабкість. Що у мене немає реальних проблем і жодних причин для діагнозу «хронічний депресивний розлад». Вона має рацію. Але сіру хмару це ніколи не хвилювало. Болючому відчаю байдуже, є причини чи ні. А цей світ... цей нескінченний кошмар, що калічив, мучив і добивав мене, підштовхнув мій розум до таких меж, про які я навіть й не підозрювала. І перетнув їх.

Єдине джерело розради та спокою приходиться до мене у вигляді чоловіка поруч, але навіть він має гострі краї, які ранять мою надто тонку шкіру. Кай — це постійне нагадування, що... він усе-таки забрав у мене *мій* вибір. Безумство, що він не бачить нічого поганого в тому, як карає мене разом із собою. Чому Кай ніяк не може усвідомити, що

він не заслуговує на ці тортури? Скільки б разів я йому не говорила. Хоча, це не дуже відрізняється від тих дурних запитань: «Чому ти просто не можеш бути щасливою?»

Я лагідно прибираю волосся з його обличчя, відчайдушно бажаючи, щоб він поворухнувся. Хоча б на мить. Щоб прокинувся й подивився на мене своїми неймовірними, зеленими очима. Зараз я більше за все на світі жадаю побачити ці очі.

Ось чому стукіт у стінах, тіні на стелі та тріск за вікном... так потрібні мені — нагадування про те, де ми знаходимося.

Хто ми є.

Я зажмурююся, сподіваючись стримати шквал сліз, і коли розплющую очі, зустрічаюся зі закривавленою постаттю мами. Вона, як завжди, мовчки стоїть біля вікна й спостерігає за мною. Затамовуючи подих, я чекаю її зауваження, солодко-приторного докору за сльози і нагадування, що час подорослішати.

Але вона мовчить.

Перша сльоза скочується по моїй щоці й з глухим стуком вбивається в подушку. І вперше з тієї ночі в кінотеатрі, коли я плакала не від задоволення, а від горя, я дозволяю своїм думкам блукати. Згадую про Кая все, занурюючи руку під подушку, і думаю про нього й нас — затискаючи кулак. Чи буде він у порядку? Безглуздя, звісно, ні. Мабуть, він зненавидить мене.

Я сподіваюся на це. Сподіваюся, що він ненавидітиме мене стільки, скільки йому буде потрібно, і так сильно, як захоче, тільки б продовжував жити. Хоча, не те щоб у нього був вибір. Сподіваюся, він зрозуміє. Якщо він знає мене... кохає так, як говорить. Вірю, що зрозуміє. Якщо хтось і може, то тільки він. З того моменту, як я потрапила сюди, важкість кожного дня відчувалася, немов лецата, які повільно стискали мене в смертельних обіймах. Вічність тут — це нескінченний жах для мене.

Важко ковтаючи сльози, я обережно виплутуюся з його обіймів і сідаю прямо на нього, спираючись на коліна, щоб не потривожити його сон. Киваю мамі, на що вона очікувано не реагує. Вчора я запитала її, як там тато... і єдина відповідь — кривава сльоза, що скотилася по її замурзаній щоці. Як давно я зникла? Я перестала слідкувати за часом.

Навіть не спромоглася надіти годинник цього тижня. І Кай все рідше нагадує мені про це. Гадаю, він теж забувається.

Я прикушую губу до крові, щоб придушити ридання, і тремтячими руками кладу його правила на подушку, з новими пунктами, які вписала, доки він приймав душ.

Правило номер дванадцять: ти не один з них.

Правило номер тринадцять — це взагалі не правило, але я пронумерувала його, як і все інше. Мені здалося неправильним порушувати його порядок у списку.

Дозволю собі розслабитися, трохи опускаючись, і Кай починає ворухитися. Мій пульс підскакує, а серце калатає. Я відчуваю, як його член набухає піді мною до твердої ерекції. Він тягнеться до мене руками, схоплює за стегна і притискає до себе, продовжуючи дихати глибоко і спокійно, навіть попри те, як пестить мене уві сні, потребує уваги. Це ледь не розриває мене на шматки. Усе в моєму серці кричить, щоб я не втілювала задуманого. Кричить, що я допускаюся великої помилки. Що... якщо ще трохи перечекати, можливо, ця гнітюча втома пройде. Відчай, що душить мене все життя, нарешті відступить. Те, що змушувало мене плакати через дрібниці, вибачатися перед людьми, які цього не заслуговують, покине мене раз і назавжди... якщо ще трішечки перетерпіти.

Кай сказав, що я не заслужила на смерть, але він помиляється.

Останні кілька днів я тільки й думала про те, які слова підібрати, як правильно виразити почуття, щоб не здаватися пригніченою. Не видати справжніх думок. Тут немає таблеток, і якщо я спробую перерізати собі вени, не думаю, що мені це вдасться. Мені страшно. Я боюся болю.

Боягузка до самого кінця.

Настільки налякана, що можу передумати, тому й сиджу тут — верхи на чоловікові, який довірив мені все, що мав. Віддав своє серце. Відкрив найпотаємніші таємниці та найтемніші бажання. Але я... слабка боягузка. Якщо я зроблю це, мені доведеться змусити себе діяти. Не залишити собі жодного шансу на відступ. Цікаво: чи ті, хто полишився ззовні, в реальному світі, вже змирилися? Чи плакали вони за мною? Чесно, мабуть, це вже немає значення. Краще, якщо Фелісіті

Кінг більше не існуватиме. Ні в реальному світі, ні в світі Кая. Так, це на краще.

Я посилюю хватку, відчуваючи, як шви на долоні стягуються.

Кай розплющує очі.

Я ледь не задихаюся від шквалу емоцій, що розривають мене зсередини. Він із секунду дивиться на мене — Страх. Полегшення. Розгубленість. Біль, — а потім кидається вперед. Він рухається швидко. Набагато швидше за мене. Рвучко піднімаючись, він намагається схопити мене за підняті на головою руки, але я встигаю вислизнути, протикаючи ножом йому горло.

З мене виривається хрипкий, грубий зойк, бачачи, як лезо пронизує його плоть. Він дивиться на мене широко відкритими очима, сповненими шоку і... болю. Зрада. Страх, і не за себе.

— Пробач. Пробач, Кай. Мені так шкода, — ридаю, захилинаючись сльозами.

Я цілилася в серце, думала, так буде швидше, миттєвіше. Легше. Щоб виграти час.

— Я не хотіла цього... — ридаю. — Пробач. Мені так шкода, Кай. Це не повинно було бути так боляче.

Кров булькає, вивергаючись з його рота і рани. Захилинаючись, він тремтячими долонями бере мене за обличчя і щось говорить, але я не чую. І не хочу чути. Я знову схлипаю. Надривно, тваринно вию, і це найгірше, що коли-небудь виривалося з мене. Він намагається витерти свою кров з мого обличчя. Заспокоїти мене. І ледь ворущачи губами, щось хрипко шепоче. Тремтячи всім тілом, я схиляюся до нього і ніжно цілую в криваві, але такі теплі уста, а потім зіскакую з ліжка й біжу в коридор.

Помічаючи своє відображення у декоративному дзеркалі, я верещу й відступаю назад, нашттовхуючись на перила. Моє обличчя... так схоже на його. Ридаючи, обмацую себе, намагаючись розглядити глибокі зморшки й борозни. Не розумію, чому те, що я бачу, так відрізняється від того, що я відчуваю. Але якщо це моя кара — то це більш ніж справедливо. Гуркіт зі спальні відволікає мене. Я плачу, силкуючись ігноруючи Кая та взяти себе в руки. Примара мами тихо приєднується до мене на сходовому майданчику, як з дзеркала виривається рука і хапає мене за горло в залізних лещатах. Я хриплю і

здригаюся. Чіпляюся за пошматовану руку, всіяну уламками скла, і дивлюся на матір. Перелякано благаю про допомогу, а вона стоїть незворушно, відвернувшись до сходів.

Я судомно схоплююся за безтілесну руку, намацуючи щось, за що можна зачепитися. Хапаюся за один із пальців і щосили викручую його. Вигравши дорогоцінні секунди, рвучко відсахаюся і не зупиняюся, щоб перевести подих. Мчу вниз, перестрибуючи через дві сходинки. Мама вже чекає біля вхідних дверей. Я пролітаю повз неї, вириваючись у холодне повітря ночі, назустріч всім жахам та невидимим потворам, що ховаються в тінях.

Я біжу. Ридаю. Не знаю, куди. Як знову помічаю силует мами. Вона постійно вигулькує трохи попереду і, немов провідник, веде мене. Так — веде.

Боже, будь ласка, нехай це буде урвище.

Переді мною вигулькує немовля, і я вже не верещу. На своїх тонких кінцівках воно чимчикує до жінки, яка мов міраж виринає із простору обабіч дороги. Її худорляве обличчя сяє життям, здорове рудувато-каштанове волосся заплетене в товсту косу, а на руках більше немає червоних джгутів та проколів. Я пролітаю повз них і не зупиняюся, навіть коли на дорогу виходять чоловіки, кожен у своїй збоченій версії себе. Вони наступають, перегороджуючи мені шлях. Обгорілі люди хапають мене за ноги, а інші тягнуться своїми тіньовими руками, але не щоб зупинити чи нашкодити. Вони мацають, тицяють, хтиво розпускають свої потворні руки. Я продираюся крізь натовп, однак вони обступають сильніше, так, що мені стає важко дихати. Я починаю панікувати, втрачаючи з поля зору труп своєї матері-провідника. Як чую його... крик, такий дикий, сповнений відчаю та страждань, що в мене болісно стискається серце.

— ФЕЛІСІТІ!

Боже, будь ласка, не дай йому знайти мене, не дай йому побачити це. Будь ласка, відведи його кудись, куди завгодно.

Якась із тварюк хапає мене за груди, а інша обмацує між ніг. Я схлипаю, люто розштовхую їх і нарешті вириваюся з натовпу. Мама чекає обабіч дороги, але зникає і виринає на іншій стороні вулиці, навпроти кінотеатру Халмонт. Біжу до неї. Зненацька зачіпляюся за вибитий бетон і лечу вперед, колінами скрегогучучи по асфальту — так

само, як і тієї ночі. Права долоня пече, шви рвуться, а з рани витікає кров. Схоплююся на ноги і, не витрачаючи ні секунди на розгляд поліцейських машини довкола кінотеатру, мчу далі. Світло від сигнальних сирен мерехтить, ніби щось чужорідне розриває туман ночі. Жодного поліцейського не видно поблизу. Нікого немає. Тиша. Тільки я і моє важке дихання.

Минаю величавий дуб, де вже мене чекала мама, і тачку, яку ми колись кинули тут, розуміючи, що це лише чергове знуцання світу — перезавантаження давно повернуло її на місце.

— ФЕЛІСІТІ!

Солоне повітря зустрічає мене холодним поривом, і звуком бурхливих хвиль безкрайньої води, що розбиваються об скелястий берег — як і тієї ночі. Я пам'ятаю, як Кай підштовхував мене, бо я вередувала через втому. Як сердився, коли я на нього дивилася. А як я могла не дивитися? Він неймовірно вродливий. Пам'ятаю, як уявляла зорі на чорному, непроглядному небі над його головою, і думала: як шкода, що Кай так давно не бачив їх.

Цей світ — суцільна п'ятьма, а я знову хочу побачити зорі.

Я зупиняюся, буксуючи на краю урвища. Каміння під ногами скочується, місцями відколюється й летить у пащу лютуючих хвиль. Я схиляюся, балануючи над високою прірвою, і серце на мить завмирає. Так високо.

До біса високо.

Згадую правило номер шість, щойно помічаю в каламутній, пінистій воді знайомі обличчя, що кличуть, чекають мене вдома. Глибоко вдихаю, намагаючись не думати, як сильно він страждатиме; чи як боляче мені буде падати. Мама стоїть поруч, незмінно мовчки, дивлячись у воду. Я відступаю на кілька кроків. Мабуть, краще почати з розбігу, так? Гадки не маю, адже ніколи ще не вбивала себе. Ну, я хоча б перестала плакати — мабуть, це хороший знак. Тільки... поки не чую його голос, що проривається крізь стіну туману та бурхливий вітер.

— Фелісіті, будь ласка, не роби цього! Не роби цього! Будь ласка, Фелісіті!

Я не обертаюся до нього. Не можу. Я боягузка. Я ридаю і не можу повернутися, бо мені страшно, а він такий, бляха, вродливий. Мій

лицар.

Відштовхуюся від землі і рвуся вперед.

Кай вже близько. Дуже близько. Цікаво — чи впаде він разом зі мною? Чи ще гірше... впіймає мене?

Я втрачаю опору, і ці думки немов розчиняються разом із землею під моїми ногами. Стрибаю в невагомість, відчуваючи, як вітер огортає мене, приймаючи в свої обійми, а мій шлунок бунтує, як це буває, коли їдеш крутим пагорбом або американськими гірками.

Кай

Шиплю від болю, врізаючись плечем у хиткий край урвища, і смикаюся під натиском ваги. Вона вислизає з моєї руки. Я щосили стискаю хватку, утримуючи Фелісіті за поранену руку. Все, що бачу, — це хвилі та скелясті рифи внизу. Моя хватка — єдине, що тримає її тут, тому я посилюю зусилля, попри шалений біль у м'язах. Всередині мене вирує непомірний шквал емоцій, ледь не розриваючи моє серце на тисячі кривавих шматків. Вона з жахом дивиться вгору й ридає, а я намагаюся змахнути власні сльози. Не пам'ятаю, коли в останнє плавав. Через сльози все довкола розпливається, і мені важко розгледіти її... мою маленьку пташку.

— Я тримаю тебе, крихітко. Тримаю. Давай, хапай мене за руку! — благаю, а вона лише хитає головою. З мене виривається болісно-страженний крик, і я знову плачу.

Її рука надто слизька від крові. Зціпивши зуби, я смикаю Фелісіті нагору, але недостатньо. Недостатньо міцна хватка.

— Припини негайно! Ти, бляха, помреш, Фелісіті. Ти помреш насправді, якщо впадеш. Це, чорт забирай, не довбані жарти. **ХАПАЙСЯ ЗА МОЮ РУКУ!**

Відчуваю, як вона починає зісковзувати, і моє серце ледь не зупиняється. Вона здригається, ридаючи сильніше, зісковзує і... я встигаю перехопити її, втримавши від падіння.

— Хіба ти не бачиш, що ти зі мною зробив, Кай? Ти відібрав у мене вибір! Я не можу так жити, не можу. Не можу жити в страху! —

кричить вона, але її голос тоне на тлі гуркоту хвиль та стогонів тих, хто дрейфує в них.

— Я зможу все виправити! Я зможу зробити цей світ кращим. Ти будеш у безпеці. Будь ласка, дай мені шанс, пташко. Будь ласка! — я благаю її.

Благаю не робити цього, не залишати мене. Моє серце розіб'ється на мільярд уламків, і я вже ніколи не зможу оговтатися. Прокляття. Я помру без неї, стану лише темним відображенням власної тіні.

— Я ніщо без тебе!

Вона хоче померти... Вона радше помре, ніж залишиться тут зі мною.

Схлипуючи, вона хитає головою. Опускає погляд на гострі рифи і кричить. Але не хапається, щоб врятуватися. Не рятує себе, щоб *врятувати мене.*

— А як же правило номер тринадцять, га? Як щодо нього, Фелісіті? Чи воно ні хріна не значить? — моє плече палає, біль перетікає в агонію, а розум все ще не зовсім ясний після смерті.

— Це значить усе, Кай. Пробач мені, — схлипує вона.

— Я не зможу жити без тебе! Будь ласка! Не роби цього! Не покидай мене! Я більше ніколи не посміхнуся, присягаюся! — плачу, і байдуже, як жалюгідно це звучить. Без неї я зовсім не король.

— Я не зможу без тебе! — кричу, відчуваючи, як її слизька від крові долоня вислизає з моєї й так слабкої хватки.

Вона дарує мені м'яку посмішку. Крекчучи, підтягується вгору й іншою рукою хапається за мою. Полегшення, якого я ще ніколи не відчував, затоплює мене і я ридаю. Я, бляха, *ридаю.*

Дивлюся, як Фелісіті впирається ногами в кам'яну стіну, не зводячи з мене погляду. І промовляє:

— Тоді не роби цього.

Відштовхується від стіни і вислизає з моїх рук.

Я з жахом спостерігаю, як моя жінка, моя кохана, падає вниз. Падає так швидко прямісінько у пащу глибокої води, де потопельники тягнуться до неї своїми тінистими руки. З мене виривається дикий, нелюдський крик, сповнений тваринної агонії. Темрява, що зашморгом сидить на шиї, вибуховою хвилею виривається назовні. Біль, якого ще не знав, роздирає мене на шмаття. Це не той біль, від якого ти стікаєш

кров'ю. Ні. Це біль, що вбиває повільно, раз за разом, скручуючи нутрощі в сконанні.

Що б не виходило з мене, воно знищує, карає, руйнує все довкола. Стирає залишки моєї свідомості, коли я чую, як вона вдаряється об воду.

ТИТРИ

Фелісіті

Я падаю, полишаючи своє серце там, нагорі, в руках Кая, доки тіло летить униз, розсікаючи простір. І крізь гучний шелест повітря я чую його стражденний крик.

Я помічаю, як простір довкола нього здригається. Чорні щупальця вириваючись назовні й розповзаються навкруги. На мить лякаюся, що вони схоплять мене, але цього так і не стається.

Кай хапається за голову й смикає волосся. Я бачу, як чорнильні міазми — ті самі, що висіли над світом відтоді, як прокинулася тут — немов оживають. Вони, як тіниста глазур, проносяться над ним і збираюся мов у грозову хмару, що пульсує, рябіє від кожного його крику.

Я переводжу погляд на небо, і за секунду до того, як темрява поглине мене...

Я бачу зорі.

Кай

Я розплющую очі й різко втягую повітря..

Надто знайомі, рясно розфарбовані стіни кінотеатру Халмонт звужуються, насуваються, тиснуть на мене, мов клятві лещата. Я відчуваю вагу світу, цього світу. Цього залу — залу без павуків на сплетеному павутинні та затхлого смороду. Місця, де я в небезпеці, де нічого не контролюю. Замість звичної темряви, що холодом поколює хребет, я відчуваю — паніку.

До мене повертається здатність дихати — я навіть не усвідомив, як затримав повітря, — але надто швидко, запаморочливо. Настільки, що здається, ніби мої легені зраза згорять на хрін.

Фелісіті...

Я підіймаю голову і в паніці озираюся, шукаючи її між сидінь. *Будь ласка. Будь ласка, будь тут. Прошу, нехай це все було не даремно.*

Будь ласка, скажи, що я врятував тебе.

Якась жінка тихо скаржиться, і з-поміж сидінь виринає білява голова. Важко дихаючи, білявка зі скуйовдженим волоссям та найглибшими блакитними очима у всьому довбаному світі ошелешено оглядається.

— Трясця його матері, — з полегшенням зітхаю і розвалююся на сидінні.

Ще не повністю відійшовши від шоку і туману божевільного лайна, що гальмують мій мозок, я не можу зрушити з місця — ноги немов заціпеніли. Чую її недовірливий сміх — ні краплі гумору, лише потрясіння. Жінка знову скаржиться, шикаючи на нас. Я здригаюся й втискаюся в сидіння, хапаючись за підлокітники. Тут так багато людей, занадто багато.

Дуже багато людей.

Він тут?

Ні.

Ні.

Ні—

— Кай, нам потрібно йти, — її м'який голос прорізається крізь отруйний дурман у голові й повертає мене до неї — туди, де моє місце, — нагадую собі, підводячись на хитких ногах. Хапаю її за руку й міцно стискаю, доки вона виводить нас із залу, під невдоволене бурмотіння та похмурі погляди в наш бік.

Переступаю поріг, і яскраве світло коридору різко вдаряє мені в очі, від чого вони горять та сльозяться. Кліпаю, звикаючи до освітлення й кидаю погляд на комірчину. Двері зачинені. Відчуваю коротке полегшення і придивляюся до стін кінотеатру. Вони змінилися — пофарбовані в інший колір, а кіноафіші оновилися на щось сучасне.

Я різко обертаюся і притискаю Фелісіті до стіни. Впираюся чолом у її:

— Про що ти, бляха, думала? — гарчу, і не даючи їй шансу на відповідь, врізаю кулаком біля її голови.

— Про. Що. Ти. Бляха. Думала?

— Я... я думала, що ти даси мені померти, — задихаючись відповідає вона, і цього достатньо, щоб остудити моє лютуюче полум'я.

Принаймні на мить.

Достатньо, щоб я нахилився і впився поцілунком у її вуста. Вона відповідає, і ми обіймаємося, сплітаємося, зливаємося з пристарстю, дозволеною у світі, якого я не бачив п'ятнадцять років.

— Нізащо. Я ж сказав тобі — Я. Не. Зможу. Без тебе, Фелісіті. Навіть якщо це значить переслідувати тебе тут. Я ж говорив, що завжди захищатиму тебе, — великим пальцем я гладжу її по залитій сльозами щічці, — навіть від самого себе.

Вона посміхається крізь ці прекрасні сльози:

— Правило номер тринадцять.

Я дарую їй тремтячу усмішку, найкращу, на яку зараз спроможний:

— Правило номер тринадцять, — повторюю і знов цілую її, сильніше, ніж будь-коли, ніби вона зможе проковтнути весь мій страх, що гризе зсередини.

Я зроблю все, щоб втримати тебе, пташко.

Хтось прочищає горло:

— Кхм, друзі, ви не могли б не цілуватися в коридорі.

Я спираюся передпліччям на стіну, замикаючи її в клітці. Не хочу переривати поцілунок, я не готовий. Не зараз. Ні до чого з цього. Вона лагідно проводить долонями по моєму волоссю, закликаючи зупинитися. На превеликий жаль, я слухаюся.

Обертаюся і бачу хлопця років сімнадцяти в оновленій формі кінотеатру Халмонт. Роздивляючись його, задумуюся: чи маю я право на повернення у цей світ?

Чомусь я впевнений, що маю. Якимось чином я знову заслужив це право. Назавжди. І це не пов'язано з тим, що я повернувся сюди.

Погляд хлопця прикипає до моєї пташки. Мене охоплюють ревності. Я притискаю її до себе, захищаючи від настирливих поглядів, і помічаю, як вона заливається рум'янцем — від тепло-рожевого до насичено-червоного.

— Чорт забирай, ти... ти Фелісіті Кінг, — запинаючись, вигукує він.

Кінг? Твоє прізвище Кінг?

— Ти пам'ятаєш мене? Я був тут тієї ночі, коли ти зникла! Срань господня, ти не уявляєш, скільки людей тебе шукало! Боже мій, де ти була? Ох, дідко, у тебе кров, — патякає він, з підозрою і побоювання зиркаючи на мене.

В мене від страху стискаються нутроці: Що ж тепер буде? Вона повернеться до свого життя? Без мене? До того, як я все зруйнував... А як же я? Що залишилося у мене? Я вбив людину... Моя мама, бляха, вона взагалі жива?

А чи хочу я, щоб вона була жива?

— Почекай-почекай, ти сказав, що мене шукали? У минулому часі?

Хлопець переминається, поправляючи гудзики на комірці, хоча все виглядає ладно:

— Вони поховали тебе. Т-три дні тому, — зам'явшись, він прочищає горло. — Усі речі зі споминів все ще на вулиці, біля вівтаря. Бляха, це все якесь божевілля. Нам варто викликати копів, так?

Я дивлюся на неї, чекаючи. Страх отруює мене зсередини, в голові паморочиться. Фелісіті повертається до мене, і я не можу стриматися, щоб не витерти їй сльози. Вона тремтяче видихає і тихо промовляє:

— Нічого не говори, будь ласка. Я... я ще не можу... прийняти все це.

Я дивлюся на неї, і дивний вогник надії спалахує глибоко в грудях.

Хлопець опускає погляд:

— Я не знаю... Тобто, всі були дуже засмучені. Твій тато—

— Він помер, так?

Він киває:

— Він приходив щодня, навіть після того, як дуже захворів.

— Як давно? — її голос ламається, відриваючи шматок мого серця разом із ним.

— Ох, ам-м-м, ну, може, з півроку тому. Це було давно. — Він знову зиркає на кров, а потім на мої руки: як я утримую її в своїх обіймах. — Слухай, я нікому не скажу, добре?

Я перехоплюю його погляд, без слів застерігаючи від дурниць.

Він прочищає горло:

— С-співчуваю твоїй втраті. Але люди можуть легко впізнати тебе. Вам краще забиратися звідси, якщо не хочете зайвої уваги. Твоє зникнення привернуло сюди купу влогерів, ну, тих, що займаються

дослідженням злочинів і всякими такими штуками. Це, звісно, було добре для—

Я витріщаюся на нього, щоб він нарешті заткнувся. Він киває і проходить повз, неначе ми привиди. Напевно, так воно і є.

— Пташко, мені шкода, — шепочу їй на вухо, відкидаючи волосся з її обличчя.

Вона дивиться на свої босі ноги, зариваючись пальцями в шорсткий килим, а потім сопе й важко ковтає:

— Давай просто підемо звідси.

Проходячи через широкий вестибюль кінотеатру Халмонт, я відчуваю більше, ніж просто невеликий страх. Повернення сюди наповнює мене якоюсь новою, невідомою емоцією. Дивна суміш страху і... передчуття.

Моє серце незвично підскакує, щойно ми проходимо повз святиню біля вхідних дверей, — під афішами, які я також міняв багато років тому. Фелісіті з усіх сил намагається не дивитися на напівзгорілі свічки, м'які іграшки та зів'ялі квіти перед віттарем з її фото. Я помічаю, як в неї блищать очі від сліз, і зупиняюся, м'яко притримуючи її за лікоть.

— Кай, нам справді краще забиратися звідси.

У мене перехоплює подих. Я силкуюся набрати повітря в легені, перш ніж почати тараторити, як ідіот:

— Фелісіті, ти можеш йти додому. До своєї родини, друзів. Повертайся у коледж і живи своїм життям. У-у мене тут нічого немає. Бляха-муха, та я навіть не знаю, як давно мене тут не було. Я, чорт забирай, гадки не маю, як старіють у тому світі. Так, я виглядаю так само, але якщо минуло п'ятнадцять років, Фелісіті... Мені зараз, мабуть, десь тридцять сім. У мене відчуття, ніби все свербить, а шкіра ось-ось злізе на хрін. Усе здається таким неправильним, і я не знаю—

Вона кидається вперед і цілує мене у вуста, викрадаючи усі слова та подих. Боже, і я дозволяю їй це. Я б дозволив Фелісіті Кінг — Фелісіті Андерсон — забрати у мене будь-що. Підхоплюю її на руки, і вона обвиває мене ногами за талію. Я розчиняюся у ній, віддаю їй свою душу. Щоразу, як цілую її, гострі краї моєї тривоги стають усе тупішими й тупішими. Вона заривається пальцями мені у волосся, притискається ближче і цілує мене ще палкіше. Ми стоїмо перед

кінотеатром, що колись був моїм притулком, а потім став особистим пеклом. Однак зараз мені начхати, де ми, хто ми і ким були. Начхати, що світ і оком не змигнув, коли я зник, і йому байдуже, що я повернувся. Є тільки вона і я — цього достатньо.

Вона відсторонюється. Важко дихаючи, ми дивимося один одному у вічі й притискаємося чолами. Вона говорить:

— Фелісіті Кінг мертва, — сміється, її щоки розчервонілися від спеки — Те життя... воно було не для мене. Ніколи не було. Звичайно, мені сумно, але з якоїсь божевільної причини, коли ти мене цілуєш, біль вщухає. З тобою я відчуваю себе сильнішою, Кай. Щоб не сталося далі, я хочу, щоб ми залишилися разом проти всього світу. Реального світу.

Я посміхаюся, відчуваючи, як серце шалено калатає, а в животі здіймається рій метеликів:

— Разом.

— Правило номер тринадцять? — запитує вона, злегка торкаючись носом мого.

Я киваю:

— Я також тебе кохаю.

Більше, ніж ти можеш собі уявити.

ОТЖЕ...

Шість місяців потому, Фелісіті

Теплі руки ніжно обіймають мене за шию, і я широко усміхаюся, відкидаючи голову назад, щоб зустрітися з неймовірно зеленими очима, які я покохала більше, ніж могла уявити. Кай схиляється, злегка торкаючись носом мого, а великим пальцем ліниво погладжує точку мою пульсу, перш ніж хтось кличе його назад до вхідної стійки маленького кафе.

Цей палкий погляд нефритових очей обіцяє багато... *так багато*, що варто йому лише підморгнути й сексуально всміхнутися, як я відчуваю приємне поколювання між ніг, що розливається м'яким теплом. Кай повертається за прилавок. Однак я впевнена, якби все залежало від нього, він би задрав поділ мого чорного сарафану і трахав мене прямо тут, доки я не побачила б зірки посеред галасливої Сан-Саби в Римі. Після більш ніж п'яти місяців кропіткої роботи з постійних нагадувань, що ми не єдині люди в цьому світі, Кай нарешті звик до думки, що він не може просто робити, що і коли заманеться. Хоча тліючі сліди його світу все ще проявляються. Він так само охороняє мене, взаємодіє з іншими, неначе очікує загрози, та насторожено дивиться на людей, які вимагають від нього чогось, що Кай ще не готовий дати. Він усе ще примхливий та часто різкий. Але скільки б я не вдавала, що мене дратує цей образ поганого хлопчика, солодкий біль внизу живота і тремтливе збудження у всьому тілі, щоразу видають мене, як маленьку хтиву брехуху.

— Це новий начерк?

Я відвертаюся від нашвидкоруч накреслених ескізів і посміхаюся дядьку Джею. Показую йому нові начерки фасаду приміщення.

Згадуючи, яким п'яним та спустошеним ми знайшли його, моє серце стискається. Після того, як ми з Каєм поцупили одяг і, можливо, декілька кредитних карток, нам довелося добряче постаратися, щоб

розшукати дядька. Він якраз збирався вирушати до Риму, і ми встигли перехопити його за декілька годин. Джей виглядав як тінь самого себе — зі змарнілим обличчям і сполоханим, згаслим поглядом. І навіть зараз в його очах читається страх після втрати брата та племінниці... єдиної сім'ї, яка у нього була.

Особливо, після юридичної тяганини, яку влаштувала йому мама. За заповітом тато залишив їй тільки спільно набуте майно, а решта дісталася мені. Але оскільки я вважалася безвісти зниклою, ту частку тато віддав брату. Дізнавшись про це, вона одразу ж затигнула Джея у судове пекло. Виявилось, що час у тому світі тече дивніше, ніж навіть Кай припускав — місяць там промайнув як три роки тут. Мене не було цілих три роки, перш ніж мама визнала мене мертвою за підозрою в самогубстві.

Схоже, вона не так вже й помилилася.

Мати Кая померла через чотири роки після втечі сина. Вона увірвалася в поліцейський відділок Халмонта і розповіла їм усе.

Абсолютно все.

Її знайшли мертвою... і повністю чистою менш ніж через два місяці, як усе лайно впливло на поверхню. Вона повісилася у шафі, в його старій дитячій кімнаті. Я благала Кая не дивитися на фото, але якийсь мудак злив їх на Reddit. Навколо її смерті розгорнулася неабияка конспірологічна суперечка, і загальна думка була в тому, що вона померла від рук одного з гвалтівників її сина. Кай не плакав, дивлячись на фото. Принаймні, не при мені. Сказав лише: «Добре, що їй більше не боляче». Не розумію, як він це робить — виправдовує все, до чого вона його змусила. І мабуть, ніколи не зрозумію.

Приємним бонусом є те, як я допомагаю Каю при звичаїтися до світу, який значно змінився, доки його не було. Мобільні телефони, інтернет, ігрові приставки — від останнього він в особливому захваті. Коли Кай не працює в кафе, не ходить за мною хвостиком і не грає в ігри, він відвідує терапію. Деякі дні проходять краще за інші. Він говорить, що вже менше ненавидить себе, коли дивиться на себе моїми очима. Говорить, що я врятувала його... і я кажу, що відчуваю те саме. Я б пройшла через це знову й знову. Через кожен крик, страх, сльози та відчай, якби це тільки повернуло його додому.

Кай Вільямс Андерсон і Фелісіті Елін Кінг — мертві. Як і належить.

А тепер?

Келлан і Фейт Халмонт щасливі і... в безпеці. Разом.

Я прикушую нижню губу, споглядаючи, як він ховається за темним волоссям, обслуговуючи клієнта. Ми володіємо невеликою пекарнею «У Ханни» в одному з найкрасивіших та найсонячніших місць, яке я коли-небудь бачила. Щодня я зустрічаю з ним світанки та проводжаю захід сонця. І залишаюся у тінях ночі без загроз, що тривожно нависали над головою. Я з захватом спостерігаю, як Кай адаптується і зростає, перевершуючи все, на що — як він гадав — був не здатен.

— Виглядає непогано. Якщо справи і надалі йтимуть вгору, думаю, ремонт окупиться з лишком.

Я в удаваному докорі стискаю губи:

— Справи йшли б набагато краще, якби король вечірок не мандрував за межі країни.

Він сміється, поправляючи шарф на шії:

— Це всього лише на кілька тижнів.

— Розкажи це своєму фан-клубу. Може, ми й володіємо цим місцем, але всі приходять заради тебе.

Джей посміхається, дивлячись на Кая за прилавком. Я відчуваю його палкий погляд ще до того, як знову звертаю на нього увагу. Відчуття ті самі, що й того ж першого дня в лісі. Кай спостерігає за мною з цією особливою інтенсивністю своїх прекрасних зелених очей, відверто ігноруючи жінку, якій щось говорить. Він завжди дивиться на мене, як справжнісінький відлюдькуватий дивак, але чарівний і до біса сексуальний дивак.

Звання, за його словами, яке він носить як почесну відзнаку.

Джей хмуриться:

— Півроку, а його соціальні навички не змінилися. — Зітхає і поважно киває покупцю, що проходить повз нас із коробкою печива «Червоний оксамит» — фірмова випічка Кая.

Невдовзі інший відвідувач гукає Джея приєднатися до них на порцію ванільного еспресо, що вже чекає на нього за іншим столиком.

Я знову повертаюся до Кая. Наші погляди зустрічаються, і моє серце тріпоче. Він дивиться на мене так, ніби я запалила сонце й зорі

на його небосхилі. Можливо, в якомусь сенсі, так воно і є. Моє життя склалося не так, як я сподівалася. Думаю, його теж. І хоча я й гадки не маю, чого очікувати далі, я впевнено знаю, що готова до всього, доки він дивитися на мене так, як зараз.

ЕПІЛОГ: ПОВЕРНЕННЯ

Рік потому, Кай

Я натягую капюшон на голову і вмощуюся на бампер блискучого позашляховика, що стоїть тут ще з п'ятої сорока п'яти ранку. Злегка розминаю шию та перевіряю час на наручному годиннику.

Сьома вечора.

Минув лише тиждень відтоді, як ми з моєю маленькою пташкою повернулися до Халмонту. Або, скоріш, у сусіднє містечко. Вона не захотіла зупинитися тут — зі зрозумілих причин. І, якщо чесно, я був вдячний за це, незважаючи на всю мою браваду кутого хлопця. Мені знадобилося більше року, щоб нарешті наважитися відвідати їхні могили, зцілитися і все таке інше. Весь цей час вона була поруч. Тримала мене за руку, підтримувала — як завжди. Моє сонце серед важких сірих хмар. Вона розганяла їх, особливо, коли ставало надто складно.

Ніколи не думав, що зможу відчувати стільки... щастя. Проте тут, у Халмонті, залишився хвіст, який усе більше не дає мені спокою. Я вважаю, що він не отримав відсіч гідну його самого. Це тягнеться за мною ще з тієї ночі, коли Фелісіті розповідала мені про *нього* — як він поведився з нею, як торкався, як...

Я ледве стримував лють.

Вона гралася з моїм волоссям і ділилася кожною болісною деталлю. Тоді я подумав: моя мила маленька пташка більше схожа на мене, ніж думає. Просто вона не бачить того, що з нею *насправді* сталося.

Це були не просто невдалі стосунки чи паскудний, грубий секс. Це було згвалтування. І це, бляха, не дає мені спати по ночах.

Я легенько посміхаюся, щойно він з'являється в полі зору. Чвалає через парковку, опустивши голову. Ховається від сторонніх поглядів, як завжди після того, як його звинуватили в її вбивстві. Його навіть

заарештували на деякий час, але відпустили через брак доказів. Хоча після виправдання, він не уникнув переслідування й осуду. Скажемо так — народний гнів працює.

Чорт забирай, інтернет зараз значно... агресивніший, ніж я пам'ятаю.

Студенти кампусу об'єдналися проти нього, звинувативши у доведенні Фелісіті до самогубства. Його падіння було швидким і безжальним, на додачу до дорогого розлучення і тривалих судових процесів за опікунство, що, логічно, послідували. А зараз? Професор Форд більше не професор. У жодному сенсі. Він пішов у адміністративну відпустку, як тільки Джош, на правах друга, злив усе про їхні стосунки поліції одразу після її зникнення. Цей хлопець ініціював атаки проти Форда на кожному кроці.

Ще одна річ, за яку я вдячний йому, окрім захисту моєї маленької пташки, поки вона не зустріла мене.

Я з хрускотом розминаю шию, а він нарешті помічає мене на маленькій парковці біля навчального центру, де підробляє репетитором. Виродок прикидається, що робить це з доброти свого холодного гвалтівливого серця, а не тому, що не може виплачувати аліменти і ніхто не бере його на роботу.

Він прочищає горло. Я опускаю голову й влізаю в стару шкіру, мов у давно загублену рукавичку. Шкіру монстра. Її монстра, який повернувся, щоб помститися, забрати борг, відрізати останній хвіст. Відчуваю, як моє обличчя натягуєть, скручується і змінюється на знайому маску. Тепер я ношу її лише за необхідності, як знак честі — перестраховка, якщо нам з маленькою пташкою знадобиться така ж переконлива допомога, як ця.

— Ц-це моя машина, друже.

— Ти пам'ятаєш її? — спокійно запитую, попри шалену лютть, що вирує всередині.

Він знову прочищає горло, переминаючись на місці, і я вже майже відчуваю запах його страху — те, над чим, як виявилось, я можу володарювати.

Контролювати.

— Кого?

— Фелісіті Кінг.

Її ім'я на язиці таке ж неперевершено смачне, як і вона сама — за винятком неправильного прізвища. Я ледь стримую усмішку, згадуючи, як пристрасно вона викрикувала моє ім'я, вигинаючись над краєм джакузі в нашому готелі за кілька міст від Халмонта, де зараз міцно спить.

Чепурна свиня переді мною так і не дізнається її нового імені. Мерзотник, наповнений лайном, *ніколи* не пізнає Фейт Халмонт.

Він скрушно стогне:

— Послухай, я вже все розповів пресі, копам та й іншим. Вона, бляха, зруйнувала моє життя, а потім зникла чорт знає куди. Моє алібі підтвердилося, як і алібі моєї колишньої дружини. Більше немає чого розповідати. Ми закінчили.

Я стискаю кулаки, вітаючи темряву як старого друга, і дозволяю цій гіркій люті проявитися на своєму обличчі:

— Вона зруйнувала твоє життя. Смішно, еге ж... як люди перекручують будь-яку правду, аби підігнати її під свою версію, яка їм найбільше підходить.

Він підступається на крок, розправляючи плечі, мов півень. Ніби те, що він буде здаватися вищим, якимсь налякає мене... короля монстрів на своєму троні.

— Слухай, мені не потрібні більше ці клопоти. Забирайся з моєї машини, або я викличу копів.

Я підіймаю голову так, щоб світло від вуличного ліхтаря злегка освітило мені обличчя. Він витріщається, міцніше стискає свій портфель у руці, і — робить другу, грубу й дуже необачну помилку — замахується на мене. *Перша* помилка — коли він посмів образити мою маленьку пташку, простягнувши свої паскудні лапи до неї. Я блокую удар передпліччям, замахуюся у відповідь і вдвічі сильніше, з набагато більшою впевненістю, б'ю його прямо в обличчя. Він незграбно відступає, скидає окуляри, і на його обличчі безпомилково проступає злість. Його власна злість, яку всі такі, як він, гноять глибоко в собі. Злість, яку вони вважають за право вивергати у світ.

Я посміхаюся, дивлячись на його спаплюжений *картонно-ідеальний* фасад золотого хлопчика:

— Знаєш, що дуже характерно для гвалтівників? Ви, виродки, думаєте, що у вас є на це, бляха, право.

Він спльовує кров:

— Ти, чорт забирай, хоч уявляєш, хто я?

Зловтішно сміюся, схиляючись до нього:

— А ти хоч уявляєш, хто я?

І в цю секунду я бачу, як він усвідомлює, що це — не маска.

Я рвучко простягаю дзеркальце, що поцупив у Фелісіті з косметички, і легким порухом зап'ястя розкриваю його перед ним. Жах перекошує його ідеальне обличчя.

— Я король дрібних монстрів, таких як ти, і я прийшов з подарунком.

Він завмирає, розглядаючи своє відображення, а я вибухаю нестримним сміхом. Регочу і з неабиякою радістю дивлюся, як виродок обмацує своє обличчя. Можу тільки уявити, яке гротескне чудовисько він зараз бачить у дзеркалі. Ще трохи спостерігаю за ним, а потім б'ю ногою в обличчя, відправляючи його на землю, як мішок з лайном. Ким він і є. Форд стукається головою об асфальт, але не припиняє дряпати себе. Повзе до машини й кидається дивитися в бічне дзеркало, де тільки скиглить, як маленька сучка.

Очевидно, не сподобався подарунок.

— З любов'ю від Фелісіті, паскудо, — бурмочу собі під ніс.

Минає ще трохи часу. Я озираюся через плече, щоб переконатися, що його скиглення не привернуло небажаної уваги, а потім підходжу до нього. Хапаю його воскове біляве волосся, схиляюся і запитую:

— Відео, де вони?

Виродок лише вперто мовчить, зиркаючи мені в очі, і це лише підживлює лють.

Я низко гарчу.

Ну, що ж, добре.

Відтягую його за голову назад і б'ю об ручку дверцят машини.

Кидаю його на землю.

Ідеальне місце для бруду.

— Відео! — гаркаю.

Він стогне і перевертається на бік, прикриваючи обличчя долонями:

— Немає. Моя... — кашляє. — Моя дружина видалила їх після того, як знайшла.

Я нахилиюся, хапаю його за комір сорочки і смикаю з землі, підтягуючи до себе:

— Якщо я з'ясую, що ти збрехав мені, то те, що ти бачиш зараз...
— сміюся, — ніщо в порівнянні з тим, на що я ще здатен.

Він хникає, боже, чоловік хникає, і запах сечі наповнює задушливе нічне повітря:

— Присягаюся. Присягаюся. Будь ласка. Будь ласка.

Я відкидаю його й спостерігаю, як він незграбно підіймається на ноги, намацуючи ключі від машини, а потім дає драла, немов від бугімена.

Цей недоумок мене серйозно недооцінює.

Глибоко вдихаю, відчуваючи себе набагато спокійніше. Тепер з ним покінчено, хоча і не повністю. Я б радше вбив його. Але немає сенсу ускладнювати наші життя. Сумніваюся, що я достатньо метикуватий, щоб уникнути покарання за вбивство в реальному світі — минулого разу мені це не вдалося. А зараз, у мене буквально долоні сверблять якнайшвидше повернутися до моєї пташки, відчуті її і нагадати собі усі причини, чому цей світ прекрасний. Поки що у мене лише одна вагома причина, але з часом, можливо, знайду ще.

Ну, і я також люблю випікати.

Гаразд, дві причини.

Вставляю у дверний замок ключ-карту готелю, як відчуваю, що вона стоїть прямо за мною. Не стримуюся і широко усміхаюся. *Упс, мене впіймали.* Неквапом обертаюся і, штовхаючи двері, затягую свою маленьку пташку в яскраво освітлену кімнату. Відтоді, як ми мігрували в цей світ, вона наполягає, щоб світло було увімкнено *весь* час. Фелісіті хмуриться, схрестивши руки на грудях, але йде за мною. Я тягну її до великих скляних дверей балкону і на ходу вимикаю світло.

— Ми ледь не пропустили зоряний пік, пташко. Ти була така сонна після того, як я тебе трахнув, — зауважую я. Відчиняю двері і м'яко витягую її назовні.

Фелісіті не зводить з мене погляду, виблискуючи диким вогнем своїх темно-синіх очей. Чекає відповідей. Я не збираюся нічого приховувати. Я більше *ніколи* нічого від неї не приховую.

— Кай, де ти був?

Зітхаю і притискаю її до себе. Долонею проводжу по впадинці її грудей, ямочці між ключиць і до горла, обхоплюючи її тонку шию рукою. У неї перехоплює подих, а я піднімаю їй голову до неба.

Вона припадає до мене, дещо скидаючи свою суворість:

— Ти ж знаєш, минуло більше року, ти не повинен робити цього щоночі.

З секунду обмірковую її слова, і так само швидко вирішую, що вона помиляється.

— Ти любиш зорі, пташко, а я занадто довго відбирав їх у тебе. Нам потрібно надолужити багато чого.

Фелісіті бурчить, намагаючись здаватися сердитою, але я бачу як вона щасливо усміхається.

Ніжно проводжу пальцем по її горлу:

— Я витягуватиму тебе на вулицю і змушуватиму дивитися на зорі щоночі до кінця нашого життя, а коли буде хмарно—

— Ти увімкнеш додаток на своєму телефоні. Так, так, я знаю, що ти робитимеш.

Я всміхаюся, і від її зухвальства мій член прокидається.

— Я робитиму це доти, доки тобі не набридне дивитися на зорі, і ти не почнеш благати мене забрати тебе у наш світ, — дражнюся.

Вона виривається з обіймів й витріщається на мене — крихта паніки спалахує в її синіх очах:

— Ти зможеш це зробити?

Киваю і зі зніяковіння опускаю погляд:

— Думаю, так, але я не дуже хочу повертатися.

Фелісіті з полегшенням зітхає, опускаючись на купу подушок і ковдр, які ми вчора накидали:

— Добре, я теж.

Опускаюся до неї:

— Сцикло

Вона роззявляє рота і легенько стусає мене рукою по плечу, а я сміюся — те, до чого нарешті звик.

Я тягнуся до неї, підхоплюю за талію і саджаю її собі на коліна. Вона припадає до мене всією вагою, і моя ерекція відгукується на цей манливий тиск, відчуваючи її обтягнуту в трусики піхву. Тихесеньке

зітхання зривається з її пурпурних вуст, а біляве волосся розвіється на вітрі. Тепер задушлива ніч стає більш затишною.

Фелісіті відхиляється, зриває з мене худі й відкидає його вбік. У таку спеку в ньому надто жарко.

— Де ти був?

Цілую її в ямочку між ключиць й повільно спускаюся до грудей. Перший поцілунок, другий, третій — кожен ніжніший за попередній:

— Я ж казав, що у нас залишився хвіст.

Перехоплюю її праву руку, перш ніж вона встигає заритися мені у волосся. Великим пальцем проводжу по широкому шраму на її долоні, а потім цілую і його.

— Професор Форд.

Киваю і дивлюся їй у вічі. Шукаю гнів, розчарування... страх. Але натомість бачу щось зовсім інше. Щось, від чого моє серце калатає. Від чого я в пориві зриваю з неї свою футболку, в якій вона так любить спати, і цілую її груди. Проводжу язиком по лівому соску, прикусую чутливий пік і насолоджуюся її схвальним стогоном, що лише розпалює мене.

— Він злякався? — з придихом запитує вона і смикає мене за ремінь.

— Жахнувся.

— Боже, я кохаю тебе.

Я перехоплюю її руки, відводжу їй за спину, і присмоктуюся до іншого соска.

— Я теж тебе кохаю, пташко. А тепер дозволь мені трахнути твій неслухняний ротик під зорями.

P.S.

Келлі Мосс — незалежна авторка, яка дебютувала у 2022 році з книгою «Пережити грудень». Родом із Середнього Заходу, вона завжди казала, що почувається дивачкою серед інших. Хронічна мрійниця, фанатка «Сутінок» і поціновувачка грубої романтики, згодом стала сурогатною матір'ю. У 23 роки їй діагностували хворобу Грейвса, але це не зупинило її від творчості. Наразі у її доробку вісім книг, зокрема серія «Жахи та серцеїди». У шкільні роки вона знаходила розраду в книгах і тепер прагне створювати історії, що залишають слід у серцях читачів.

«Дякую, що прочитали історію Кая та Фелісіті. Сподіваюся, Кай зачепив вас так само, як і мене, коли я його створювала. Ваша підтримка допомагає мені вигадувати нові світи та втілювати їх у своїх історіях, що так близькі моєму серцю. Як незалежна авторка, я дуже ціную вашу увагу. Дякую!»

Callie Moss/ Maggie Fern

Як перекладачка та редакторка, на правах власного зухвальства хочу додати кілька слів від себе. Я прониклася цими персонажами не менше, ніж авторка оригіналу. Фелісіті стала для мене справжньою королевою сарказму, а Кай просто підкорив моє серце. Я щиро сподіваюся, що вам полюбилися ці герої так само, як і мені. І після прочитання ви ще не раз згадаєте нахабні витівки Фелісіті (Фейт) Кінг (Халмонт) та сором'язливу усмішку з мегатонною сексуальності Кая (Келлан) Андерсона (Халмонт). Сподіваюся, ви отримали таке ж задоволення, як і я. Дякую! :)

МЕГГІ ФЕРН

STATE

ТЕМНИЙ РОМАН ЖАХІВ

**ЗАРАЗ
ПОКАЗУЮТЬ**

LIBRARY.T.

Notes

1. Конфліктність
2. Наша героїня американка французького походження. Тому помилки в словах, наприклад наївна - наІвна, це відображення її акценту, або це буде виділятися у вигляді наголосу в слові.
3. Тривожні сигнали - Red flag
4. Канал ID (Investigation Discovery) — американський телевізійний канал, що спеціалізується на документальних фільмах та серіалах про кримінальні розслідування, зокрема вбивства, зникнення людей та інші злочини.
5. Приблизно 8 кілометрів
6. Армія порятунку (Salvation Army) - благодійна організація, відома своїми волонтерами, які дзвонять у дзвіночки, збираючи пожертви для потребуючих.
7. Echo Dot — смарт-динамік від Amazon, який можна використовувати для відтворення музики, управління розумним будинком, отримання інформації та іншого за допомогою голосових команд.
8. У багатьох школах, особливо в США, проводяться освітні програми, спрямовані на запобігання вживанню тютюну серед підлітків. Одна з таких ініціатив може включати обіцянку або присягу відмовитися від вживання нікотину (у вигляді сигарет, вейпів тощо). Це може бути частиною кампаній, спрямованих на підвищення обізнаності про шкідливий вплив куріння на здоров'я та надання підтримки учням у їхньому виборі не починати курити. В цьому контексті, обіцянка, яку дала Фелісіті, є частиною такої освітньої програми в її школі.
9. Це розпродаж майна, зазвичай пов'язаний зі смертю власника або його переїздом до іншого місця проживання, коли продається все, що залишилося в будинку.
10. Кран-автомат — це ігровий автомат, у якому гравці керують механічною клешнею, щоб спробувати дістати приз (зазвичай м'яку іграшку) з прозорого контейнера.
11. Panda Express — американська мережа ресторанів швидкого харчування, що спеціалізується на стравах китайської кухні. Вона відома своїм фастфудом у стилі китайської їжі, зокрема стравами на

основі смажених локшини, рису, курки в різних соусах, таких як курка в апельсиновому соусі, що є однією з найпопулярніших позицій меню.

12. VHS (Video Home System) – це формат відеокасет, який був популярним у 80-х та 90-х роках. Вони використовувалися для запису та відтворення відео.

13. В оригіналі використана гра слів зі словом “peg”:

— Didn’t peg you for a Marvel fan.

— Thought we just decided you shouldn’t peg me at all.

Слово “peg” у американському слензі має кілька значень: «вважати», «прикріплювати», «пришпилювати», «помічати», а також має сленгове сексуальне значення — «страпонити». Кай у своїй репліці натякає, що не вважав Фелісіті фанаткою Marvel, а Фелісіті, у свою чергу, жартує, використовуючи друге значення цього слова, відповідаючи: “Я думала, ми тільки що домовилися, що ти не будеш СТРАПОНИТИ мене.”

Ось так, дорогі читачі. Одне слово, а скільки колориту.

Через особливості мови передати цей жарт у перекладі було складно, тому було вирішено адаптувати його, але зберегти дотепний і провокативний тон сцени. Якщо у вас є інші ідеї для цієї адаптації, з радістю розгляну і, можливо, внесу зміни в текст. Дякую :)

14. Комендантська година - часові обмеження для дітей, встановлені місцевою владою в США

15. Синдром раптової дитячої смерті (СРСД) - нез’ясовна смерть здорової дитини, зазвичай у віці до одного року, під час сну.

16. Гуманоїд — це істота, яка має форму або зовнішність, подібну до людини. Термін «гуманоїд» походить від латинських слів «**homo**» (людина) та «**-oides**» (подібний до), і використовується для опису будь-яких істот, що нагадують людину своїм тілобудовою: наявністю голови, тулуба, двох рук і двох ніг.